

ATTİLÂ İLHAN

İntibâh Başladı

ileri yayınları

Attilâ İlhan'ın İleri Dergisi ve TÜRKSOLU Gazetesi'nde yayınlanan yazılarından derlenen bu kitapta Batıcı Atatürkçülük anlayışı eleştiriliyor ve Gazi'nin solculuğu ve milliyetçi yolu inceleniyor.

2005 yılında yitirdiğimiz büyük düşünürümüz Attilâ İlhan'ın "İntibâh Başladı" müjdesini verdiği bu yapıtında şu yazıları yer alıyor:

- Vatan ve Namus
- İntibâh Başladı
- Gençler Müdafa-i Hukuk'ta Birleşmeli
- Uşaklığın Zirvesindeki Komprador Aydınlar
- Gazi'nin Milliyetçi Yolu
- Sosyalist ve Kemalist Sol Halk Cephesi Kurmalı
- Amerikalılar Başlarına Alacakları Belayı Bilmiyorlar
- Batıyla İlk Karşılaşma: Bizi Sevmiyorlar
- Atatürk'ün Projesi: Türkiye-Irak-Suriye Federasyonu
- Asyalı Olmakla İftihar Etmeliyiz

ISBN 975-6288-73-6

İNTİBAH BAŞLADI
Attilâ İlhan

ISBN: 975-6288-73-6

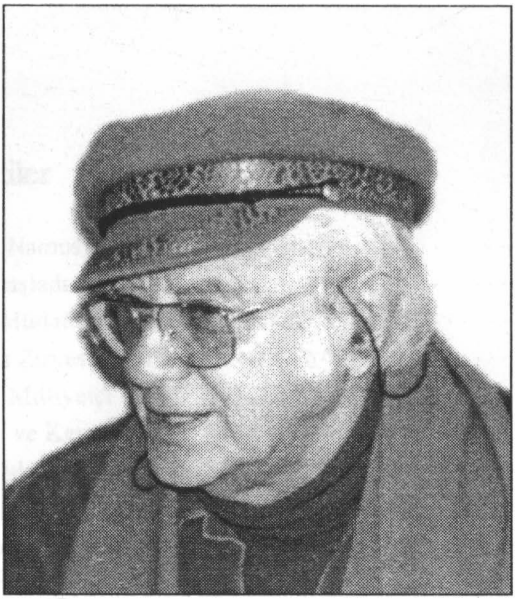
İLERİ YAYINLARI
No: 82
Birinci Basım: Ekim 2005

© 2005, İleri Yayıncılık Reklamcılık Tur. Nak. İnş. Gıda San. ve Tic. Ltd. Şti.

İLERİ YAYINLARI
Sıraselviler Cad. No: 113 Kat: 4 (Alman Hastanesi yanı) Beyoğlu-İstanbul
Tel/Faks: (0212) 292 61 27 **İnternet:** www.ileri2000.org **e-posta:** ileri2000@hotmail.com
Baskı: Günaydın Ofset (0212) 501 29 45

İNTİBÂH BAŞLADI

(İleri ve TÜRKSOLU yazıları)

bana bir şimşek çak
yolumu aydınlatacak
gazi'nin gözlerinden
mavi bir şimşek
kuva-yı miliye mavisi
aynı emaneti taşımaktayım
'hürriyet ve istiklal benim karakterimdir'
çünkü hain sinsi ve korkak
aynı düşmana karşı
savaşmaktayım.

İçindekiler

Vatan ve Namus 9
İntibâh Başladı 33
Gençler Müdafai Hukuk'ta Birleşmeli 55
Uşaklığın Zirvesindeki Komprador Aydınlar 69
Gazi'nin Milliyetçi Yolu 83
Sosyalist ve Kemalist Sol Halk Cephesi Kurmalı 101
Amerikalılar Başlarına Alacakları Belayı Bilmiyorlar 111
Batıyla İlk Karşılaşma:Bizi Sevmiyorlar 121
Ataürk'ün Projesi:Türkiye-Irak-Suriye Federasyonu 135
Asyalı Olmakla İftihar Etmeliyiz 139

Vatan ve Namus

Avrupa Birliği Alman Emperyalizmi

İleri: Avrupa Birliği. Bununla başlayalım? Türkiye Avrupa Birliği'ne girmeli mi?

Attilâ İlhan: Hayır, hayır. Türkiye'nin Avrupa Birliği'nde işi yok. Çünkü Avrupa Birliği, aslında, çok usturuplu bir şekilde ayarlanmış bir Alman Yeni Nizamı'nın tekrar kuruluşudur. Yani Almanya, Hitler'le yapamadığını şimdi demokratik yoldan yapmaya çalışıyor. Ekonomisinin üstünlüğüne dayanıyor. Bana inanmayanlar Fransa'ya gitsinler, Fransızları dinlesinler. Avrupa Birliği'nde en çok isyan eden, en çok bağıran, ulusal kültürünü ve ekonomisini savunmaya çalışan da Fransa'dır.

Almanya, kendi ekonomisinin gücüne dayanarak Avrupa Birliği'ni Doğu'ya doğru yaymaya çalışıyor. Kendisi daha güçlü bir hale gelip daha çok ülkeye sahip olduktan sonra öbürlerinin, yani Fransa'nın ve İtalya'nın da başını yiyecek, onlara da hâkim olmaya çalışacak. Öyle görüyorum ben. Alman emperyalizmi var Avrupa

Birliği'nde bir kere, bu bir.

İkincisi, Avrupa Birliği'nin içinde de ihtilaf var. İtalya, İspanya, Fransa gibi ülkeler Almanya'nın bu gizli hâkimiyetini şimdiden seziyor. Diğer ülkeler, özellikle Akdeniz ülkelerine, geri kalmış ülke muamelesi uygulandığını söylüyor. Avrupa Birliği içinde bir yekparelik yok. Daha güçlü ekonomiler diğerlerini kullanıyorlar.

Avrupa Birliği'nin asıl amacı, benim düşünceme göre, Birleşik Amerika'nın dünya hâkimiyetinde tek kalma arzusu ortaya çıktıktan sonra Avrupa kapitalizminin kendini kurtarma çabası. Avrupa kapitalizmi kendi içinde bir birleşme yaparak bir kutup olmaya çalışıyor. Bu çabanın böyle olduğunun açık işareti NATO'nun içinde savunma güçlerini ayırmaya çalışmaları. Çünkü 'yarın öbür gün Amerika'nın ne halt edeceği belli değil' diyorlar.

Bu arada daha da ilginç bir tanıklık da var. Helmut Schmidt eski Alman Başbakanı, bu aralar bir kitap yayınladı. O kitapta çok ilginç, bizi de ilgilendiren bir şey var. Adam Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi almamasını istiyor. 'Almayalım' diyor. Almayalım derken de ileri sürdüğü gerekçelerin arasında bir tanesi var ki o çok önemli. Diyor ki; 'çünkü Birleşik Amerika Türkiye'yi destekliyor. Türkiye'de çıkarları olduğu için bizim onu almamız için dayatıyor. O yüzden de bunu alacağız malacağız diyoruz' Ama diyor, 'Amerika'nın özel çıkarları var. Bu çıkarlardan bir tanesi Türkiye'yi petrol yolunda kullanmak. Avrasya petrolü. İkincisi, Rusya'ya karşı kullanmak. Üçüncüsü, bize karşı kullanmak.' Yani neticede Türkiye'nin Amerika'nın Truva Atı olarak Avrupa Birliği'nin içine sokulmak istendiğini söylüyor. Bundan dolayı da almazlar zaten. Çünkü onlar da bir kutup olmaya çalışıyorlar. Amerika'nın kontrolü altından kurtulmaya çalışıyorlar.

Tabii Amerika da 'tek dünya olacağım, bütün dünyayı tek başıma yöneteceğim' hayalini kuruyor. Çünkü şimdiden kutuplar başladı, biri Avrupa Birliği, öbürü Avrasya. Rusya, Çin anlaştılar. Üç tane Türk Cumhuriyeti o işin içine girdi, orada bir grup teşekkül etti.

Türkiye'ye geldiler nabız yokladılar, Ruslar bize dediler ki; stratejik ortak olalım. İnanılmaz bir teklif. Bizim Türkiye Cumhuriyeti Kuvayi Milliye dönemindeki aklında olsa bu teklifi hemen kabul ederdi. Neden derseniz, çünkü biz 1920'de bu teklifi onlara yapmıştık. Onlar kabul etmişlerdi. Ve o tekliften Türkiye zarar görmedi. Türkiye yaptığı stratejik ortaklık sayesinde 1950'lere kadar barış içinde yaşadı ve kimseyle de bir sorunu olmadı. İktisadi kalkınması inanılmaz bir hızla sürdü. İlk 10 yıl içindeki kalkınma hızımız, yüzde sekiz, yüzde dokuz falandır.

Bu zamanda biz Batı'yla ilişkide değildik. Ve hatta Batı'yla biz üç kere savaşa girmek üzereydik. Birincisi; Şeyh Sait İsyanı dolayısıyla kafası kızdı Gazi'nin. İkincisi, Dersim İsyanı çıktı. Dersim İsyanı çıkınca bizim gene aramız bozuldu. Üçüncüsü, 12 Adalar. Mussolini ikide birde 12 Adalar'la ilgileniyordu. Bizimkiler de kızdılar ve hatta İtalya'yla kapışıyorduk. İtalya'yla, Fransa'yla, Hatay Dersim meselesi, bir kere de İngiltere ile üç kere savaşın ucuna geldik biz 15 sene içinde. Batı'yla zaten bizim bir yakınlığımız yoktu.

Avrupalı Değil, Asyalıyız

Daha güzelini söyleyeyim ben. Biz Avrupa Devleti olabiliriz, ama biz Avrupalı değil, Asyalıyız. Bizim için en doğrusu bir Avrasya politikasında köşe taşlarından birisi olmaktır. Bu bizim elimizdedir, mümkündür. Ve şimdi şu anda bize Rusya da stratejik ortaklık önermiş durumdadır. Rakip değil, ortak olalım diyor. Bir devlet ötekine bundan açık ne söyleyebilir? Bu bakımdan bizi kesinlikle almayacaklardır.

Rusları da almayacaklardır, Ukrayna'yı da almayacaklardır, Beyaz Rusya'yı da almayacaklardır. Helmut Schmidt kitabında diyor, 'Her ne kadar bize yakınsalar da onlar da Asyalıdır ve kültürleri bizden farklıdır.'

Şimdi onların istedikleri, Avrupa kültürü dedikleri bir kültür var,

bilhassa Batı Avrupa. Çünkü Macarlar o kültürden değil, Yugoslavlar o kültürden değil. Onun için de gayet usturuplu bir şey yapıyorlar. Birleşmiş, ulusal devlet olmuş devletleri dağıtıyorlar, küçük parçalara bölüyorlar, küçük parçalara bölünce tabii onları çok daha güzel sindirebiliyorsun. Sen, Yugoslavya'yı Tito zamanında böyle yapabilir miydin? Canını okurdu Tito. Yapamazdın. Parçalara bölüyor, o zaman, çok güzel bir şey olur bu. Aslında Batılıların politik düzeyde yaptıkları bir şeyin uluslararası düzeyde uygulanmasıdır.

Şimdi bakın bir olay var. Bunu özellikle gençler çok atlıyorlar. Bizim gençler atlamakta şampiyon zaten. Farkındasınız ki, sivil toplum örgütleri hikâyesi çıktı. Sen, kimsiniz diyorsun, kulübe sahiplerini savunanlar derneğiyiz diyor, onlar da bir basın toplantısı yapıyor, öbürü de kısa etek giyenler derneğiyiz diyor, o da onun için basın toplantısı yapıyor. Bunlar toplumda insan hakları ve hürriyetler için örgütlenmiş şeyler sayılıyor. Bunu bir kurcalarsanız, bunların savundukları şeyleri eskiden, bu olay çıkmadan evvel savunanlar sosyalist partilerdi. Şimdi o kadar usturuplu bir şey ki, sen git eşcinselleri savun, sen git yeşilleri savun, sen bilmem ne derken o partilerin içini boşaltıyorlar, politik iktidara talip olmayan bir kalabalık haline getiriyorlar. Sivil toplum örgütü demek bu demek, yani politik bakımdan etkili olması mümkün değil, ama git konuş abi, ne istersen söyle. Buraya getiriyorlar.

Yugoslavya Federasyonu olarak, karşına Tito'yla beraber geldiklerinde, bir şey yapamaz. Ama Yugoslavya'yı, beşe altıya böler de hepsini ufak ufak parçalar haline getirirsen, tutar. Önce Rusya'yı yaptılar, sonra Yugoslavya'yı yaptılar, sıra bizde. Buna uğraşıyorlar. Bu bakımdan bizi Batılıların alması söz konusu değildir, girmemizde yararı yoktur. Zaten alamazlar. Adam öyle güzel bir şey söylemiş ki Helmut Schmidt, bunların diyor fevkalade nüfusu artıyor bir kere. Bu çok tehlikeli bir şey diyor ve hesaplamış, 21. yüzyılın ilk 30 yılında falan Türkiye'nin nüfusu Almanya ile Fransa'nın toplam nüfusundan fazla oluyor. Sen düşünebiliyor musun, ter-

azinin kefesine öyle bir ağırlık koyuyorsun ki, ortalık karmakarışık olacak. Ve bu diyor, yirmi milyon Türk'ün Avrupa'ya saldırması demektir diyor kalabalık Türkiye'den. Serbest dolaşım. Birden Osmanlı İmparatorluğu'nun bir vilayeti haline gelecekler, öyle görüyorlar. İstemezler.

Bu Politikacılarla Bir Şey Olmaz

İleri: O zaman şöyle bir şey çıkıyor aslında. İkinci Savaş'tan sonra Amerika tam hâkimiyetini sağlıyordu. Avrupa'yı da himayesi altına alıyordu. Şimdi bundan bir çıkış gözüküyor. O zaman Türkiye'nin önünde de şöyle bir sorun var. Bir tarafta Avrupa Birliği. Zaten onlar bizi kabul etmiyorlar. Bir zamanlar 'başka bir dünya kurulur biz de orada yer alırız' diyordu Türkiye. Şimdi sizin dediğinize göre öyle bir seçenek Avrasya olur, ama Türkiye bunu kabul etmiyor. Diğer seçenek o zaman Türkiye yeniden tam anlamıyla Amerika'nın yolunu devam ettirecek.

Attilâ İlhan: Şimdi Amerika'nın yolunu devam ettirmek mecburiyeti şöyle çıkacak. Yani bunu biz politikacılarımızın acemiliği yüzünden yapacağız. Bizim politikacılarımız dikkat ederseniz bir özellik taşıyorlar. Bu özellik çok tuhaf bir özellik. Şu anda dünyada Soğuk Savaş sırasında iktidarda olan hiçbir politikacı yok. Yalnız bizde var. Bunların formasyonu o. Hala dünyada komünist Rusya'yla kapitalist Amerika savaşıyor, bizi de Amerika'dan yanayız zannediyorlar. Bunların tavrı bu. Şimdi buraya geliyor Rusya'nın başbakanı; diyor ki 'arkadaşlar vaziyet budur. Biz enerjide yaparız işbirliğini ama enerji yetmez ki, elektrikte de yaparız, petrolde de yaparız, hatta ulaştırmada da yaparız, hatta stratejik partnerlik yaparız' diyor. Bizimkilerin cevabı: Olmaz. Niye? Ecevit'e Amerika ne der. Niye? Çünkü Ruslar komünist. Yaa Rusya komünist değil. Yani bizimkiler hala buradalar.

Bu politikacılarla bir şey yapmaya imkân yok. Bu politikacıları bu Partiler Kanunu'yla değiştirmeye de imkân yok. Çünkü adamlar kendilerini seçecekleri kendileri seçiyorlar. Sen, sen, gel diye.

Onlar onu hemen seçiveriyorlar. O zaman bu devlet nasıl yürüyecek. Bir çıkmaz var. Bu birinci çıkmaz. Yani partilerin içerisinde demokrasi yok. Kurallar çalışmıyor.

İkinci çıkmaz nerede? Bunlar Soğuk Savaş zamanında normal bir demokrasinin işlemesinde tayin edici bir faktör olan işçi sınıfı partilerini tasfiye ettiler, yasakladılar, yok ettiler. Türkiye'de şimdi proletaryanın partisi yok. Sendikalar dersen zaten devlet dairesi. Alakası yok işçi sınıfıyla. Şimdi böyle bir durumda Türkiye'de soldan bir muhalefet lazım. Türkiye'de sol yok ki. Sol olmayınca Türkiye'de bu muhalefeti kim yapıyor, hayret bir şey Ordu yapıyor. Niye? Çünkü Türkiye'nin çıkarlarını savunmak, Türk halkının çıkarlarını savunmak söz konusu olduğu zaman partilerin hepsi TÜSİAD'la işbirliği halinde olduklarından. O zaman mecbur oluyor, askerler seslerini yükseltiyor. 'Ne yapıyorsunuz ya bu olmaz' falana geliyoruz. Bundan çok rahatsız oluyorlar, herkes. Niye askerler karışıyor diye. Askerler karışıyor tabii, şu anda TİP yaşıyor olsaydı şimdi üçüncü büyük partiydi, belki iktidardı. Ve işler çok daha başka türlü gelişecekti. Ama sen onu tasfiye etmişsin Soğuk Savaş'ta böyle gerekiyor diye. Kendini de şartlandırmışsın, partini de neredeyse bir otarşik parti haline getirmişsin. Eee o zaman Türkiye tıkanır kalır.

Şimdi bir kere Türkiye'de her şeyden önce aklı başında, ciddi işçi sınıfı partilerinin oluşması lazım. Mevcut partilerin işçi sınıfıyla alakası yok. Sosyalistiz diye geçinen partiler, marjinal partiler. Buralarda olan çocuklar sosyalizmi -çok kızıyorlar ama öyle- plajlardan pet şişe toplamak sanıyorlar. Yani korucu sosyalizmi çıktı. Gidiyor mesela "gay"lerin hürriyeti için sokaklarda ajitasyon yapıyor, sosyalizm için çalışmış oluyor. Böyle bir acayip mantık bu. Bunu Amerika yaydı. 1960'lardan itibaren bütün dünyaya bunu yaydı ve sosyalist - komünist partileri güçten düşürmek için yaptı bunu ve başardı. Yalnız İtalyan Komünist Partisi'ni etkileyemedi. Hala ülkenin en büyük partisidir.

Mazlum Halklar Politikası

Şimdi bunun için bizim Türkiye'de ne yapabiliriz? Gene de kendi insanlarımız içerisinde en mantıklı görünen Müdafaa-i Hukuk doktrininin öngördüğü dış politikadır. Bu dış politika kesinlikle anti-emperyalisttir, mazlum halklardan yanadır ve mazlum halklardan olan bütün şeylere açıktır. Böyle yetiştik, bizim çocukluğumuz böyle geçti. Bu politikayı bugün uygulamak mümkündür. Çünkü Türkiye, Rusya, Çin, Hindistan, İran, bunlar bir araya gelince ne oluyor biliyor musun? Dünyanın dörtte üçü oluyor. Ve bunların içinde nükleeri olmayan tek enayi biziz. 'Çünkü biz diyoruz ki çok zararlı nükleer.' Öyle diyor bizim aydınlarımız. Aman ne kadar zararlı bunların hepsi enayi ve bunların hepsi nükleer. Bu kadar nükleer güçle ortak olup sen de nükleer olacaksın otomatik olarak. Hem bir nükleer güç olacaksın, hem Rusya, Çin gibi her biri yüzer ordu, biner ordu çıkarabilecek inanılmaz devletlerle ve üstelik bunların içinde özellikle Çin müthiş savaşkan bir millet, sen de savaşçı bir milletsin kim gelip de senin gözünün üstünde kaşın var diyebilecek o zaman. O zaman bu Avrupalılar gelip yalvaracaklar. Niye yalvaracaklar, biliyor musun, o zaman sen o kadar büyük bir pazarın içinde olacaksın ki, senin üzerinden o pazara girebilmek için çalışacaklar. Ve sen şimdi o pazardan istifade edemiyorsun enayiliğinden.

Osmanlılarda da çok acayip padişahlarımız, yöneticilerimiz olmuş, Tanzimat sonrasında da olmuş. Ben Keçecizade Fuat Paşa'nın vasiyetnamesinden bazı bölümler yayınladım. Adam padişaha ne tavsiye ediyor biliyor musun? İngiltere devleti ile aramız bozulacağına birkaç vilayeti verelim diyor. Kafa budur. Ve şimdi Kıbrıs'ı versek ne olur diyorlar. Bak, kafaya bak. Aynı kafada.

Tanzimat Kafalı Aydınlar

Yani Batı ne yaptı ne etti Türk aydınlarını kendi istediği şekle soktu. Türk aydınları anti-emperyalist ve bağımsızlıktan yana

aydınlardı ve onu savaşarak kazanmışlardı. Cumhuriyet aydını demek o demekti. Halbuki şimdi yeniden Tanzimat aydınları çıktı, ben onlara neo-Tanzimatçı diyorum. Yeni Tanzimat aydını demek çağdaşlıkla Batıcılığı ayıramayan adam demek. Bizim Türkiye Cumhuriyeti'nin amacı çağdaşlık. Gazi söylüyor, muasır medeniyet diyor. Batı medeniyeti demiyor. Çünkü tarihte bu değişir. Yarın bu medeniyet Doğu'da olur. Sen muasırı yakalamak zorundasın, çağdaşı yakalamak zorundasın. Batı medeniyetini esas alıp Batılılaşmak diyerek koydun mu, o zaman tipik sömürge aydını olursun. Çünkü Hindistan'ın sömürge zamanı böyle aydınlar vardı. İngiltere'ye saygıyı ve İngiltere'nin bütün kurallarını bilen, inanan, İngilizce'yi harikulade konuşan ve İngilizler tarafından Lord unvanı alan aydınlar vardı. Bunlar işte Batılılaşmış Hintlilerdi. Uşaktılar. İngiltere'nin uşaklarıydılar. Batı, üçüncü ülkelerde kendine yandaş aydını böyle istiyor. Bizimkiler de öyle oldular. Şimdi Batı ne isterse 'a bak ne kadar güzel söyledi, böyle olmalı' diyorlar. Yav dur önce bir bakalım. Şimdiye kadar bunlar kendi menfaatleri olmadı mı hiçbir şey yapmazlar, önce bir menfaat ararlar. Bunu bilmeden yalan söylüyorlar, bizimkiler o yalanı 'ha bak böyleydi, hadi onu yapalım' diye karşılıyorlar. Sonunda askerler dayanamadılar, bunlar şu fırıldağı yapıyor gözünüzü açın dediler Nice toplantısı sırasında.

O bakımdan Türkiye'de politika bence tam mânâsıyla tıkanmış durumda. Türkiye'de yeniden büyük halk bilincine, bu bilincin yeniden tarih, dil ve millet bilinciyle kaynaştırılmasına ihtiyaç vardır. Türkiye'de şu anda ideolojik tasniflerden ziyade ulusal tasnif geçerlidir. Yani Türkiye bağımsızlığını korumak zorundadır. Türkiye özgürlüğünü korumak zorundadır, bunlar tehdit altındadır. Çünkü Türkiye'de şimdi fiili bir Düyun-u Umumiye idaresi mevcuttur. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir saçmalık yok. Biz Gümrük Birliği'ni imzaladık, adamlar istedikleri gibi giriyorlar ve sonra mallarını satıp geri gidiyorlar gene. Niye gidiyorlar? E ne lüzum var. Çünkü orada yaptığını burada gümrüksüz satıyor zaten.

Ucuz ucuz satacak.

Sermayenin Kendisi Kirli

Ekonomi çöktü. Tümüyle çöktü, bakın hayvancılık yok, bakın tarım gidiyor. Bakın öbür tarafta diyorlar ki 'özelleştireceğiz, ekonomide her şey çok yolunda gidecek.' Beş on sene oldu, ne hale geldik işte. Ekonomiye bizzat kendileri polislik yaptılar. Fırtına Operasyonu yapıyor o oradan gidiyor, bilmem ne operasyonu yapıyor o oradan gidiyor, bir bakıyorsun bunlar son on senedir memlekctin iktisadi hayatını yöneten herifler. Hepsi soyguncu çıktı. Bunu biz söylemiyoruz kendileri söylüyorlar, şu şunu hortumlamış, o onu hortumlamış. Kim bu adamlar? E özel sektör bc usta. Özellerle idare ediyorlar memleketi.

Haysiyetsiz ekonomi içinde yaşıyoruz. Bunu mutlaka bir yoluna getirmek lazım, bir biçimine getirmek lazım. Ben şeriatçı sermaye üzerinde tedbir uygulandığı zaman yazmıştım. Bir de laik sermaye var diye, ona niyc yapmıyoruz. Onların da kirli olduğu ortaya çıktı, onlara da yaptılar. Neden diyeceksin çok basit; sermaye temiz değildi. Bunu elli senedir söylüyorum sermaye temiz değildi, Amerikan sermayesi temiz mi? Burada Türk kızı istemeye geldi Kohl, o da yolsuzluk yapmış ve seçimde partisini işte rezil ettiler herifin. Çünkü kapitalizmin yapısı bu. Kapitalizm yolsuzluğun üzerine dayanıyor yani en başında zaten artı değer hırsızlığıyla başlar bu ve gider.

İleri: Peki şöyle bir şey de çıkıyor ortaya şimdi Türkiye'nin ipleri zaten Batı'nın elinde, elli yıldır böylece yönetiyorlar. Şöyle bir düşünce var, madem Türkiye'nin ipleri ellerinde en azından biz bu Misak-ı Milli sınırları içinde rahat yaşarız. Yoksa...

Attilâ İlhan: Bakın bcn bunu daha Sovyetler Birliği dağılmadan yani 1980'lerden beri yazıyorum. Türkiye, Doğu Türkleriyle yani Türkistan Türkleriyle ilgilenmeye başlayalıdan beri çok kötü.

Ben Galiyef üzerine çalıştım. Şimdi Galiyef üzerinde çalışırken

birdenbire kaynaklara baktım. Kaynakların çoğu Amerikan. Allah Allah! Galiyef ile niye ilgileniyor bu adamlar? O kaynakların kimin tarafından finanse edildiğini araştırdım, ne çıktı biliyor musun? RAND Corporation çıktı. Şimdi bu adamlar zaten Rusya'yı bölmeyi kafaya koymuşlar. Ve bunun için de en önemli muşta olarak Türkleri düşünmüşler. Niye Türkleri düşünüyorlar, çünkü inanılmaz bir petrol havzasının üzerinde oturuyor. Onu Ruslardan koparmak lazım. Onu koparmanın çaresi de bu işleri fişteklemek. Rusya'da başardılar bu işi. Arkasından Yugoslavya...

Şimdi işe bir düşünün, Avrupa haritasını gözden geçirin. Burada güçlü sayılabilecek başka devlet kaldı mı? Biz varız. Bir Fransız'a söyledim dehşet içinde kaldı, biz şimdi bugün çok güçlü bir yerdeyiz. Nasıl yani? Biz dedim mehteri şimdi koyarız ordunun önüne Viyana'ya gider. Bizi kim durduracak peki? Amerika'nın Almanya'nın gelmesi lazım. Öbürleri durdurabilir mi? Biz Batı'da da gideriz, Güneyde de gideriz. Sudan'a kadar gider Türkiye. Kim tutar Türkiye'yi, çok güçlü bir devlet. İnanılmaz bir ordusu var, çok sağlam bir ordusu var.

E şimdi böyle bir durum olunca onlar diyorlar ki; 'bu başımıza bela açacak, bunlar girdi Kıbrıs'a bir daha çıkmıyorlar.' Çünkü bizim, yani Osmanlı'dan beri hüviyetimiz de bu. Bir yere girdi mi çıkmıyor. Oradan çıkaramıyorsun, çıkarmak için o kadar uğraşmasının sebebi bu. Çünkü 1699'dan beri Türkler ricat halindeydiler. Ricat, ricat ricat; küçüldü, küçüldü, tam bitirdik sanıyorlardı ki birden bir Paşa çıktı her şey karmakarışık oldu. Bir yirmi, yirmi dört sene durduk durduğumuz yerde biz, Kıbrıs olayı oldu. Kıbrıs'a oturdu durdu Türkler çıkmıyorlar. Şimdi onlar Kıbrıs'ı Kıbrıs diye görmüyor. O böyle bakıyor işte.

Şimdi Arnavutluk, Bosna, buralarda Türk Birlikleri var. Ve onların hiç ummadıkları bir şey oldu, onlar sanıyorlardı ki Sovyetler giderse, Yugoslavya dağılırsa ortaya çıkacak olan devletçiklerin gözlerinin hepsi Batı'ya doğru döner. Hepsi İstanbul'a döndü. Çok tuhaf bir şey oldu. Bulgarlar bize geliyor, Kosova

bize geliyor, Makedonya bize geliyor, hepsi bize geliyorlar. Bizimle işbirliği yapıyorlar. Arnavutluk'un ordusunu, subaylarını biz burada yetiştiriyoruz. Kosova'nın polisleri burada okuyorlar, yetişiyorlar. Hiç işlerine gelmiyor bu Batılıların, çünkü bu ne demek biliyor musun? Devin uyanışıdır. Dev uyandığı takdirde Doğu Avrupa gitti demektir onların gözünde. Doğuyu öldürmeye çalışıyor.

Benim öteden beri söylediğim bir şey vardı. İmparatorluklar eğer söz sahibi ise dünyadaki Batılı imparatorluklar söz sahibi. Bu nasıl oluyor? Şöyle: mesela Hindistan bağımsızlığını kazanmış bir ülkedir. Fakat İngiliz İmparatorluğu'nun uzun yıllar bir parçasıydı bu. Şimdi Hindistan'da bir olay oldu mu İngiltere bir öncelik hakkına sahip. Niye? Çünkü o eski imparatorluğunun bir parçası. Senegal bugün bağımsız devlettir. Eskiden Fransız İmparatorluğu'na bağlıydı. Şimdi ufacık bir olay olsa, Fransa öncelik hakkına sahiptir, Fransız askeri gider, Fransız politikacısı gider. Peki Osmanlı toprakları üzerinde biz niye öncelik hakkı sahibi değiliz? Biz böyle bir şeye kalkıştık mı ortalık birbirine giriyor. Yani Türkiye diyemiyor ki 'Arnavutluk eski Osmanlı İmparatorluğu toprağıdır, Arnavutluk'ta bu olaylar oldu mu bırakın ben o işi çözerim, yardımcı olabilirim. Veya Irak, orada bir şey var biz o işi çözeriz Irak'ta, siz bırakın.' Bunu bize dedirtmiyorlar. Niye dedirtmiyorlar? Çünkü Türklerden korkuyorlar. Bunlar başladılar, bu iş gider diye korkuyorlar.

Türkler Uyuyan Dev

İkincisi, bu bilincin Türklere yerleşmesini istemiyorlar. Türkiye küçük bir devlet muamelesi görmeli ve kendisini üçüncü sınıf, işe yaramaz bir devlet gibi almalı. 'Kendini güçlü, sağa sola bakıp, ona buna kumanda edebilecek gibi gördü mü yandık' diyorlar. Çünkü sizin nesillerinizin bilmediği bir şey var. Biz Birinci Cihan Harbi'ne dünyanın beş büyük devletinden biri olarak girdik. Biz büyük bir devletiz. Ve oradan çıktığımız zaman -kendi görüşümü söylüyorum- edindiğimiz topraklar yüzünden biz çok mahsunduk. Çok

küçüldük sanıyorduk. Ben Fransa'ya gidince yıllar sonra, Türkiye'nin hâlâ ne kadar büyük olduğunu fark ettim. Çünkü Türkiye'nin haritasını Avrupa'ya yatırdık mı, on tane devleti içerir. O kadar büyük topraklarımız var bizim. Hâlâ büyüğüz. O zaman bizim nüfusumuz 12-13 milyon falandı. Şimdi 65 milyon. Adam hesaplamış, bilmem ne zamanında 100 olacak. 100- 120 milyonluk, burada Türk insan düşünebiliyor musun? Bir de sanayiini kendi geliştirir, nükleer olabilir, ordusunu, donanmasını kendi donatabilirse.. E bundan tabii ödleri patlıyor. Üstelik petrol alanının ortalık yerinde kurulmuş stratejik bakımdan fevkalade önemli bir yerde koca bir devlet. Bunun olmaması lazım. Sevr de bunun için düşünülmüş.

Şimdi oraya döndüler. Nasıl Sevr'i yaptırabiliriz? Kürtlerle deniyorlar olmuyor, Ermenilerle deniyorlar olmuyor. Olmaz. Neden olmaz, çok basit bir sebepten olmaz. Bunların, özellikle Amerikalıların Türkiye'yi ele alış tarzı gelişmekte olan bir ülke olarak. Çünkü gelişmekte olan ülkeler kıstası arasındadır Türkiye. Başka böyle neler var. Türkiye'ye ortak olarak görebildiği devletler Arjantin, Brezilya, Şili, Güney Amerika'daki devletler, onları da böyle gelişmekte olan ülkeler olarak görüyor ama onlarda cirit oynuyor istediği gibi. Türkiye'de de böyle yapabileceğini sanıyordu.

Bir Amerikalıyla konuşuyordum, siz dedim çok yanılıyorsunuz bu işte, Türkiye'yle Arjantin'i mukayese ederken? 'Niye' dedi '2005'te adam başına senelik gelir bilmem ne.' Küçük bir fark var dedim, onlar Muz Cumhuriyeti olmadan önce sömürgeydiler, biz dedim Cumhuriyet'i kurmadan önce 700 senelik imparatorluktuk. Biz üç kıtada hüküm sürüyorduk. Devlet nedir biliriz. Devlet anlayışı vardır, devlet fikri vardır bizde. Siz böyle bir şey yaptığınız anda basit bir Türk memuru bile devletin mantığına sığmaz diyebilir. Bunu hesaba katmadıkları için kalkıyor Ermenilerle bir iş yapmaya, onlara da gaz veriyor. Kürtlerle bu işi yapmaya onlara da gaz veriyor. Onların kabahati yok, kışkırtıyorlar. Siz gidin Türklerden şurayı alın. E gidin hadi alın bakalım. Silahla bu iş

yapılacaksa en yanlış yerden giriyorlar çünkü Türk ordusunun en büyük özelliği bu, yani bunları yedirmezler adama. Yersen de kustururlar. Şimdi bu iş uzadı neden uzadı? Çünkü bizimkiler Avrupa Birliği, Amerika'ya hoş görünmek için üstlerine gitmediler. Yani üstlerine gitselerdi bu Dersim olayı gibi üç ayda biterdi. Gitmediler.

Nedir geride yatan? Geride yatan şudur; şimdi devleti yönetmekte olan kişilerimizin büyük çoğunluğu Soğuk Savaş içerisinde yetiştirilmiş olan Batı ve NATO bağımlısı adamlardı. Kafaları böyle çalıştığı için bağımsız, yüz elli milyonluk ve nükleer enerji dahil hepsine sahip bir ülke tasarlayamıyorlar bile. Sen bunu tasarladığın zaman Batı, 'tasarlama!' diye dehşet içinde. Rusya bunu tasarladığı için geliyor 'ortak olalım arkadaş bak neler yaparız' ve şimdi ben bunu söylerken eminim ki siz de ilk defa böyle bir perspektiften olayı görüyorsunuz. Çünkü yetişen çocuklarımızın hepsi cüce. Hiç biri memleketini, tarihini bilmiyor. Üstüne eğilmiyor. Biz ne yapmışız?

Türk Milleti Büyük Düşünmeli

Ben Fransa'da bir kere bir bahse girdim. Dedim ki, Fransa'yla Türkler hep dosttular dediler bana. Evet dedim, hatta biz size lütuf olarak kapitülasyonları verdik. Nasıl bir lütuf yani dedi? E başınız sıkıştıydı dedim, sizi Almanlar dövüyordu, başvurdunuz. Kanuni Sultan Süleyman size lütfetti, yadım da etti, donanma da gönderdi Marsilya'ya. 'Böyle bir şey olamaz' dediler. Kanlarına dokundu bunların. Dilerseniz bahse girelim, bir Türkolog bulalım konuşalım. Bahse girdik. Sonra gittik Sorbonne'a bir hoca bulduk, adını unuttum anlattık meseleyi. Adam güldü, haklı dedi, beni gösterdi. Nasıl olur dediler? Açtık kitap. Sultan Süleyman'ın Fransuva'ya yazdığı bir mektup. İnanılmaz bir mektup. Bulun okuyun. Başta sıralıyor "Ben ki, Bosna'nın, Hersek'in Yugoslavya'nın, şuranın, buranın kralı, oranın sahibi, bütün sıfatlarını sıralamış böyle. İstanbullu Sultan Süleyman'ım diyor. Sen ki

Françe eyaletinin valisi Françeska...." Adamlar ne kadar sinirlendiler. Françe eyaletinin valisi Françeska.

Şimdi sen bu kadar büyük düşünmeye alışmış bir devletsin. Sen busun, senin tarihin bu. Tarih bilinci olması lazım sende. Şimdi bu tarih bilincini mesela biz Orta Asya'da gösteremediğimiz için, Orta Asya'daki Türkleri hayal kırıklığına uğrattık. Bizimkiler gitti orada böbürlendiler işte tüketim malları, bilmem ıvır zıvırlar. Hiç düşünmediler ki, Türkler Sovyetler zamanında bir kere kültürel bakımdan çok geliştiler. Kültürleri gayet iyi onların. Eğitimleri fevkalade. Yani şimdi politika açısından Nazarbayef, Aliyef bizimkileri suya götürür, susuz getirir. Çünkü onlar büyük devlet yönetiminin içindeydiler, küçük devletlerin başındalar ama Sovyetler Birliği'nin Başkan yardımcısı falandı. Büyük düşünmeyi öğrenmişler. İktisadi vaziyetleri berbat. Ama kültürel açıdan fevkalade iyiler. Bizimkiler nutuk atmaya gitti oraya kısa bir süre sonra anladılar. 'Bunlar Türk hiçbir halttan anladıkları yok,' anlamıyoruz zaten. Sadece inşaat yaptırıyorlar orada bize. Netice bu oldu. Eğer biz orada büyük devlet gibi olabilseydik, büyük devlet gibi konuşabilseydik büyük devlet imkânları sunabilseydik bize başka türlü bakacaklardı. İyi de bizi yönetenler büyük devlet adamı değil ki! Sorun o. Bunlar küçük bakıyor oraya.

Ama hepsi küçük bakıyorlar. Şimdi aşırı solcu, hızlı, müthiş, en hızlı tabancayı seven bilmem ne gidiyor, Gazi Osman Paşa mahallesi hayali. Bunun bütün hayali bu. Kurduğu bu. Gazi Osman Paşa'nın tamamını sana versek ne yapacaksın? Bir türlü büyük düşünmek yok halkımızda, çocuklarımızda.

Bu millet yeteneksiz değil, bu millet yapabilir, ama bunu ona telkin etmek lazım. Sen bunu yaparsın, Gazi bunu yapıyordu. Türk, övün, çalış, güven. Kendine güven. Sen bu işi yaparsın. Bu güveni yok ettiler şimdi. Ve bakın dikkat ederseniz Batı da çok büyük rol oynuyor aslında. Çünkü Türkiye'de evclallah misyonerler, mezhepler her tarafta cirit atıyor. Vakıflar korkunç bir şey. İçimize girmiş durumdalar. Vakıf üniversiteleri her biri birer yabancı okul sayılır.

Ve orada doğru dürüst bir eğitim almaya imkân yoktur. Onların verecceği eğitimler Amerikan eğitimidir. Amerikan eğitimi de çok iyi cahiller yetiştirir. Amacı budur.

Şimdi Amerika'da eğitim şöyle kararlaştırılmıştır. Bir devlet üniversiteleri vardır, bir vakıf üniversiteleri vardır. Sisteme yarayacak adamlar vakıf üniversitelerinden seçilir. Ama dünyanın parası lazımdır. Ancak zenginler çocuk okutabilir. Zenciler, İtalyanlar, Kızılderililer, İrlandalılar devlet üniversitesinde okurlar. Onların hayatı, iyi para kazanırlar fakat tam bir inek hayatıdır. Amerika nedir, ne yapıyor, dünya nedir, kimi kazıklıyor? Bunları anlamaları mümkün değildir, onlar için ideal olanı budur. Yani ot gibi bir insan hiçbir boktan anlamıyor, sadece tıkınıyor, şişmanlıyor, zamanı gelince de enfarktüsten ölüyor. İdeal bir Amerikan vatandaşı. Adamın kafası, ya ona çalışacaksın ya onu derhal yok etmek lazım. Böyle bir sistem.

Burjuvazisi olmadığı için de görgüsüzdür. Amerikan burjuvazisi yoktur. Toplama bir devlet olduğu için orada burjuvazinin kuralları da işlemez. Burjuvazinin kendine göre kuralları vardır yani, mesela bir İngiliz burjuvazisi sana bir söz verdi mi centilmenlik ölçüsünde sözünde durur. Durmadı mı herkes onu çok ayıplar. Onla iş yapmazlar. Bu bir burjuva ahlakı. Amerika nasıl iş yapar, kovboy filmlerinden biliyorsunuz, tabancasını çıkarır, masanın üstüne koyar. Zor oyunu bozuyor her defasında. Şimdi bu mantığı gelip sana yerleştiriyor. Bizim de burjuvazimiz olmadığı için bu bize eldiven gibi uyuyor. Tüm bu sahtekârlıklar bundan çünkü bizde de milli burjuvazi yok. Geçen gün Metin Aydoğan bir yazı yazdı. TÜSİAD'daki üyelerin yüzde kaçının yabancı sermaye ile ortak olduğunu açıkladı. Yabancı sermayenin orada buyurucu durumda olduğunu açıkladı. Yani biz burada çok büyük şirket diyoruz, aslında yabancı şirketin buradaki acentası. Oradaki karar veriyor, buradaki uyguluyor. Sonra cart curt ediyorlar bize. Cart curt etmelerinin hiçbir faydası yok çünkü netice itibariyle bunlar bu işleri bizim siyasetçiler vasıtasıyla yürütüyorlar.

Benim solcu arkadaşlara söylediğim bir laf vardır, bazen çok ümitsizliğe düşerler; gelirler bana derler ki 'abi bu halkla hiçbir şey olmaz. Bak kime oy verdi?' Benim cevabım hep aynı: Mustafa Kemal hangi halkla her şeyi yaptı. Bu halkla. Eğer olmuyorsa sende bir hata var. Bilmiyorsun, nereden gireceğini, nasıl gireceğini, ne yapacağını bilmiyorsun. Çünkü halkımız evelallah çalışkandır. Müthiş bir dinamizm var, müthiş bir çalışma hırsı var, herkes bir şeyler yaratmak istiyor. Öyle bir havadayız, ama o kadar tuhaf bir şey ki bu, bunu yönlendirecek ulusal akım yok ortada. Bu bir türlü çıkmıyor. Asıl büyük sorun bu.

Tevhid-i Tedrisat'ı Deldiler

Bunun gelişememesinin nedenini de söyleyeyim istiyorsanız, onun gerisinde yatan da bence Yüce Divanlık suç olan, Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nun delinmesi. Gazi M. Kemal Paşa, akıllıca bir hareketle, Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nu çıkarmıştı. Tevhid-i Tedrisat Kanunu Türkiye'de ulusal birliğin iki bakanlıktan biri olan eğitim bakanlığının emri altında, tek tip ulusal liselerin ortaöğretimi vermek zorunda olmuştur, sanat okulları ve bunlar içinde akşam sanat okulları kurulmuştur, bu çerçeve içinde, Türkiye'de üç nesil veya dört nesil yetişmiştir. Ben o nesildenim. Bizim okuduğumuz Cumhuriyet liselerinde, yurttaş yetiştirilirdi. O zaman lise mezunu olmak çok önemli bir şeydi. Böyle yekpare bir eğitim sisteminin içinde yetiştiyseniz o zaman, yurdunuzun, tarihinizin bilincinde olursunuz.

Önce İmam Hatip'le, arkasından Anadolu liseleriyle, arkasından kolejlerin envai çeşidiyle eğitimin birliğini bozunca o zaman aydınların da birliğini bozmuş oluyorsun daha en başında. Yabancı dil, göndermeleri yabancı ülkeye yaptırır elinde olmayarak. İngilizce okumuş bir adam sonra bütün örneklerini İngiltere'den, Amerika'dan verir. Fransızca okumuş adam tüm örneklerini Fransa'dan, Kanada'dan verir. Kendi memleketini tanımaz. Hele bir de dersleri yabancı dilden okuyorsa, Türkçe'si bozulur.

Bunun gerisinde yatan ana sebep, Tevhid-i Tedrisat'ın bölünmesidir. Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nun 4. maddesinde İmam-Hatip okulları vardır. Yani ona dayanılarak açılmıştır İmam-Hatip okulları. Ama niçin vardır? Orada onun amacı da bellidir, din hizmetlisi yetiştirmek. Yani camide imam, hatip olacak, mezarda adamı gömecek imamın olacak, bunları yapmak için. Onun için açılması gerekiyordu bunların ve meslek mektebi olarak açılacaktılar. Oradan imam çıkacak, hatip çıkacak. Ama sen bunu dinde vacip olmayan, -kadın imam yoktur Müslümanlıkta- kızlara açık lise haline getirirsen, bu işin sonu ne olur.

Fransız tarihçisi Paul Dumont, bir özelliği var, savaşta, II. Dünya Savaşı sırasında ailesiyle onlar Suriye'delermiş. Suriye o zaman Fransız sömürgesiydi. Savaş çıkınca ve Suriye'dekiler de Faşistlerden yana olunca, bunlar Türkiye'ye geçmişler. Fransa'ya da gidemiyorlar, orada Gehlen var. Burada Heybeliada'da mı, Büyükada'da mı nerede bir yerde, bir ev tutmuşlar. O zaman da Paul daha küçük, annesi onu bizim ilkokullara vermiş. Liseyi de bizde okumuş. Savaş bittikten sonra belirli bir yaşa geldikten sonra Fransa'ya gitmişler, orada yaşıyor şimdi. Oraya gittikten sonra üniversiteyi okumuş, Türkoloji'yi seçmiş Türkoloji'de profesör şimdi. Türkiye'yi de çok iyi tanıyan bir adam. Yıllar sonra Türkiye'ye geldi. Türkiye'yi dolaştı. Ondan sonra bununla bir mülakat yaptılar. Mülakatında da söylediği şu lafı hiç unutmadım: 'Eğitim sistemi bozulmuş. Türkiye'nin tekrar Gazi'nin eğitim sistemini dönmesi lazım'. Bunu Paul Dumont söylüyor, ben söylemiyorum.

Türkiye'nin birinci büyük meselesi bu. Yani Milli Eğitim Bakanlığı diyoruz. Utanmaz adam, o Milli'nin hakkını versene. Eğitim milli değil. Fransızlar kışta kıyameti kopardılar. Avrupa Birliği'nin içinde Fransa, önemli devletlerinden birisi, 'kültürümden taviz vermem' diyor Fransız. Bunu bilir misiniz ki, Fransız televizyonlarında Amerikan filmleri oynamaz. Fransız filmleri oynar. Şimdi Fransa bunu yaptığı zaman doğru oluyor da ben yaptığım

zaman niye eğri olsun. En büyük dramımız bu.

Kendin Ol

Mesela sosyalizm davasında, kavgamda da çekmiştim. Kardeşim, benim toplumumun kendine göre kuralları var. Tarihten beri gelen gelenekleri görenekleri var. Eğer ben sosyalist olacaksam, materyalist metodu kendi kurallarıma uygulayarak bunun içinden bir sentez çıkartacağım. Sen bana nasıl geliyorsun, sen bana, 'bak Stalin böyle yapmış, Mao Çin'de böyle yapmış', öteki diyor ki 'Küba'da bu böyle'. Bana ne onlardan yahu, onlar öyle yapabilirler. Benim memleketim öylesini gerektirmiyorsa ben öyle yapmam. Çünkü Türkiye'nin kuralları farklı, çünkü ilk defa olarak bir İslam ülkesinde bir şey düşünüyorsun sen. Hiçbiri Müslüman değil ki bu ülkelerin. Bin seneden beri bu toplumun içinde İslamiyet'in getirdiği birtakım birikimler var. Sen bunları bir kalemde silemezsin. Mustafa Kemal'de silmemiş. Ve aynı şeyi ben şöyle yıllar sonra Sultan Galiyef'in metinlerinde buldum. Adamı iyi etmek istiyorsun ama organizmasını bilmiyorsan iyi edemezsin. Kafadan olmaz yani. Ha öyle mi şu ilacı alırsın herifte alerji vardır, gider. Önce toplumunu tanıyacaksın. Biz onu tanımıyoruz. Bunu Gazi de söylüyor. Türk aydını diyor, her yeri tanır, memleketini tanımaz. Doğrudur, çünkü ben mesela şunlara şahit oldum gazetecilik döneminde. Bir ihale açılır, köprü yapılacak mesela. Teklif versek. Şimdi hem bu teklifleri verenlere bakacaksın, nerde eğitim görmüş, ODTÜ'de. Mutlaka teklifte Anglo Amerikan bir köprüden esinlenmiştir. Filan yerdeki Manchester'deki falan köprüye benzeten öyle bir şeyler yapmaya çalışır veyahut Amerika'daki Viskonsin'deki bilmem ne köprüsüne benzer. Öbürü nerde eğitim görmüş, Almanya'da. O da Münih'teki falan köprüsünün benzeridir. Yahu senin yapacağın köprü Kızılırmak üstünde bir köprü. Ece mübarek Kızılırmak'a uygun bir köprü düşünmen lazım.

Ben bunu bir tek yerde uyguladım, kendi hesabıma, çünkü ona kimse karışamıyor; şiirde ve Türk şiiri yazdım. Türkiye'nin en çok

okunan şairiyim. Benim kitaplarım, iki senede bir tekrar basılıyor. Bir senede elli bin kitap satıyorum. Bu ne demek, Türkiye'de öbür şairlerin halk bin kitabını okumuyor. Bin tane basıyorlar, 250 tane satamıyorlar, niye çünkü hiçbir şeyiyle Türk değil. O ne yapıyor çünkü beriki bilmem Amerika'daki şirketin Türkiye acentası, bu da Fransa'daki falan şairin Türkiye acentası oluyor. Benim şiirimde halk şiiri de vardır, divan şiiri de vardır, tekke şiiri de vardır hepsi vardır, hepsini sevdim. Bu sentezde söylediğin zaman halk hemen sesi tanıyor derhal o dakika. Bu adam bizden. O sesi tanıdığı andan itibaren seni okuyacağı kesindir.

Tabii, Türk aydınının Tanzimat'tan kalma bir kusuru da halkı ezilecek, güdülecek bir sürü gibi görmesi. Yani, halk diye bir kalabalık var ben bunları adam edip bir yere getireceğim. Aydın kendini bu görevde görüyor, en kötü aydın anlayışı budur. Aydın o halkı adam etmekte yükümlü değildir. Aydınlatmakla, adı üstünde yükümlü. Aydınlatmanın da yolu onu adam etmek değil, ona kumanda etmek değil. Bir kere onunla iletişim kurmak gerek. Halkınla oturup konuşamıyorsan, halk seni dinlemiyor, küçümsüyor diye düzenle hemen anlaşırsın. Bir de sen ne dersen 'ha ha' demeye başladılar mı seni dinlemiyorlar demektir.

Ve çok lafı da sevmez, o da doğrudur. Şeyi söyleyeyim size, hatta bence bir başlık bile olur, Fahrettin Paşa'nın atlıları İzmir'e girerken bilmem bilir misiniz şöyle bir şey olmuştu. Yunanlılardan bir grup, oradaki bir fabrikanın içine saklanmışlar. Bizimkiler gelince bir yaylım ateşi açmışlar. Orda bizim erlerden birkaç tanesi şehit olmuşlar. İzmirliler bunu unutamadılar, çok eskiden bile onlar için daha o zaman bir abide yapılmasına karar verilmiş, yani İzmir'i kurtarmak için gelirken İzmir'in kapısında vurulanlar. O abide hâlâ durur. Klasik taşlardan biri üzerinde eski harflerle yazılıdır. Ben eski harfleri bilmiyorum, yani benden bir öncekinin nüfusunda bırakıldı eski harfler. Merak ettim gazeteleri karıştırdım burada ne yazıyor. İki kelime yazıyor. Ama her şeye bedeldir. Vatan ve namus. Şimdi Türkiye tam o yerde. Vatan ve namus. Bu ikisini korumak

zorundayız. Türkiye tam orada. Çünkü ne kadar güzel düşünmüşler; bu adamlar niye savaştılar?

İleri: İzmir işgal edilecceği zaman gençler 'biz büyük bir milletiz' diye karşı çıkıyorlar fakat Türkiye'de sosyalist kesim maalesef bir millet duygusunu benimsemiyor.

Attilâ İlhan: Şimdi Türkiye'deki sosyalist kesim dediğiniz arkadaşların iki şekilde mütalaa edilmesi lazım geldiğini düşünüyorum. Bir, 1920'den 1960'lara kadar gelen sosyalist terbiye ve sosyalist yetişme tarzı vardır, bir de 68 kuşağı dediğimiz sonraki sosyalist hareket vardır. 60'lara kadar gelen hareket Türkiye'de iki kaynaktan beslenmiştir. Bunlardan biri Almanya'dır, Spartakistler gelmiştir Almanya'dan burada bir yuva kurmuşlardır. Bunlar Batı'nın etkisi altında Batılı kafalı ve Tanzimatçı aydın tipi. Ve bunların olaya bakışları Batı'nın bakışı şeklinde görülüyordu.

Türk Sosyalizmi

İkincisi, Türkler tarafından, yani Türk aydınları tarafından kurulmuş olan sosyalist harekettir. Bu hareketin başında Mustafa Suphi olmak üzere diğer birçok aydınlar vardır. Bunların çoğu Türk Ocağı aydınıdır, Türk Ocakları'ndan yetişmişlerdir, fakat sonra sosyalizmle bir ümit bulmuş ve girmişlerdir. Bunların sosyalist idraki tamamiyle mazlum millet idrakidir ve o zaman Üçüncü Enternasyonal'in mazlum milletleri koruyan çizgisi içerisinde düşünülmüştür. Bu iki sosyalist idrak sonradan bir parti içinde birleştirildiyse de, hep çatışma içinde olmuşlar birbirlerin yemişlerdir ve ne yazık ki zaten hiçbir şekilde işçi sınıfına intikal edememişledir. İşçi sınıfına intikal edememiş bir sosyalist hareketin sağlıklı olduğunu kabul etmek mümkün değildir. Yani onlar mantıklıdır fakat sağlıklı değillerdir.

Ben bu aşamada daha başından itibaren Nazım Hikmet'in de dahil olduğu Mustafa Suphi grubunun akıntısı içindeydim. Yani o çerçeveden yetiştim, benim vatan idrakim de. Mustafa'nın oradan

gelmektedir. Çünkü ben Türkçülerin de aslında devrimci olduğu düşüncesindeyim ve bunu söylüyorum şimdi devrimciliği kabul eden laik Türkçüler de var, dergileri de var. Çünkü Türkçüler anti-emperyalisttiler, Rusya'ya karşı savaşıyorlardı.

Sonra Türkçülerin başı sayılabilecek adam, Gaspıralı İsmail Bey, işte, kültürde, dilde birlik diyor, din yok. Yani Türkçülükte dindarlık yok, Türkçülükte laiklik var. Peki niye yok, çok akıllı adamdır İsmail Bey. Biliyordu ki Hıristiyan Türkler var, Yahudi Türkler var, eğer Müslümanlığı kabul etseydi onları dışlamış olacaktı. Dilde, kültürde, işte birlik diyince yani ekonomi, kültür, dil. Türk Ocakları bunun üstüne kurulu. Türk Ocakları'nın en önemli isimlerinden Akçura da Marksist'ti ve Gazi'nin en yakın adamlarından biridir. Cumhuriyet ekonomisinin ve sosyolojisinin iki adamı vardır. Biri Ziya Gökalp, birisi odur yani Türkçüdür. Gazi Türkçüdür. Türkçülükle övünür. Çünkü Türkçü demek, anti-emperyalist demek.

O bakımdan bir sosyalistin, eğer o Türk sosyalistiyse, Marksizm'in metodunu kendi ulusal koşullarına uygulayarak oradan çıkaracağı tenkide göre davranışının olması lazım. Sağdan soldan alacağı bilgilerle bu iş olmaz. Halkının kabul edeceği formülü bulman lazım. Daha vahim olan yani onlar da hiçbir şekilde kendilerini halka kabul ettirememişlerdir, işçi sınıfına kabul ettirememişlerdir. Türkiye'de sosyalizm sadece aydınlar arasında oynanan oyundur. Öğrenciler, öğretmenler, biraz sanatçılar bu işe katılırlar. En büyük sosyalist tevkifatında 150-160 kişi tutuklanmıştır. Kesinlikle halka intikal edememiş bir hareket.

Ve bir tek hareket Türkiye mantığı içinde ve güzeldi ve çok daha başarılı bir şekilde gidiyordu, korktular, onu da dağıttılar. TİP Türkiye şartları içinde düşünülmüş ve en önemlisi işçi sınıfıyla iç içe bir hareketti. Ve bırakmadılar, ne yaptılar ettiler darmadağın ettiler. Yalnız bizimkiler değil, Rusların da işine gelmedi. Çünkü burada bağımsız , sosyalist bir hareket oluşmuştu. Her ülke kendi başının çaresine baktığına göre, Türkiye 65-70'lerde kendi

başlarının çaresine bakmak zorundalar. İşçi sınıfıyla irtibat kurmak, onunla ilişkisini geliştirmek fakat en önemlisi şu anda Kemalist Devrim'in ana ilkelerine sahip çıkan herkesle işbirliği yapıp önce tam bağımsızlığı tekrar kazanmak. Birinci iş bu.

İleri: Şöyle bir durum var. Siz, Kuvayı Milliye dönemini sahipleniyorsunuz, zaten 60'larda YÖN hareketinin içinde bulundunuz ve aynı zamanda sosyalistsiniz. Türkiye ve Türkiye gibi ülkeler için ulusal kurtuluşçusundan, yani bizim ülkemizde Kemalist'inden sosyalistine kadar tümünü birleştiren bir üst kimlik var mı? İlerici bir kimlik?

Attilâ İlhan: Olmaz olur mu? Anti-emperyalizm. Çok net. Bu anti-emperyalizm, Çünkü zannederim Marks'ın büyük hatası da orda. Yani Marks, sosyalizmin geleceğini düşünürken Avrupa'yı göz önünde tutmuş. Şimdi bunu hiç hesaba katmamış. 19. yüzyıldan 20. yüzyıla bakışı öyle, yani bu yirminci yüzyıl işçi ihtilallerinin yüzyılı olacak. Öyle olmadı. 20. yüzyıl Ulusal Kurtuluş Savaşları yüzyılı oldu. Mazlumların yüzyılı oldu. Neden böyle oldu. Çünkü Marks'ta emperyalizm tahlili yoktur. Emperyalizm tahlilini önce Buharin, arkasından Lenin getirmiştir. O sonradan görülmüş bir olaydır.

Zalimlere Karşı Anti-emperyalizm

Şimdi çok net olan şu anda hâkim çelişkinin ne olduğudur. Hâkim çelişki şu anda toplumsal mânâda proletarya ile burjuvazi arasında değildir. Neden değildir? Batılı proletaryalar, Batılı burjuvazi ile işbirliği yapıp Doğulu halkları soyuyorlar. Mazlumlara karşıt, mazlumların davasını gütmüyorlar. Bu ne zaman anlaşıldı. Evet evvela Sovyet İhtilali'nden sonra, Bolşevik İhtilali patladığı zaman İkinci Enternasyonal onu desteklemedi. Bunun için Üçüncü Enternasyonal kuruldu. Tabii Çinliler harekete geçtiği zaman kıllarını kıpırdatmadı Batılı komünist partileri. Niye? Çünkü çok basit. Bunlar dünyayı soyuyorlar, o soygundan işçi sınıfı da kazanıyor, Fransa'da da İngiltere'de de onların hayat seviyesi de yükseliy-

or.

O zaman büyük çelişki nerede? Mazlumlarla zalimler arasında, yani emperyalizmle emperyalizmin ezdiği halklar arasında. Büyük çelişki bu olunca şimdi nerede olacağız çok belli. Kemalist de burada olmak zorunda, hatta liberal de burada olmak zorunda, Türkçü de burada olmak zorunda, komünist de burada olmak zorunda. Dışarı gittiler mi öbür taraftalar. Onu görmüyorlarsa hepsi kör. Bu, bu kadar açık. Bu bizim için de böyle, Rusya'daki komünist için böyle, İran'daki için böyle hepsi için böyle. Çünkü artık Enternasyonal yok. O olmadığı takdirde her ulus kendi sosyalizmini üretmek zorunda. Sonra sosyalizmler arasında bir anlaşmayla belki uluslararası bir sosyalizme gidilebilir. Ama bugün için kesinlikle durum budur. Eee, Sovyet tecrübesi bunu çok açık göstermiştir, hatta şimdi şunu gördük. Dağıldıktan sonra Sovyetler Birliği mesela Kazakistan'ın Türkmenistan'ın sosyalist anlayışlarıyla, Rusya'nın veya Estonya'nın sosyalist anlayışları aynı değil. Aynı ülkenin içindeydiler. Niye? Bunlar Orta Asyalı, bunlar İslam kökenli. Onlar Baltık, İskandinav başka türlü düşünüyorlar, başka türlü yaşıyorlar. Bunların ikisinin hemen aynı çerçevenin içine girmesi mümkün değil. Bunların zaman içinde olacağı besbelli. O zaman birinci derecede büyük çelişkinin çözümüne çalışılacak.

Yeni Dünya Düzeni denen düzen, düzensizliktir. Ve bu doğrudan doğruya uluslararası büyük şirketlerin dünyayı bir güzel sömürmesi için düşünülmüş yeni bir sistem. Nasıl direnebilir ki? Kültürel olarak, ekonomik olarak vs. Ve kendini yurttaş sayan ve bu memlekette bağımsız yaşamak isteyen herkesin aynı safta olması şarttır. Burada ideolojilerin farklılıkları önemini kaybediyor. Çünkü bu aynen Kurtuluş Savaşı'ndaki gibi bir durumdur. Aklın yolu bir. Memleketin çocuğuysan, memleketini düşünüyorsan başka türlü düşünmen mümkün değil.

Türk Ordusu Yüzde Yüz Halk Ordusu

17 devrimi 19 devrimi ile aynı hattaydı. Çünkü ikisi de anti-

emperyalistti. Birisi kendini sosyalist sanıyordu, olmadığı meydana çıktı sonradan. Onların hali meydanda, Kemalizm hâlâ ayakta duruyor. Hâlâ direniyor. Çünkü onun da şöyle bir şansı var sanıyorum, yani Türkiye'nin ordusunun halk ordusu olması. Bu şimdi kullanılmıyor. Ama Türk ordusu bir halk ordusudur. Bu özeliğini kaybetmedi hâlâ da ispatı çok kolay. Genelkurmay Başkanları'nın kökenine bakın.

Başka bir şey söyleyeyim bunu tersine çevirerek. Batı ülkelerinde harp okullarının birinci müşterileri, en çok öğrencileri yüksek burjuvaziden ve aristokrasiden gelir. Bizde yüksek burjuvaziden bir tek kişi Harbiye'ye girmemiştir. Müracaat bile etmemiştir. Kendini uzak tutar. Onun için Türk Ordusu tipik bir halk ordusudur. Çok büyük bir özelliktir. Zaten niyetinin çetin olması da oradan ileri geliyor. Çünkü, Müdafaa-i Hukuk'tan geliyor. Müdafaa-i Hukuk tipik halk ordusudur. Kuvayı Milliye'de kim yok ki. Bir roman yazıyorum şimdi o döneme ait, kimler çıkıyor. Adam eşkıya, düne kadar eşkıya dağda duyuyor Yunanlı gelmiş, ona karşı çıkıyor, sövüyor, anasını bellerim diyor. O kadar halk, yüzde yüz halk. Ama tabii onunla kazanılamazdı İstiklal Savaşı, tabii muntazam orduya geçmek lazımdı. Bundan dolayı da, bizim camiadan bana kızan olmuştur bunu ben söylediğim zaman, diyorlar ki niye asker, ordu, yeniden düzen kuruldu işte, milislerle bu iş olabilirdi. Kızıl Ordu niye kuruldu diye düşündünüz mü dedim. Orda da milisler vardı. Kızıl Ordu'nun karşısına muntazam ordular gelince, yani milislerin karşısında, başladılar kaçmaya. O zaman alelacele muntazam orduyu kurdular, Kızıl Ordu'yu kurdular. Bizimkiler Ruslardan örnek aldılar. Bakıyorlar bununla bir yere kadar gidilir, savunma, çünkü bir yerde disipline uymayan bir halk grubu, nereye kadar sen bunu tam bir askeri manevraya sokabilirsin, asker lazım, askeri nasıl yaparsın, orduyla yaparsın.

(İleri, sayı: 2, Ocak-Şubat 2001)

İntibâh Başladı

Türkiye bir kimlik krizi yaşıyor. Çünkü Türkler yeniden kendi kimliklerini tartışmaya başladılar. Bu neden ve nasıl ortaya çıktı diye soracak olursanız, şöyle söyleyebilirim; Türkler, daha evvel ne zaman kimlik krizi yaşamışlardı, buna bir bakmak lazım.

Biz Devlet-i Aliye'nin parlak zamanını yaşarken Türklük iddiasında değildik, Osmanlılık iddiasındaydık. Ve Osmanlı camiası içerisinde yaşayan toplulukların hiçbiri etnik tavırla bir kimlik iddiasına girmiyorlardı. O kadar girmiyorlardı ki, Osmanlı Budin'i zaptettikten sonra, yani Macaristan'ı fethettikten sonra Macaristan'ın başına bir Macar'ı getirip koydu. O kadar kendinden ve Osmanlılığından emin.

Türkiye'nin Kimlik Krizi

Peki bizde bu sorun ne zaman başladı. Bunu ben Ermeni arkadaşlarla konuşurken sık sık dile getiririm. Ermenilerin isyanı,

Ermenilere yapılan zulüm lafları edilir. Hep onlara sorduğum bir soru vardır; Ermenilerle Osmanlılar, hatta bundan daha evvel, Anadolu Selçukluları ve diğerleri beraber yaşadılar, bu beraber yaşamalar boyu siz Ermeni isyanı hatırlıyor musunuz? Yoktur. Ermenilerin isyan hareketleri tıpkı Sırpların, Bulgarların, Rumların isyan hareketleri gibi 19. yüzyılda başlamıştır.

Bunun nedeni çok basittir; çünkü 19. asrın sonlarından itibaren, 20. asrın başlarında Batılı kapitalizm, emperyalizm aşamasına gelmiştir. Parçalamaya karar verdiği ülkelerin başında da Osmanlı İmparatorluğu gelmektedir. Bunu parçalamak için buldukları çare de Osmanlı İmparatorluğu içindeki çeşitli etnik grupları tahrik ederek gerek dini açıdan, gerek milli açıdan onlara bir kimlik yakıştırıp o imparatorluğu dağıtmaktır. Bunu yalnız bizde yapmıyorlardı, Rusya'da da yapıyorlardı, Çin'de de, İran'da da yapıyorlardı.

Yani bizim bu topraklarda yaşayan insanların kimlik sorunlarının tartışılmaya başlanması, emperyalizmin bu ülkeyi dağıtmak istemesinden doğmuştur. Ondan evvel hiç kimse böyle bir teşebbüste bulunmuyordu. Kendi hayatlarını yaşıyorlardı. Zaten dinlerine de müdahale edilmiyordu, dillerine de.

Eğer biz onlara baskı yapsaydık, biz çekildikten sonra, onları serbest bıraktıktan sonra, dinleri, dilleri, kültürleri ile olduğu gibi çıkamazlardı. Halbuki çıktılar. Buna mukabil, İngiltere veya Fransa imparatorluğunun topraklarından çıkanlar hâlâ İngilizce ve Fransızca konuşuyorlardı. Kültürlerini kaybetmişlerdi. Biz böyle bir şey yapmadık. Bu çok açık ve tarihi olarakispatlanmış bir olaydır. Yani bir Bulgar, Osmanlı oradan çekildikten sonra Bulgar kültürüyle çıktı oradan. Demek ki o kadar yüzyıl boyunca, ona o konuda bir baskı yapılmamıştır. Halbuki bir Senegalli çıkamıyor, bir Cezayirli çıkamıyor. Cezayir yazarları hâlâ Fransızca yazıyorlar. Emperyalizm işte budur, Türkiye'de de bunu yapmak istiyordu, Osmanlı'da da.

Türkçü, Emperyalizme Karşı Çıkan Demektir

Emperyalizm bu diğer kavimleri etnik olarak tahrik edince, Türklerin de kendi kavimleri için araştırmalara girmelerine yol açtığını görüyoruz. Daha evvel Rusya'da başlamış olan Türkçülük hareketi Türkiye'ye sirayet etti. Şimdi pek çok insanın unuttuğu veya hatırlamak istemediği bir şey var; Kuvayi Milliye'yi ve Müdafaa-i Hukuk'u örgütleyenler Türkçülerdir. Onlar daha önce Türkçü hareketin içindedirler. Bunu dürüstçe yazan Falih Rıfkı Bey vardır. Türkçü olduğunu söyler. Türkçü ne demektir? Türkçü, Batılı emperyalizme karşı ayağa kalkan ve ona karşı çıkan adamı demektir. Türkçü, Türk kimliğini açığa çıkarıp, Batılının ona olan baskısına karşı koyan adam demektir. Türkçü, tam bağımsız ve özgür bir ülke olarak devam etmesini sağlayan adam demektir.

Şimdi bu hava içerisinde Anadolu hareketine giriliyor ve Anadolu hareketi içerisinde Ankara'ya karşı isyan eden grupları, ki pek çoktur, resmi tarih yeteri kadar incelemiyor. Yani Düzce isyanından tutun da, Şeyh Sait isyanına kadar... Bunların hepsinin dibini kurcaladığımız zaman şaşılacak bir şekilde etnik bir tahrik buluyoruz. Meclis kurulduğu zaman, Meclis etrafındaki bütün bölgeler isyan ederler. İsyanın dibini kurcaladığınız zaman, ya Çerkezler çıkar, ya Kürtler çıkar, yani etnik bir şey çıkar. Batı daima bu oyunu oynamıştır.

Türkiye Cumhuriyeti ilan edildikten sonra, Mustafa Kemal Paşa ölene kadar, II. Dünya Savaşı çıkana kadar hiçbir etnik sorunla karşılaşılmamıştır. Diyeceksiniz ki isyanlar var; doğru, en başta Şeyh Said isyanı var, o bir petrol ve şeriat isyanıdır. İngilizler tarafından örgütlenmiştir. İkincisi Dersim isyanı vardır. Dersim isyanı çok iyi biliyorsunuz ki Hatay'la ilgilidir. Türkiye Hatay üzerinde Misakı Milli sınırları içersindedir diye bir iddiada bulununca, Fransızlar böyle bir işe kalkışmışlardır. O zaman tabii Mustafa Kemal Paşa sağ olduğu için kısa sürede halledilmiştir.

Mustafa Kemal'in Vermeye Çalıştığı Kişilik

Bunun dışında Türkiye'de bir kişilik hareketi olmamıştır. Bunların da etnik olmadıkları aslında konjonktürden bellidir. Peki o zaman Türkler neydiler?

Türkler bir kişilik elde etmeye çalıştılar. Mustafa Kemal Paşa'nın Türklere vermeye çalıştığı kişilik kendisinin kafasında doğmuş bir şey değildir. Bir defa onun ne kadar ulusalcı bir adam olduğunu anlamak için bir tek şeye bakmak kâfidir. Türkiye istiklalini kazandıktan sonra Kemal Paşa, Tarih Kurumu kuruyor. Yahu sen askersin, cumhurbaşkanı olmuşsun sana ne tarihten! Biliyor o, farkında, Türklerin kimliğini oluşturmak lazım, ortaya çıkarmak lazım. Bunun için de tarihi çok ciddi bir şekilde inceleyeceksin başka çaren yok. Bu nasıl incelenecek; tarih alimlerini çağıracaksın, toplanacaklar, kurultay yapacaklar. Kararlar alınacak.

Bununla yetinildi mi? Hayır. Bir ümmet kültüründen geldiğimizin son derece farkında, çünkü dilinde bir ümmet kültürünün getirdiği bütün özellikler var. Osmanlıca, hem Farsça'yla hem Arapça'yla ilişkili. Farsça-Arapça İslam'ın dini dilleridir. Nasıl Hıristiyanlıkta Latince ve Yunanca böyle bir özellik taşıyorsa, İslamiyet'te de bunlar taşıyor. Osmanlıca'da bunların olması çok doğaldır. Ama sen milli bir devlet olursan, ki milli devlet kendi dilini oluşturmak zorundadır ve bunun teşebbüsü için Dil Kurumu'nu kuruyor. Tarih Kurumu'nu kuruyor ve bunlarla ulusal devletin platformunu hazırlamaya çalışıyor. Öbür taraftan da sanatta da "Türkleri nasıl olur da ümmet kültüründen çıkarabilirim" diye uğraşıyorlar. Bunun için de ulusal şiir, ulusal roman, ulusal edebiyat gibi temaları ciddi şekilde izlemeye çalışıyor. Bu o günlerin edebiyatına, kültür hayatına, fikri hayatına baktığımızda çok net görünüyor.

Yurt Milliyetçiliği

Zaten Mustafa Kemal Paşa'nın Kemalizminin oturduğu fikri

zemin, aslında Yusuf Akçura ve Ziya Gökalp'in bir sentezidir. Bunların ortaya atmış olduğu bütün düşünceleri, Mustafa Kemal Paşa kendi düşüncesi içinde yoğurmuş, alimlerle paylaşarak bunlardan ortaya bir Türk Milliyetçiliği çıkarmıştır. Bu milliyetçilik kesinlikle şoven değildir, ırkçı değildir. Çünkü açıkça söyler, dünya milletleri kardeş olmuşlardır. Bunlar tartışılamaz. Ve Türkiye'deki Cumhuriyet hareketlerini ve İstiklal Savaşı'nı yapanların da Türkler, Lazlar, Çerkezler, Kürtler, hepsinin bir araya gelerek yaptıklarını söyler. Ve bu böyle karma bir harekettir.

Peki Türk kimliği nedir? Türk kimliği ırka dayanan bir kimlik değil, daha çok kültüre ve yurda dayanan bir kimliktir. Yani bu topraklar üzerinde yaşayan insanlar Türk sıfatını taşırlar. Ama bunun içerisinde çeşitli etnik kökenler olabilir. Üniter devlet fikrini Fransa'dan almıştır. Fransız Cumhuriyeti'nde, Korsikalı vardır, Bask vardır. Başka başka dillerde kanunları, kendilerine göre kültürleri vardır bunların. Ama bunlara sen nesin dediğin zaman Fransızım derler, sonra da eklerler, ben Bask kökenliyim derler.

Şimdi Türkiye tamamiyle modernist bir devlet olarak düşünülmüştür. İstiklal Savaşı bir çeşit Fransız Devrimi'nin tekrarıdır. Biz İstiklal Savaşı'nı yaptık, bağımsızlığımızı kazandık, yalnız o değil, biz İstiklal Savaşıyla birlikte bir inkılap yaptık. Bu inkılabın içersinde de hakimiyetin bir kişiden çıkıp, millete intikalini sağladık. İşte Fransız Devrimi'nin yaptığı budur. Biz, ulusal, demokratik ve laik bir devrim yapıp bir devlet kurduk ve bunun kimliği de çok netti. Bu, Türk devleti, Türk kimliğidir.

Milli Eğitim

Ama bu kimliğin bir yurt milliyetçiliği getirdiğini, kesinlikle bir ırkçı milliyetçiliği olmadığını bilmek lazımdır. Böyle bir hava içersindeydik biz. Bunu sağlamak için çok önemli bir şeyleri gördü. Yeni yetişecek olan nesillerin, neresinden bakarsanız bakın, ulusal bir kültür almalarıyla olabilirdi. İşte o zamanlar çeşitli Maarif Kongreleri yapıldı. Büyük tartışmalardan sonra, ulusal bir kültürle

nasıl yetiştirebiliriz fikri karara bağlandı. O kararı hepiniz biliyorsunuz, Tevhid-i Tedrisat Kanunu. Tevhid-i Tedrisat Kanunu, Türkiye'de, bir; Yabancı okulları, yani misyoner okullarını tasfiye etmiştir. İki; dini okulları, yani tekkeleri, medreseleri vb. diğer dini müesseseleri tasfiye etmiştir. Bunların yerine bu laik, demokratik eğitimi sağlayabilmek için eğitimi birleştirerek bir tek eğitim sistemi getirmiştir. Bunun için de örnek, yine Fransa alınmıştır. Nasıl Fransa ihtilalden sonra misyoner mekteplerine karşı inkılabı ve ulusallığı yerleştirmek için yeni, laik, demokratik ve ulusal bir eğitim sistemi kurmuşsa ve bu eğitim sisteminin kaleleri liselerse, bizde de aynı şey yapılmış. Bizde de laik, demokratik, ulusal bir eğitim için liseler kurulmuştur.

Liselerde o zamanki eğitim yurttaşlık üzerine kuruludur. Biz o eğitimden geçtik. Bizi yıkamamaları da ondan. Çok sağlam bir eğitimdi. Biz lisede felsefe, sosyoloji, psikoloji, astronomi, mantık ve estetik derslerinin hepsini derinlemesine okurduk. Bu liselerde ve bu eğitimle Türkiye'de yurttaş yetiştiriliyordu. Yetişen yurttaşlar da Cumhuriyet'e sahiptiler.

Yani evvela ulusallık kuruluyor. Onun gelişebilmesi için ulusal eğitim ve öğretim kuruluyor. Bu, birleştirilerek yapılıyor. Ama bununla yetinmiyor Cumhuriyet...

Gazi'nin Milli İktisat Programı

Mustafa Kemal Paşa, aynı zamanda da bir ulusal ekonomi gerçekleştirmeye çalışıyor. Bunu önce İzmir İktisat Kongresi'nde çok açık bir şekilde tüccarlara bırakmıştır. Ama şunu söyler: "Nasıl elbirliğiyle bir Misak-ı Milli gerçekleştirdiysek, aynı şekilde bir say Misak-ı Milli'si gerçekleştireceğiz." 'Say', emek demektir. Bir emek Misak-ı Millisi koyuyor. Çünkü Mustafa Kemal Paşa Galiyef'in fikirlerine sahiptir. Biliyor muydu yoksa kendiliğinden mi söylüyordu? Burası henüz meçhul. Ama dünyada, özellikle sömürülmüş olan ülkelerde sınıfların tam oluşamadığını çünkü hakim sınıfların yabancıyla işbirliği yapan komprador kapitalist olduğunu, geri

kalanlarının hepsinin üç aşağı beş yukarı 'halk' diye adlandırılabileceğini ve bunların hepsinin antiemperyalist bir cephede buluşması gerektiğini savunuyordu. Halk Partisi'ni de böyle kurmuştu.

Şimdi bu çerçeve içerisinde bunun ekonomisi ne olacaktı? Gazi'ye göre, bunun ekonomisi; kamu öncülüğünde bir kalkınma olacaktı. Kamu öncülüğünde bir kalkınmanın da nasıl örgütlendiğini hepimiz biliyoruz. Sümerbankından Etibankına biz, bütün alanlarda devletçi ama halkçı-devletçi bir programa başladık. Bunu uygulamaya girdik. O dönemlerde Türkiye Cumhuriyeti'nin kalkınma hızı yüzde 8, yüzde 9'larda seyreder. Beş kuruş borç almayız. Osmanlı borçlarını öderiz, bitiririz. Türkiye'de enflasyon çok düşük, önemsiz bir derecededir. Kendine göre ithalatımız ihracatımızı dengelemiştir. Dengeli, ulusal bir ülke halindedir.

Şimdi bu tablo çok açık, bir Kemalist tablodur. Türkiye'nin Kemalist geçmişidir. Bu zurna nerede zırt der?

Bu zurna, ilk önce 2. Dünya Savaşı'nda sonra da Soğuk Savaş döneminde zırt der. Çünkü Mustafa Kemal Paşa ölünceye kadar Türkiye'nin emperyalizmle hiçbir ilişkisi yoktur. Antiemperyalist bir savaştan çıkmıştır. En büyük dostu, yakını, müttefiki Sovyetler Birliği'dir. Balkanları Balkan Paktı ile, Ortadoğu'yu Sadabat Paktı ile kontrol eder. Bağımsız, güçlü, yeni bir devlettir.

2. Dünya Savaşı'ndan Sonra Amerika'nın Kucağına Oturduk

Türkiye Cumhuriyeti'nin teklemeye başlaması 2. Dünya Savaşı'yla olur. 2. Dünya Savaşı'ndan itibaren Fransızlar ve İngilizlerle ittifak dener. Bu ittifak aksar. Niye aksar? Fransızlar yenilir, İngilizler bizi savaşa girmeye zorlar. Biz, savaşa girecek durumda olmadığımızı söyleriz. Çünkü Almanlarla kırıştırırız. Almanlarla kırıştırırken Almanlar bizden krom satın alırlar ve silah yaparlar. İngilizler buna kızar. Ama biz Almanlarla işbirliğini sürdürürüz. Çünkü Almanlar Rusya'ya saldırınca, 'Oradaki Türkleri acaba

apartabilir miyiz?' diye bir hayal kurarlar. Mareşal Fevzi Çakmak'la Şükrü Saraçoğlu Almanlarla gizli temaslara girer. Oralara biz buradan adam göndeririz. O ülkeleri yönetsinler diye... Yani Tataristan'a. Böyle bir takım teşebbüslerimiz vardır.

Almanlar yenilince biz çok müşkül duruma düşeriz. Çünkü Sovyetler Birliği gelip Almanların Hariciye Bakanlığı'ndan bizim bütün bu gizli hikayelerimizi öğrenir. Öğrenince Rusların kafası kızar. Ruslar bizden toprak ve Boğazlar'dan geçiş isterler. Biz telaşa düşeriz. O telaşta ne yaparız? Gider, Amerika'nın kucağına otururuz.

İşte ondan sonra başlar bugünkü krizin ucu. Biz Amerika ile işbirliğine başladığımız ve Marshall Planı'nı kabul ettiğimiz zaman, sanıyordu ki bizimkiler Amerika çok hayırhah bir ülkedir. Türkiye'ye kredi açar, Türkiye'ye para gelir, Türkiye'nin sanayileşmesinin güçlenmesini sağlar. Rusların karşısına dikilmesini böylelikle temin etmiş olur.

Türkiye hayal kuruyor. Hayal güzel, büyük, güçlü ama bir o kadar da saçma bir hayaldir. Böyle bir şey olamaz. Çünkü Amerika, dünyanın önde gelen emperyalist ülkesiydi. Bir yere girdiğinde oradan çıkmayı hiç düşünmüyordu. Türkiye için de aynı hesapları yaptı. Türkiye'yi nasıl kendi istedikleri biçime sokabiliriz diye düşündüler. Daha 47'de buraya gelmiş olan Amerikalı uzmanlar, "Bunların memleketlerinde din yok, bunların bütün aydınları dinsiz." diye rapor vermişlerdir. Biz, birincil olarak herşeyin tabanı ve kökü olan Tevhid-i Tedrisat yasasını delmişizdir. Oradaki dördüncü madde olan İmam Hatip okulları, sadece 'hidemât-ı diniye', yani imam, hatip yetiştirip camilere yollayacaklardı. Bir de bunu alıp önce okul, sonra lise, sonra da İlahiyat fakülteleri haline getirmişlerdir.

Amerika Dindar ve Liberaldir

Bu, Amerika'nın isteğiyle olmuştur. Neden olmuştur? Çünkü

Amerika, bizimkiler bunu sık sık unutuyorlar, laik değildir: Amerika'da laiklik yoktur. Amerika'da 1930-40'lı yıllarda dini cemiyetler Hollywood'u kontrol ederlerdi. Hollywood filmlerinde karı-koca aynı yatakta yatamazdı. Gidin, seyredin o eski filmleri. İki yatak vardır. Karı-koca ayrı yatakta yatarlar. Amerika dindardır. Dindar olduğu için de, bu işlere girdiği ülkelerde dindarlığı öne alır. Öne aldığı için de Türkiye'de böyle şeyler oluyor.

Bizde de o sıralarda Demokrat Parti iktidar olabilme ihtiyacındaydı. Bunun için tarikatlardan yararlanmayı düşünüyordu. Zaten illegal bir takım tarikatlar vardı. Bunlarla işbirliğine girdi.

Amerika devletçiliğe de karşıydı. Niye? Çünkü o, liberalizmin zirvesidir. Kendine en kötü liberalizmi uygular, yani vahşi liberalizm kurar. Bir çeşit sosyal Darwinizm vardır orada. Kim güçlüyse ötekini ezer, öldürür, yer. Aynen tabiatta olduğu gibi... Çünkü tabiat faşisttir.

Sanayileşmemizi Amerika Önledi

Şimdi bu çerçeve içerisinde siz ne yapıyorsunuz? Burada inanılmaz bir kamu sektörü var. Kamu sektörü vaziyete hakim. Bir de üstelik bizimkiler hâlâ Amerika ile işbirliği yapıyorlar. Kendilerini liberal ve demokrat sanıyorlar ama iki örnek vereceğim. Bizde Cumhuriyet neslinin nasıl yetişmiş olduğunun güzel örneğidir. Biri Erbakan, biri Demirel. İkisi de liberal sanıyorlar kendilerini. Fakat bunlar iktidar oldukları andan itibaren yırtınırlar: "Sanayileşeceğiz! Büyük Türkiye! Görülmemiş kalkınma!". Amerika, deli oluyordu bunları duyduğu zaman. Bunlar farkında değillerdi. Sanıyorlardı ki, Amerika bize para verecek, biz sanayi kuracağız. Hiç öyle bir şey düşünmüyordu Amerikalılar. Sanayi filan da düşünmüyorlardı.

Başından itibaren önce Menderes ihtilafa düşmüştür. O zaman -çok meşhurdur- McNamara, Dünya Bankası'nın başındaydı. Aralarında hır çıktı. Menderes onları dinlemiyor, görülmemiş

kalkınma yapacağım diyor. Onlar, "Boşver kalkınmayı, sen yolları yap, benzin sarfet" diyorlar. Tartışmalar böyle bir çerçeve içinde geçiyor. Sonunda döviz kıtlığı başladı. Çünkü onlar başladılar finans numaralarına. İlk o zaman başladı. Berbat bir haldeydik, beş para yoktu.

Neden oldu bu? Çünkü Menderes onları dinlemedi. Menderes'in devrilmeden önce Havza'daki konuşmasında, önümüzdeki sonbahar Kruşçef'le görüşmek üzere Rusya'ya gideceğini söylediğini herkes bilir. Ondan birkaç ay sonra devrilmiştir. Yani daha o zamanda bizimkiler kazığı yediklerini anladılar ama nasıl çıkacaklarını bilmiyorlar.

Bu kazık süregitmiştir. Nasıl gider? En büyüğü, 60'lı yıllarda yediğimiz kazıktır. Kıbrıs kazığı en büyük kazıktır. Kıbrıs'tan dolayı öyle bir hale gelirki; biz, Amerika'nın müttefiki, Rusya'ya karşı NATO'da onu savunacak olan ülkeyiz ama bize silah ambargosu koyar. Resmen ve alenen silah vermez.

Eğitim Sistemimiz Bozuldu

Tevhid-i Tedrisat bozulduktan sonra bu kadarla yetinmezler. Türkiye'de İmam-Hatip okullarının yanı sıra yabancı dille ama - dikkat isterim- İngilizce olmak üzere birçok kolej kurulmaya başlanır. Bu kadarla yetinilmez, yabancı okullar buraya getirilir. Bu kadarla da yetinilmez, vakıf üniversiteleri diye bir takım gecekondu üniversiteler açılır. Bu üniversitelerde Türk çocuklarına Amerikan tipi öğretim aşılanır.

Şimdi, bakın nasıl oluyor. Bir taraftan dini bir giriş oluyor. Dini girişte bir takım tarikatlar tercih ediliyorlar. Tarikatlardan tercih edilenlere bakın. Biri Nakşiler öteki Nurcular. Bu ikisi tercih edilirler. Çünkü bunların tarzları Birleşik Amerika'ya uymaktadır. Nakşiler, Suudi Arabistan kolunda, Nurcular da daha liberal, ılımlı İslam kolunda. Onların kafalarına uymaktadır. Bu, Cumhuriyet'in kimliğini bozmaya başlamanın ucudur. Çünkü bununla beraber

Arapça tekrar Türkçe'ye girer. Arapça eğitim girer. Hatta El Ezher'e öğrenci gönderilir. Bu, birinci uç. İkincisi, kolejler. Kolejler vasıtasıyla yabancı dilde öğretim tekrar edilir. Yabancı dille öğretim Osmanlı'nın batmasının sebeplerinden biridir. Çünkü yalnız Sivas'ta 60 tane misyoner okulu vardır. Gazi, bunların hepsini kapatmıştı. Bunlar yeniden hem de Türkler tarafından açılır. Türkler çok güzel bir şekilde vatandaşlarını yabancı dille düşünmeye, yabancı dille göndermeler yapmaya ve yabancı dil çağrışımları içinde büyütmeye başlarlar. Bunun tabii neticesi, oradan yetişen çocukların geleceklerini o ülkelerde arama heyecanıdır.

Şimdi din düzeni bozuldu. Laiklik gidiyor. Ama bununla yetinmediler. Maarif düzenini de bozdular. Zaten Maarif düzeni, Yunan-Latin kökeni ile İsmet Paşa zamanında bozulmuştu. Onun üzerine bu geldi oturdu. Bunu da bozdular. Geriye ne kaldı? Ulusal iktisat kaldı. Bu defa ulusal iktisadı tahrif etmeye başladılar. Buldukları numarayı biliyorsunuz. Özelleştirme numarasıdır. Özel sektör gelirse, bu iş daha iyi olur. Bunu da hayli baskı ile hükümetlere zar zor uygulatıyorlar. Buraya kadar getirdiler işi.

Bizde Kamu Sektörü Halkla Birlikte Kuruldu

Şimdi bu işte iki tane özellik var. Bir tanesi: Üstteki kamu sektörü, devlet tarafından yukarıdan aşağıya indirilmemiştir. Bunu da iyi bilmek lazım. Bizdeki kamu sektörü halkla birlikte olmuştur. Yani ben çocukken Devlet Demir Yolları Sivas'a vardığında bütün Türkiye bayram etti. Biz Karabük Demir Çelik fabrikasını açtığımız zaman Türkiye'de bayramdı. Herkes ona sahipti. SEKA öyle...

Bunların hepsi Türkiye kalkınmasının, Müdafaa-i Hukuk'un aşağı yukarı birisi Maarif'te birisi iktisatta somut hale gelmesiydi. Onun için, bunların üzerine gelindiği zaman halk da direniyor Türkiye'de. Başka ülkelerde üç senede yaptıkları işi Türkiye'de otuz sene de yapamadılar. Tabii, buna başka bir şey de sebep oldu: Türkiye'de bürokrasi kesinleşmiş ve katılaşmıştır. Özellikle İsmet Paşa döneminden sonra...

Bürokrasi, kendini bu malların sahibi gibi görüyordu. Aynen Rusya'dakine benzer bir durumdur bu. Bizde de 'nomenklatura' oluşmuştur. Bu, özel sektörle birlikte iş yapıyordu. Özel sektörü kullanıyordu. Şimdi özel sektör onu kullanmaya başladığı zaman sinirlendi. Aralarında bir sürtüşme çıktı. Ülkemizdeki darbelerin bir kısmının sebebi budur. Böyle bir durum bir türlü özelleştirmeyi istedikleri yere götürmeyi sağlayamıyordu. Buna çok sinirleniyorlar çünkü Türkiye böyle bir tavır içinde.

İlk İntibâh Silahlı Kuvvetler'de Başladı

Bugün tabii, bundan 15 sene öncesine göre artık ekonomimize, milli ekonomi dememiz çok zor. Büyük holdinglerin büyük bir kısmında % 25 ile % 75 arası yabancı ortaklık var. Bu demektir ki, artık ulusal holdingler de yok. Çok az kaldı. Bu holdingler de yabancı sermayesinin Türkiye'deki bir çeşit acentaları halinde. Döndük mü biz Meşrutiyet yıllarına... Tanzimat dönemine... Bunu, kendisini Cumhuriyet hükümeti ve Atatürkçü zanneden hükümetler yapıyorlar. Bunu halka yutturuyorlar. Kendileri de yutuyorlar.

Şimdi buraya geldikten sonra eğer bir intibah başlarsa işler zorlaşır. 'İntibâh başlar' ne demek? Yani bir uyanış başlarsa... Türkiye'de uyanış geç başladı ama başladı. Nasıl oldu? Eğer Sovyetler Birliği dağılmasaydı belki de olmazdı. Sovyetler Birliği dağılınca o zamana kadar başımıza Sovyetlerin açtığını zannettiğimiz belaların hiç de onlar tarafından açılmadığı meydana çıktı. Çünkü Sovyetler yok, belalar devam ediyor. O zaman soru işaretleri başladı: "Acaba neden oluyor?" Dış politikada bize bir takım şeyler zorlanıyor. Hâlâ Kıbrıs sorunu önümüzde, hâlâ Ege adaları önümüzde, hâlâ Avrupa Birliği hep kaytarıyor, kalleşlik ediyor, yalan söylüyor. Fırıldaklar çeviriyor. "Acaba bunlar ne der" diye sorular konunca, zannediyorum ki, ilk intibah Silahlı Kuvvetler'de başladı. Yavaş yavaş içlerine attıkları meseleleri, "bunların gerisinde galiba biz yanlış bir taraf seçmişiz" düşüncesine doğru

gelmeleriyle bir uyanış başladı.

Bu son zamanlarda son derece net bir duruma geldi. Şimdi ulusal olarak TSK, savunmasını Brüksel'e göre ayarlamak istemiyor. Bunu ben söylemiyorum. Bunu Amerikalılar söylüyor. Amerikan Hava Kuvvetleri Türkiye Masası uzmanı bir yazı yazdı. Bu yazı, Türkiye'de de yayınlandı. O yazıda çok açık bir şekilde, "TSK güçleniyor, kendine göre savunma planları yapıyor ve planları niçin yaptığını biz anlamıyoruz. Etrafındakiler de korkuyorlar." deniyor. Etrafındakilerden korkan yok. Endişelenen kendileri. Çünkü Türkiye roket yapıyor. Halbuki onlar roket yapanlara 'serseri millet' diyorlar. Yani biliyorsunuz, Kuzey Kore, Irak roket yapıyor, biz de roket yapıyoruz şimdi. Hem de milli roket. 'Toros' roketini 160 km'ye kadar attık ve vurduk. Bu, onların teknolojisi değil. Türkiye'ye çok ciddi bir nükleer ambargo var. O kadar başarılı oldular ki, kendilerini solcu zanneden bir takım şaşkınları da saflarına aldılar. Nükleer yapmamaya uğraşıyorlar. Halbuki, Türkiye'nin bütün etrafı nükleer. Nükleer olmadın mı sen kendini savunma imkanına sahip değilsin. Sana diyor ki, "Sana nükleer silahı ben veririm". Bunu söyleyen, Kıbrıs'ta bana ambargo koyan. Bizim buna inanmamızı istiyor. İnanmadığımız için de Genelkurmay Başkanı Pakistan'da, Çin'de. Niye? Çünkü Türkiye uyanık. Çünkü Türkiye biliyor ki, Pakistan, Çin ile işbirliği yaparak nükleer teknolojiye geçmiştir. Bomba bile yaptı. Türkiye Çin'le işbirliğinin zemini üzerindedir. Bunu ben söylemiyorum, Genelkurmay Başkanı kendisi söylüyor.

Askeri işbirliği konuşuluyor ve bu olduğu sırada Türkiye'nin Genelkurmay Başkanı bir NATO toplantısına ilk defa iştirak etmiyor. Gitmiyor. İşte o zaman sen krize gebe bir ülke olursun. Sen böyle bir harekete başladın mı çeşitli mali fırıldaklarla, Türkiye'de sermaye hareketleriyle senin ekonomini darmadağınık etmek için gerekli numaraları yapmaya hazırlanırlar. Türkiye'nin içine düştüğü kriz ortamının sebebi budur.

Amerika Türkiye'yi Truva Atı Olarak Kullanmak İstiyor

Türkiye şimdi Batı ittifakı ile olan ilişkilerini gözden geçirme eğilimindedir. Bu, onların hiç işine gelmez. Çünkü Birleşik Amerika Türkiye'yi iki yerde Truva Atı olarak kullanma kararındadır. Birincisi, bunu açıkça Helmut Schmith söyledi. Avrupa'nın içinde Avrupa'ya karşı Türkiye'yi kullanmak istiyor. İkincisi, Orta Asya. Yani bizi daha evvel Ruslara karşı nasıl kullandılarsa şimdi bu iki toprakta kullanmak istiyorlar.

Orta Asya'da niçin istiyor? Orta Asya petrol gölü ve dünyadaki petrol 40 yıl içinde bitecek. Çok önemli bir şey onun için. Türkiye'yi mutlaka Orta Asya'ya karşı kullanmak zorundalar. Peki Türkiye Orta Asya'daki soydaşlarıyla niye kendi hesabına anlaşmaya girmesin de, Amerika hesabına girip oralarda bir de casus durumuna düşsün? Bunu Amerika'nın hafsalası almıyor. Bizim de hafsalamız almıyor. Niye girelim ki biz böyle bir oyuna? Üstelik oradaki Türkler birçoklarının sandıkları gibi saf insanlar da değil. Onlar, çoğu Bolşevik Parti'nin önemli yerlerine gelmiş, dünya çapında politikacılardır. Olayı hemen görüyorlar ve hemen değerlendirebiliyorlar. O zaman şöyle bir mantık işliyor oralarda: "Eğer ben Amerika hesabına Türklerle iş yapacaksam, gider Amerikalılarla yaparım. Niye Türkleri de araya sokayım ki?" O zaman sen hiçbir tarafa yaranamayan, kötü bir devlet durumuna düşersin.

Türkiye Doğuya Dönüyor

Bu durumlara düşmemek için Türkiye Cumhuriyeti de bir takım tedbirler almaya başlıyor. Mesela Irak meselesinde Birleşik Amerika'nın Savunma Bakanı buraya geldi. Savunma Bakanı'nı müsteşar yardımcısı karşıladı burada. Türkiye eskiden böyle bir şey yapar mıydı? Eskiden bizzat Savunma Bakanı giderdi, Cumhurbaşkanı tarafından kabul edilirdi ve ne diyorsa not alınırdı. Halbuki şimdi adama çok açık bir şekilde Irak'ın bütünlüğünden yana olduğumuzu, Irak'ın parçalanmasını istemediğimizi söyledik.

Çünkü biz Irak meselesi yüzünden, Özal'ın Amerikancılığı yüzünden çok açık bir kazık yedik. Türkiye bugün, Amerika ile ilişkilerini askıya aldığı andan itibaren Suriye, İran, Irak'la yapacağımız ticarette inanılmaz döviz kazanacak durumdayız. Bunlar, bizim ekonomik gücümüzden çok yararlanmak isteyen ülkeler. Ermenistan bile Türk sanayinin birçok mallarını kullanıp, satan bir topluluk halindedir. Türkiye, bu gerçekleri görmek zorundadır ve görüyor. Bizim Rusya ile olan ilişkilerimiz, Asya'da inanılmaz pazar ilişkileri açıyor. Çin'le ilişkilerimiz Doğu Asya'da inanılmaz pazar ilişkileri açıyor. Hindistan, aynı şekilde.

Şimdi, Rusya, Hindistan ve Çin Avrasya politikalarını oluşturuyor. Ruslar çok açık ve seçik bir şekilde geçen yıl Putin'le söylediler: "Küreselleşmeye inanmıyoruz, tek kutuplu dünyaya inanmıyoruz" dediler. Faal olarak gösteriyorlar da bunu. Bize gelip stratejik ortaklık teklif ettiler. Şimdi böyle bir ortaklık kabul edilmesi neyin gereği? Atatürkçülüğün gereği. Çünkü Mustafa Kemal Paşa Kuvva-ı Milliye'de bu ortaklığı kendisi Ruslara teklif etti. Meclis açıldıktan üç gün sonra Mustafa Kemal Paşa bir yazı yazar. Kazım Karabekir Paşa'ya gönderir. O da Sovyetler Birliği'ne, Lenin'e ulaştırır. Onun içinde Türkiye'nin Rusya ile stratejik ittifak yapmak istediği açıkça yazılmıştır. Bu ittifakı yaparız. Ondan sonra öyle bir dostluk kurarız, öyle karşılıklı ilişkilere gireriz ki, bu iki tarafın da lehine çalışır.

Genç nesiller bilmiyorlar; o zamanki Milletler Meclisi'nde Ruslar yoktu. Almıyorlardı komünist diye. Onu kim temsil ederdi bilir misiniz? Türkiye Cumhuriyeti temsil ederdi. Tevfik Rüştü Bey çıkar, Rusya'nın çıkarlarını savunurdu orada. O zaman bunu yapmışız. Şimdi Rusya aynı şeyi teklif ediyorsa bunu kabul etmemiz lazım. Çünkü Cumhuriyet'in geleneği budur. Burada İnönü bizi saptırmıştır.

Biz bunu kabul ettiğimiz anda, yani biz Avrasya politikasına ağırlık verdiğimiz taktirde hem çok geniş pazar bulacağız, hem kamu sektörünü çok geliştirebilecek imkanlar sağlayacağız. İktisadi

bakımdan olduğu kadar askeri bakımdan da bir tek kaynağa bağlı donanımdan kurtulacağız. Çünkü o durumdayız. Şimdi bir ihtilaf çıktığı zaman bize yedek parça göndermezler. Tanklar işlemez. Böyle bir durumumuz var. Bunlardan kurtulacağız. Belki ulusal savunma sanayini kurma yolunda çok önemli adımlar atacağız. Bütün bunlar önümüzde.

Bu durum Batı'yı rahatsız ediyor. Hem Avrupa'yı, hem Birleşik Amerika'yı rahatsız ediyor. Bunu önlemenin çaresi, Türkiye'nin belini doğrultmasını engellemektir. Bu nasıl engellenir? Çok kolay! Öyle bir takım fırıldaklarla ekonomimizin içine girmişler ki...

Eskiden Düyun-u Umumiye'ydi Şimdi TÜSİAD

Bir kere, büyük sermayeyi kullanıyorlar. TÜSİAD onların Türkiye'deki acentası halinde. Eskiden Düyun-u Umumiye'ydi. Şimdi TÜSİAD o görevi yapıyor. Çünkü, dikkat edin, TÜSİAD ne zaman konuşsa, onların lehine konuşuyor. Türkiye'nin değil.

"Avrupa'ya mutlaka girmeliyiz. Amerika'yı küstürmemeliyiz." her dakika söyledikleri laf. Burada eğer TÜSİAD, bir holding birleşimi örgütse, Türk basını ve medyası tamamen holding basını ve medyası haline gelmişse ikincisi ne oluyor? Türk basını ve medyası onların buradaki sözcüsü haline gelmiş oluyor. Bu sözcüler sürekli Türk halkına bunu telkin etmeye çalışıyorlar. O zaman, gündemin değişmesi lazım. O zaman, Türkiye'de akıllı insanların, gençlerin, siyasi partilerin, sivil toplum kuruluşlarının önce onların gündeminden çıkması lazım.

Onların gündemi ne? Onların gündemi: "Eğer şunu da yaparsak AB bizi alacak" gibi bir palavrayı yıllar boyu sürdürmek. Onların gündemi ne? "Aman Amerika'yı küstürmeyelim. Aman IMF'nin dediğini yapalım. Aman Dünya Bankası kızmasın". Gündem bu Türkiye'de.

Halbuki Türkiye'nin asıl gündemi bu değil. Türkiye şimdi roketlerini yapıyor. Türkiye nükleer olmak istiyor. Nükleer olmak için

de temasları var. Türkiye'ye Rusya tarafından stratejik ortaklık teklif edilmiş. Türkiye'nin Rusya ile çok güzel ticari ilişkileri var. Fevkalade güzel ekonomik ilişkileri var. Türkiye'nin Suriye, Irak ve İran'la fevkalade güzel ilişkileri olabilir. Orta Asya Türk Cumhuriyetleriyle ilişkileri yepyeni bir şekle girebilir.

Karadeniz İşbirliği Antlaşması'nı Yaptık Kriz Patladı!

Dikkatinizi çekerim, biz 'Karadeniz İşbirliği' diye bir anlaşma yaptık. Bunun içinde Rusya var, Karadeniz devletlerinin hepsi var. Türkiye ve Rusya'nın muhalefetiyle Amerika oraya alınmadı. İşte krizin bir sebebi de bu. Onlar ille de Karadeniz'e de burunlarını sokmak istediler ve Yunanistan'ı da sokmak istiyorlardı. Rusya da, Türkiye de bunu istemedi ve giremediler. Gazetelerde araştırın. Türkiye'de krizin başlamasıyla Karadeniz anlaşmasının imzası arasındaki tarihlere bakın. Bir hafta filan var. Anlaşma imzalanıyor, kriz patlıyor. Kriz patlarken, anlaşma imzalanıyor.

Öbür taraftan Ruslar, Çinlilerle birlikte Şangay Beşlisi ile beraber bir anlaşma yaptılar. Şangay Beşlisi anlaşması bu Avrasya politikasının Doğu ucu. Geçenlerde yeni bir toplantısı yapıldı. Bu defa Türk cumhuriyetleri de katılıyorlar. Önce gözlemci olarak katılıyorlar, sonra onlar da katılacaklar. Yani Avrasya politikası oluşuyor.

Şimdi bu politika oluşurken, bu gündem konusu iken bizim basınımızda tık yok. Basın hâlâ öbür meseleleri bizim önümüze pişirip pişirip getiriyor. Niye? Bunun izahı zor değil. TÜSİAD'daki holdingleri inceleyin. Hangisinin % 75'e kadar yabancı sermayeyle çalıştığını, hangisinin %50'ye kadar çalıştığını görürsünüz. En ileri gelenlerinden, en öndeki büyük patronlardan bir tanesi, isim vermeyelim, "Canım, şu Kıbrıs da çok uzadı. Şu Ege meselesini çözsek, Yunanlılarla dostluk tazelesek" dedi. Hele içlerinden bir tanesi, "Yabancı bakan getirelim" bile dedi.

Şimdi, TÜSİAD bu tavır içinde olunca, onların gazeteleri de o

tavır içinde oluyor. Onların gazete ve televizyonları o tavır içinde olunca, Türkiye'de gündem bu oluyor. Halbuki Türkiye'nin gündemi bu değil. Türkiye'deki krizin gerisinde işte bu sebepler yatıyor.

Türkiye Artık Onların Emir Kulu Olmak İstemiyor

Türkiye, artık onların emir uşağı, emir kulu olmak istemiyor. Yavaş yavaş dikleniyor. Bu diklenmeye tahammül edemiyorlar. Bu diklenmeyi önlemenin tek ve en kolay çaresi; bu çeşit spekülasyon krizlerini yansıtmaktır. Bu krizlerin Rusya'da da yaratıldığını hatırlayacaksınız. Kore'de yaratıldığını da hatırlayacaksınız. Bunlar, bizden önce olmuştu. Çünkü, onlar bizden önce diklenmişlerdi. Rusya o kadar diklendi ki, "Borçlarımı ödemiyorum, ödemeyeceğim" dedi. Moratoryum istedi. Batı'nın kazığına herkes kafa tutmaya başlıyor.

Bunların 21. yüzyıl için kurdukları güvenlik stratejisi daha ilk on yılda çuvallıyor. Çünkü onlar tam bir 'Pax-Amerikana' düşünüyorlardı dünyada. Amerikan hakimiyetinde dünyayı barış içine sokmak demek, herkesi köleleştirecek ve istediği gibi yönetecek demektir. Hayır! Bu olmayacak. Böyle daha çok kriz çıkar. Ama bunların Türkiye Cumhuriyeti'ni yıkması, sarsması söz konusu değildir.

Benim Amerikalılara söylediğim bir laf vardır. Onların bütün tarihi, bizim Osmanlı'nın yıkılış tarihi kadardır. Onlar, daha çok genç ve dünyadan habersizler. Dünya nedir, bilmiyorlar. Dünya politikası nasıl yönetilir, onu da bilmiyorlar. Yalan yanlış düşlerine dayanarak işler yapıyorlar. Bu işlerle de bunu başaracaklarını sanıyorlar. Kendi Benim Amerikalılara söylediğim bir laf vardır. Onların bütün tarihi, bizim Osmanlı'nın yıkılış tarihi kadardır. Onlar, daha çok genç ve dünyadan habersizler. Dünya nedir, bilmiyorlar. Dünya politikası nasıl yönetilir, onu da bilmiyorlar. Yalan yanlış düşlerine dayanarak işler yapıyorlar. Bu işlerle de bunu başaracaklarını sanıyorlar. Kendilerini çok güçlü gördükleri için her yeri de hallederiz sanıyorlar. Hayal. Vietnam'ı hallede-

bildiler mi? Kaddafi'yi düşürebildiler mi? Saddam'ı düşürebildiler mi? Bu olmuyor. Hayal kuruyorlar, o kadarla kalıyor.

Bize gelince... Biz, 1919 şartları içinde emperyalizmi bu topraklardan süpürdük, attık. Dört dörtlük istiklal-i tam sahibi ve özgür bir devlet kurduk. O şartlar içinde, o perişanlıkla biz bunu yapan ülkeyiz. Şimdiki şartlar altında mı yapmayacağız! Dünyanın ilk 20 ekonomisi içindeyiz. Dünyanın ilk 6 silahlı gücü içindeyiz. Onun için bütün bunlar, holding basınının bütün palavraları ortalığa toz bulutu kaldırıp, milleti kandırıp, davayı istedikleri istikamete götürmek içindir. Götüremezler! Bir yere kadar getirirler, sonra oradan aksar. "Yanlış hesap Bağdat'tan döner" diye bir laf vardır.

Menderes McNamara'yı Kovmuştu!

Derviş'in getirilmesinin de hiç bir önemi yok. Yani Derviş'in bir önemi olduğunu zannetmek çok yanlış bir şey. Derviş de bunun farkına vardı. 10-15 günlük maceradan sonra hemen anladı ki, o kadar kolay değil bu iş. O sanıyordu ki, bir sömürgeye geldi, emir verecek, herkes de onu yapacak. Bu olmaz. Bu mümkün değil. Eğer Türkiye'de kişilik sahibi bir iktidar olsaydı zaten o geldiği gün, hemen valizini toplar geri yollardı; "Sen kimsin?" diye. Çünkü McNamara'yı kovmuştur Menderes. Konuşma da meşhurdur. "Siz yanlış yapıyorsunuz" demiştir McNamara, "Bizim hesaplarımız doğrudur. İki kere iki dünyanın her yerinde dört eder". Menderes'in cevabı çok meşhurdur: "Türkiye'de bazen beş eder". Bu, doğrudur. Onun için hiç endişeye mahal bir şey yok.

Aynı şekilde MHP zaten kaynıyor. MHP'de yukarda yapılanlarla aşağıdakiler birbirini tutmuyor. İsmi lazım değil, MHP'nin içinden bir takım adamlar bana geliyorlar: "Ağabey, ne yapacağız?" diye soruyorlar. Ben, bu kadar senedir soldayım, sosyalist olduğunu açık açık söyleyen biriyim. Onlar da ülkücü kökenli kişiler. Benim yazdıklarım onların akıllarına daha çok yatıyor. Yani, kendi hükümetlerinin yaptıklarını beğenmiyorlar. Tabanda böyle bir durum var. Yukarısı da bunun rahatsızlığını hissediyor.

Türkçülere ben şunu söyledim: "Nasıl düşünüyorsunuz bu adam hakkında?". "Vallahi biz tereddütteyiz" dediler. "Bakın, ben size bir benzetme yapayım, ona göre bir karar verin. Bundan 20 sene evvel biri gelseydi, 25 senedir Moskova'da çalışıyormuş. Oradaki bilmem ne bankasında ve çok da başarılıymış. Bir Rus kadınla evlenmiş. Zaten soyu da biraz karışık. Türkiye'ye bunu gönderselerdi ve biz de onu birden bire devlet bakanı yapsaydık. Ne derdiniz?" dedim. "Rus ajanı derdik" dediler. "O zaman bu da ne, işte anlayın" dedim.

Türkiye'nin Sokağından Geçemezsin

Olay bu. Biz buna mecbur muyuz? Onların büyüttükleri adamı buraya gönder, sen umumi vali misin, burası sömürge mi? Tabii bütün bunlar bizim yakın tarihimizi ilgilendirir. Hele Kemal Paşa'nın neler yapmak istediğini bilen insanlar için çok rahatsız edicidir. Öyle değilsin! Ne demek gelmek, Türkiye'nin sokağından geçemezsin. Mustafa Kemal Paşa bu konularda çok hassastı.

Kemal Paşa Fransızca bilirdi. Ama Fransızca konuşan insanlara Türkçe cevap verirdi. Halbuki şimdikiler İngilizce konuşmayı marifet sayıyorlar. Sen sömürge valisi misin, nesin? Milli haysiyet diye bir şey var. Bunu yok ettiler. Çünkü bizi kültürsüzleştiriyorlar.

Kültürsüzleştirme politikası, Tevhid-i Tedrisat'ın delinmesiyle başladı ve sürüyor. Gittikçe daha öte götürüyorlar. Çünkü, dikkat edin, neredeyse Türk televizyonlarında Türk Sanat Müziği çalınmaz oldu. Halk müziği duyulmaz oldu. Ama buna mukabil, Amerika'nın bilmem neresindeki topluluğun çaldığı en son klip buralarda seyrediliyor. Sen kendi memleketinin müziğini bırakıp gidiyorsun, ki aşağı yukarı bin senelik bir müziktir ve çok kaliteli bir müziktir. Sen bunu yok sayıyorsun. Sen zannediyorsun ki, ilerliyorsun. Ama düşüyorsun.

Sorunumuz Milli Kimlik Sorunu

Türkiye Cumhuriyeti'nin bütün sorunu milli kimlik sorunu. Bu

milli kimlik sorununu nasıl halletmiş? Milli eğitim, milli ekonomi. Herşeyi milli olarak götürüyor. Bütün bunları teker teker bozuyorlar. Bunların yerine aynı Osmanlı'da olduğu gibi, emperyalistlerin komprador eğitimini getiriyor. Komprador kültürünü yerleştirmeye çalışıyor. Böyle bir-iki nesil yetiştiriyor. Yeşil kart almak için millet ayakta. Amerika'ya gitmeye uğraşıyorlar. Böyle bir şey Kuvay-ı Milliye'nin veya Müdafaa-i Hukuk'un hemen akabinde, Türkiye sefaletten kırılırken kimsenin aklında yoktu. Hiç kimse böyle bir şey düşünmedi. Tam tersine, yurt dışındaki Türkler Türkiye'ye geliyorlardı, memlekete hizmet etmek için. Çok ucuz maaşlarla çalışıyorlardı.

Bu ruhu bize kaybettirdiler. Bu 1947'den itibaren iktidara gelmiş tüm iktidarların sorumluluğudur. Bana sorarsanız, hepsi Yüce Divan'lıktır. Cumhuriyet Kanunları onların hepsini Yüce Divan'a sevkedip bunların hesabını soracak kanunlardır.

(İleri, sayı: 5, Temmuz-Ağustos 2001)

Gençler Müdafa-i Hukuk'ta Birleşmeli

Türkiye'de Kemalizm mücadelesinin iki esası var. Bunlardan birincisi, Türk gençlerinin Kemalizmin ne olduğunu öğrenmesi lazım. Türkiye'de, en azından elli senedir, hatta belki daha uzun zamandan beri herkes "Atatürkçü" olduğu halde Kemalizmin eğitimi ve öğretimi yok.

Mustafa Kemal Paşa'nın, hareketin başından itibaren söylediklerini bile derli toplu vermemişler. Sadece Nutuk'tur ortada olan. Bir de Söylev ve Demeçleri diye üç ciltlik bir kitap. Daha öncekeri Enver Ziya Karal gibi bir takım hocaların yaptıkları derlemeler vardır Mustafa Kemal Paşa'dan. Onları bir okusanız, onlarda bile Mustafa Kemal Paşa'nın ne yapmak istediği iyi kötü anlatılmıştır, İsmet Paşaya rağmen.

Çünkü İsmet Paşa başımızdaydı o dönem. Yine de Enver Bey'in kitabından, hareketin nasıl bir halk hareketi olduğu, nasıl bir mazlum millet hareketi olduğunu cümlelerin içinden, arasından

anlıyorsun. Ben bunu 1957'de okudum. Daha o zaman uyandım.

Gençler oturacak kafayı yoracaklar, o günkü şartları inceleyecekler, o şartlar içerisinde Mustafa Kemal Paşa'nın koyduğu tavırlara bakacaklar, görüşleri, belgeleri nasıl kullandığına bakacaklar ve oradan da bir sonuç çıkaracaklar. Bir kere bunu öğrenelim.

Peki bu öğrenme nasıl olacak? Bu öğrenme bugün Türkiye'de geçerli olan eğitim ve öğretim sistemiyle mümkün değil. Çünkü eğitim ve öğretim işleri, yani bugün geçerli olan sistem Mustafa Kemal Paşa'nın Türkiye'de 'İnkılap Kanunu' diye getirdiği Tevhid-i Tedrisat'ın delinmesi ile oluşmuştur. Tevhid-i Tedrisat ne istiyor ise aksi yapılıyor. Ve böyle bir sistemin içinde gençlerin Gazi'yi öğrenmesi mümkün değil. Öğrenmemesi için de elden gelen her şey yapılıyor zaten. Çünkü Gazi'yi öğrenirse, 'Ya siz ne yapıyorsunuz' diyecek.

Yurttaş Yetişmek

Gazi'yi nasıl öğreniriz? Ne zaman ki öğretim ve eğitimin amacı, yurttaş yetiştirmek olur, o zaman öğreniriz. Biz yurttaş olarak yetiştiriliyorduk. Amaç bir lise mezununun, memleketin geleceği hakkında fikir sahibi olabilmesi idi.

Biz liseye başladığımız sıralarda Türkiye'de lise mezunu olmak çok önemli bir şeydi. Çünkü zaten bir tane üniversite vardı. Lise mezunlarına çok önem veriliyordu. O zaman okutulan kitapları alıp baktığınız zaman hayretlere düşersiniz. Lisenin ikinci sınıfında öyle bir tarih kitabı vardır ki okutulan, bu gün o kitabı Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde okutsanız millet sınıfta kalır. Bayağı etraflı, kapsamlı, derin kitaplardı.

Bunların dışına çıkarsan, tarih diye ellerine şu kadarcık kitap verirsen o zaman bu çocuklar Mustafa Kemal'i nasıl öğrenirler? Öğrenemezler ve öğrenemiyorlar. O nedenle de yurttaş yetişemiyor.

Yurttaş yetişmek ne demek? Yurttaş yetişmek demek, gerek

manevi düzeyde gerek maddi düzeyde üretici olmak demek. Yurttaş, işçiyse veya köylüyse çabasıyla üretecek. Aydınsa fikirleriyle, sanatçıysa eserleriyle üretecek.

Dikkat edip bakarsanız Mustafa Kemal Paşa'nın devrinde Türkiye'de bütün bunlar son derece yolunda. Türkiye son derece ulusaldır. Ulusallık o kadar önemlidir ki, Türkiye'deki on, on beş tane kadar yabancı sermayeli kuruluşların hepsinin tıkır tıkır paraları ödenmiş ve herifler kovulmuştur. Ve bu Türkiye'de, yani yabancı kuruluşları teker teker sepetleyen Türkiye'de şimdi yabancı sermayeyi getirmek için yapmadığımız şaklabanlık kalmıyor. Ve bunun Atatürkçülük olduğunu söyleyebiliyorlar. Bu kadar da yüzsüzleşmiş durumdadırlar.

Tüketici Değil Üretici Yurttaş

Üreticilik vasıflarıyla yetişmesi lazım gelen gençler Atatürkçü bir eğitimden geçseler o taktirde Mustafa Kemal'i de anlarlar, Kemalizm'in ne olduğunu da anlar ve memleketin geleceği için ne yapmak lazım geldiğini de. Ama sen Tevhid-i Tedrisat Kanunu'nu delersen, misyoner okullarını bu defa devlet eliyle kurarsan ve yabancı dili memlekette yaygınlaştırsan, özel eğitimi teşvik edip devlet eğitimini üvey evlat haline getirsen, o zaman ne yetişiyor, o zaman üretici yetişmiyor tüketici yetişiyor.

Tüketici çok kötü bir insandır. Çünkü üretici ne kadar aktif ise tüketici o kadar pasiftir. Tüketici, enayi bir adamdır. Yani hep birileri sen şunu al, sen bunu al der, o da, acaba ben şunu mu alsam, bunu mu alsam tereddütü içinde yaşar. Memleketi veya geleceği hiç umurunda değildir. Bu mantıkla yetiştirdiğiniz zaman, yani senin yetiştirdiğin gençler üretici değil tüketici oldular mı, onlardan memleketle ilgili başka şey beklemeyin. Başka şey yapamazlar. Onlar sadece daha çok tüketebilmek için daha çok para kazanmayı düşünürler. Daha çok para kazanmak için de yapmayacakları yoktur.

Bir de ideoloji olarak getirip liberalizmi korsan önlerine... Zaten liberalizm nedir? Sosyal Darwinizm'dir. Sosyal Darwinizm nedir? 'Güçlü olan ötekini ezer'dir. Yani ormanda aslan üçlü olduğu için nasıl hakimse, nasıl zavallı kurt avladığı hayvanı aslan gelince ona bırakıp gidiyorsa, burada da öyle olacak. Güçlü olan sermaye gelecek öbürünün sırtına binip basacak.

Bu çerçevenin içinde sen bir tüketim toplumu haline gelirsin. Bir tüketim toplumunun Kemalist kalması da mümkün değildir. Mustafa Kemal Paşa'nın ideali çok açıktır: Sanayini kurmuş, hem de en mükemmel sanayini kurmuş, ordusunu, donanmasını, hava kuvvetlerini kendi üretimi ile takviye edip donatabilen, memleketin içersinde en son eğitim imkanlarını köylüsünden başlayarak halkına tatbik edebilen, en azından yüz milyonluk bir Türkiye.

Mustafa Kemal Paşa güçlü bir Türkiye çizmeye uğraşıyor. Güçlü Türkiye'yi kurabilmek için de sanayileşmenin kaçınılmaz olduğunu görüyor. Sanayileşme fikri Kemalistlerde, Kemalist eğitimde o kadar hakimdir ki, sonradan Türkiye'ye bizzat Amerika'nın lanse ettiği Demirel bile senelerce 'sanayileşme, sanayileşme' diye bağırmış o yüzden de iki darbe yemiştir. Çünkü fakında değildi Amerikalıların Türkiye'nin sanayileşmesini istemediğinin. Diyor ki, büyük Türkiye. Ama Amerikalılar büyük Türkiye istemiyorlar. Küçük Türkiye istiyorlar. İki darbeden sonra anladı Demirel ancak Amerikalıların sanayeşme istemediğini.

Bir defa şimdi Türkiye'de yetişen çocuklar kötü yetişiyorlar. Peki bunun çaresi ne? Bunun çaresi basit. Anayasada İnkılap Kanunları hala mercidir. Orada yazıyor. Darbelere rağmen İnkılap Kanunları Türkiye'de muteberdir. O zaman kim eğer Tevhid-i Tedrisat Kanunu'na aykırı hareket ediyorsa anayasa mahkemesine başvurulur. Diyeceksiniz ki: Bakın bu burada muteber. Anayasa'da yazıyor. Siz burada yabancı tedrisat yapan okul açamazsınız, bu Anayasa'ya aykırıdır. Versinler bakalım cevabını, ne diyecekler.

Buradan hareket ederek, yani Anayasa'da bizzat zikredilmiş olan

Devrim Kanunları'nın geçerliliği meselesini Anayasa Mahkemesi'nin önüne getirerek Türkiye'de çok ciddi bir dalgalanma yaratılabilir. Bir kere bu var. Çok merak ederim mesela ADD niye bunu yapmıyor?

Üç tane Misak-ı Milli var. Birincisi toprak bütünlüğü meselesi, ikincisi say Misak-ı Millisi, üçüncüsü de Maarif Misak-ı Millisi. Bu üçünü bu memleketin temeli diye koymuş adam, bunu görmek zorundayız. Oysa şimdi bunları teker teker ortadan kaldırıyorlar. Onun için önce bir kere bunların çok net olarak ortaya konması lazım.

Gazi'nin tasarladığı Türkiye nasıldı? Şimdi birileri çıkıp diyor ki 'bunlar o zaman geçerliydi.' Mustafa Kemal Paşa doğmatik değildir. Bir kere bunu görmek lazım. Mustafa Kemal Paşa'da düşünce diyalektiktir.

Gazi Batılı Değildi

Nereden bu çıkıyor? Çok basit. Gazi , hiçbir zaman Batı medeniyeti gibi olacağız dememiştir. Çağdaş uygarlık seviyesi demiştir, muasır medeniyet demiştir. Peki muasır medeniyet seviyesi bir yere mahsus ve sabit midir? Asla. Bu gün Batı'da olur, yarın Asya'da olur, öbür gün Afrika'da olabilir. Nerede olursa olsun Türkiye için hedef o seviyeyi yakalamaktır. O seviyeyi yakalamak için mücadele etmektir.

Yalnız eğer bugün dünyada medeniyet Atlantik'ten Avrasya'ya kayıyorsa bunu görmek lazım ve Mustafa Kemal Paşa'nın görüşlerini bu istikamette uygulamak lazım. Diyorlar ki Gazi Batılıydı. Nereden biliyorsun sen Gazi'nin Batılı olduğunu? Gazi Batılıyım demiyor ki.

Bir örnek vererek Mustafa Kemal Paşa ile İsmet Paşa arasındaki farkı biraz anlatayım. Mustafa Kemal Paşa Sofya'da Ateşemiliter olduğu sırada operaya gitmiş çok beğenmiş. Ondan sonra Viyana'dayken de gitmiş, sonra galiba Berlin'de de gitmiş, operayı

beğenmiş. Bir başkentte opera olması lazım. Ankara'yı başkent yapmışlar, Ankara'da opera yok, olacağı da yok. Daha dökülüyor Ankara.

Mustafa Kemal Paşa bir opera yapılsın istiyor. Bir şairle anlaşıyor, ona bir konu veriyor. Ve bu konu üzerinde düşünelim diyor. Verdiği konu Türk tarihiyle ilgili bir konu. Önce bir metin çıkıyor ortaya. Şimdi bunun bestelenmesi lazım. Bunun için bizim bestekarlardan kim var, Ahmet Adnan Bey'i çağırıyor. Ahmet Adnan Bey geliyor, onunla konuşuyorlar, ona durumu anlatıyor, diyor ki; " bizden olan, bizim olan bir eser yapalım" Ahmet Adnan zaten Türk müziğini çok iyi bilen bir adam. Oturuyor ona göre bir beste yapıyor. Arkasından bunu kim söyleyecek? Bunu söyleyecek kişi Almanya'da tahsil yapmış Nurullah Taşkıran. Opera sanatçısı. Onu getiriyorlar. Hasılı her şeyi Türk, her şeyi Anadolu olan bir opera yapılıyor. Ve bu opera Halk Evi'nde temsil edilmiş. Atatürk son perde kaçmış, beğenmemiş. Şimdi sefirler gelir, ben görünmeyim kaçıyım, demiş. Bu işin şakası ama bu doğrudur, gittiği doğrudur.

İsmet Paşa, Gazi öldükten sonra operayı açmaya karar aldı. Devlet Konservatuarı'nı kurdu. Başına kimi getirdi? Karl Ebert diye bir Almanı getirdi. Ondan sonra ilk temsil ne oldu? Smetana'nın Satılmış Nişanlısı oldu. Şimdi ha Abdulmecit'in saraydaki fasıl eğitimini dağıtıp yerine İtalya'dan Donizetti Paşa'yı getirmesi, ha İsmet Paşa'nın Karl Ebert'i getirmesi. Arada hiçbir fark yok.

Mustafa Kemal Paşa'yla bunlar taban tabana zıt. Mustafa Kemal Paşa bu milletin içinden, bu milletin kültüründen yeni bir aşama, ulusal bir kültür istiyor. Bunlar, Batı kültürüne nasıl benzeriz diye uğraşıyor. Bu bir sömürge mantalitesi. O bakımdan arada da zıtlık vardır.

İsmet Paşa Dönemi Tanzimat'a Dönüş Çizgisidir

Mustafa Kemal'in gerek kültürdeki gerek sanattaki bakışlarına da ters hareket edilmiştir. Mustafa Kemal Paşa hiçbir zaman Batıyla antlaşma yapmadı doğrudur. Gazi öldükten sonra hemen İsmet Paşa gitti İngilizlerle ve Fransızlarla ittifak yaptı. Bu doğrudur da şurası atlanır. Ondan bir sene sonra da Yunan-Latin sistemine geçti bizim eğitim. Niye? Gazi niye böyle bir şey düşünmemişti de o yaptı? Çünkü Batılılar ona enjekte ettiler. Dediler ki; siz Batılı olun boş verin Mustafa Kemal'in laflarını.

Biz de babamız da sanki Yunan-Latinmiş gibi kalkıştık bu işleri öğrenmeye. Biz bunu yaşadık. Derste oturup Sophokles'i okuduk. Hiç kimseyi ilgilendirmeyen bir şey.. Edebiyat dersinde haftada 1 saat okutulurdu. Ankara'da Latin müzesi kuruldu. Çocuklar oraya gelirlerdi 'mancare, sui generis' böyle papaz gibi konuşuyorlardı. Türkiye'ye bunu İsmet Paşa layık gördü ve Türkiye'nin büyük kalkınması diye koydu.

Bu kalkınma, malkınma değil. Çok açık bir şekilde Tanzimat'a dönüş. Şimdi bu mantalitenin sonu nereye geldi. Gene Sevr'e geldi. Ama Gazi'yle olsaydı hiçbir zaman oraya girilmiyordu. Çünkü gerek 1938'de Almanlara karşı Fransız-İngiliz ittifakı, gerekse Rusya'ya karşı NATO ittifakı, Mustafa Kemal Paşa'nın Türkiye savunma mantalitesinin tam karşıtı. Mustafa Kemal Paşa Batı'ya karşı arkasını Asya'ya veriyor, cenahlarını Rusya ve güneyle sağlamlaştırıyor. Bu günküler tam tersine Doğu'ya cephe alıp arkalarını Batı'ya veriyorlar. Ondan sonra da bunun Atatürkçülük diye bu memlekete yutturmaya uğraşıyorlar.

Emperyalizme Karşı Doğu Cephesi

Mustafa Kemal Paşa'nın yaptığı strateji çok açık, çok belli. 1920'nin Şubat ayında yaptığı bir durum muhakemesi var. Orada Anadolu'nun nasıl savunulabileceği meselesini tartışır. Bunu bütün kumandalara telgrafla çeker. Orada çok açık söylüyor. Kafkasya'da

cephe kurdular. Çünkü o zaman Gürcistan ve Azerbaycan, her ikisi de İngiliz yönetiminde. Yani başlarında Türkler veya Gürcüler var gibi görünüyor ama doğrudan doğruya İngilizlerin kontrolünde. Ne yapıp yapıp bu iki hükümeti devirip Bolşeviklerle temas sağlamalıyız diyor. Çünkü onlar da, biz de emperyalizme karşıyız. Kullanılan tabir aynen şu: emperyalizme karşı müşterek mücehedan oluştu, onlara karşı beraber cihat yapacağız. Bunu Mustafa Kemal diyor.

Emperyalizm olduğu yerde duruyor. Başımız dahil hiçbir yerden gitmedi. Mazlum milletler olduğu yerde duruyor, perişan haldeler. Peki Türkiye ne diye olduğu yerde durmayıp da bu tarafa doğru kayıyor? Bu ne demek, bunu izah etmek lazım Türk halkına, Türk gençliğine. Türk halkı, Türk gençliği bunu görmek zorunda.

Bu da yurttaş yetiştirmekle mümkün, yurttaş yetiştirmezsen ne Türk bilinci olur, ne tarih bilinci olur. Bunlar olmadı mı da memleketi korumaz, memleketi değil kendi çıkarını düşünür. Tüketici olur o, enayi tüketici. Acaba şuna mı taksit açayım, buna mı taksit açayım olur.

Şimdi buraya kadar gelindi ama buradan çıkmak lazım. Her şeyin başında üretici olmak yeter. Burada çok büyük bir sorun var karşımızda; üretici somut olarak ele alındığı zaman işçi ve köylü.

İşçi ve Köylünün Durumu

Bizde işçiler inanılmaz bir rehavet içinde. Ayakta uyuyorlar. İşçinin bir şeyler üretmesi lazım. Onuna elinde bir de üretim gücü var. Üretim gücü ne kadar, tüm ülke genelinde? Baktığımızda yurt çapında büyük fabrikalarda grev olmaz, küçük işletmelerde olur. Böyle büyük, çarpıcı, siyasi amacı olan ve mesela Kemalizmin amaçlarını savunan bir grev yok. Bir tek DİSK' in küçük bir takım hareketler vardır. Çok büyütülmüştür onlarda.

Peki niye Türk işçileri de üretim gücünü kullanmıyor? Çünkü Türk sendikacılığı üretim gücünü, Türkiye'nin üretim bilincini tem-

sil etmiyor. Ya neyi temsil ediyor? Onlar aynen TÜSİAD gibi devlet vasıtasıyla halkın vergilerinden ne koparabilirimin peşinde. Türkiye'de sadece kamu işletmelerinde greve giderler veya toplu sözleşme patırtısı yaparlar. Çünkü özel sektörden ayrılmışlardır, girmeye de çalışmazlar. Yani sarı sendikacılığın daniskası Türkiye'de resmileştirilmiştir. Şimdi bu resmileştirilmiş sendikacılığın devlet dairesinden hiç farkı yoktur.

O zaman asıl verici, atılgan geliştirici olması gereken işçi sınıfı Türkiye'de tam manada ensesine vur, ağzından lokmasını al halindedir. Bir kere bunun değişmesi lazım. İşçilerin gözlerini açmaları, başlarındaki o sendika ağalarından kurtulmaları lazım. Çünkü onların düşündükleri doğrudan doğruya, o gidince yerine ben geçeyim hikayesi, başka bir şey düşünmüyorlar.

Bir de sanki onların görevi gibiymiş inanılmaz dergiler çıkarıyorlar, inanılmaz neşriyat yapıyorlar. O neşriyat asılında orta çapta bir üniversitenin yapacağı neşriyat. Onu okuyacak olanlar da üniversite öğrencileri. İşçiler onu anlamaz. Asla işçilere hitap eden doğru dürüst bir neşriyat yapmıyorlar. Asla bir işçi aksiyonu yok, asla bir işçi bilinçlenme hareketi yok.

Gelelim köylülere. Köylülerin halleri daha da perişan. Niye perişan? Türkiye'nin çayı var, buğdayı var, armudu var. Bunların hiç biri yokmuş gibi bunlar ithal ediliyor. Açtık kapıları. Köylüler sefalete düşüyorlar. Kimsenin duyduğu yok. Köylüler hiçbir şey yapamıyorlar. Niye? Çünkü onlar da mantalite olarak işçiler gibi. Üretici mentalitesinden çıkıp tüketici mantalitesine girmiş durumdalar. Hiçbirisi bir araya gelerek toplumsal bir iş yapmak dolayısıyla politika üretilebileceğini düşünmüyorlar. Herkes yolumu nasıl nasıl bulurum dalgası içinde.

Liberal toplumların yapısında olan bir şey. Aslında bugün devletimizin hala Türkiye cumhuriyeti. Bunu unutuyorlar; Türkiye demokrasisi değil ki. Üstelik sosyal bir cumhuriyettir. Anayasasında hala bu nitelikleri taşıyan bir cumhuriyette sen işçi-

leri köylüleri bile adamını bul politikasına soktuysan eğer iş gitmiştir. Çünkü Türkiye'de işçiler köylüler ve aydınlar bir araya geleceklerde oradan bilinçli bir Kemalizm çıkacak.

Ama bunları bir araya getiremezsen, işçiler diyelim ki mal mülk sevdasına düşer, KİT'leri nasıl soyarım diye düşünürse, köylüler adamını bir bulsak da hangi Meclis acaba beni kurtarır diye düşünürlerse, aydınlar da nasıl olur da Amerika'ya kapağı atarım hayali içinde olursa o zaman sen zaten Sevr'e müstahaksın. Öyle bir yere getirmişsin ki memleketi herkes başka bir şey düşünüyor. Onun için bu sistematik çok önemli.

Hareket İşçi Sınıfına Dayanmalı

Türkiye'de yapılacak bir hareketin kesinlikle işçi sınıfına dayanması lazım. Dünyanın her tarafında böyle. Şimdi birileri diyorlar ki artık işçi sınıfı bitti. İşçi sınıfına ihtiyaç kalmadı. Otomatizm geliyor bilmem ne. Doğrudur ama bu işçi sınıfının bittiği demek değildir. Marksist literatür mükemmel bir şekilde bilime uyuyor. Bunları öğrenmek gerekiyor. Bunları öğrendiğin takdirde işçilerin nasıl hareket edebileceğini, köylülerin nasıl hareket edebileceğini çok güzel söylüyorsun.

Aydınlar da bir şey yapabilirler ama aydınlar bunu yapacaklarına Mustafa Kemal Paşa'ya nasıl söveriz onu düşünüyorlar. Kemal Paşa'ya sövmekle bir şey çözemezler. Neden? Çünkü O orada duruyor, yaptıkları orada duruyor. Birisi gelir kurcalar, laflarını bulur, önüne koyar mahçup olursun.

Çünkü Kemal Paşa hiç utanılacak bir şey söylememiştir. Merakla aradım ben yani bir yerde de yanlış bir şey söylemiş olsun, hayır utanacağı hiçbir sözü yok. Bütün sözleri memleketi için, memleketin geleceği için. Hatta bir çok yerde mazlum milletler için çok net tavır alıyor.

Hatta 1933'te bile o büyük günden on sene sonra 30 Ağustos'ta bir konuşması var. Başkumandanlık Meydan Muharebesi yerinde. Orada o lafı söylüyor: "Gençsin doğuşunu nasıl görüyorsam

Doğu'nun uyanışını da öyle görüyorum."

Ama şimdi nerede Doğu ülkeleri ayağa kalkarsa kafalarına vurmaya gidiyoruz. Ve bunu büyük bir marifetmiş gibi söyleyebiliyoruz. Bu Mustafa Kemal'cilik değildir. Bu Kemalizm değildir. Bu doğrudan doğruya Türkiye'nin Tanzimat rayına oturtulmasıdır.

Vakıf Üniversiteleri Beşinci Kol

Çıkmak kolay olmayacaktır. Çünkü herşeyden önce eğitim sisteminin değişmesi lazım. Herşeyden önce işçilerin ve köylülerin sağlam bir üretici vatandaş haline gelmesi gerek. Ve hatta şimdi geldiğimiz yerde, o kadar kötü bir yerdeyiz ki Türkiye'nin yeniden 'yerli malı yurdun malı herkes onu kullanmalı' dönemine girmesi gerekiyor. Yani yerli sanayicinin de hali perişan. Onlar da kan ağlıyor. Çünkü bunlar AB'ye imzayı bastılar. O 1838 İngiliz Anlaşması'ndan beter bir anlaşmadır. Buradaki fabrikalarını da söküp götürüyor adam. Niye? Çok basit artık nasıl olsa gümrüksüz giriyor.

Bir defa eğitim sisteminin üzerinde ısrarla duruyorum. Eğitim sisteminin değişmesi lazim ve bunun mutlaka gerçekleştirilmesi lazım. Aydın, sorumluluk sahibi, ülkesini ve geleceğini düşünen gençler yetiştirelim.

Vakıf üniversiteleri Türkiye'de beşinci koldur. Vakıf üniversitelerinin bu millete hiçbir yararı yoktur. Bunlar doğrudan doğruya batılı ülkelerin çıkarlarını savunan ve Türkiye'de etnik ayrılıkları kışkırtmak isteyen kuruluşlardır. Bunlar fikir hürriyetini savunduklarını söylüyorlar. Fikir hürriyetini savunuyorlarsa niye Atatürk'ün cumhuriyetini savunmuyorlar? Onun fikirleri de var. O fikirler de savunuldu ve dünyada çok taraftarı var o fikirlerin. Nedense hiç oraya sokulmuyorlar. Ona pislik atmak için kurmuşlar sanki üniversitelerini.

Benim düşüncem; şu veya bu şekilde yabancı sermayenin Türkiye'de vakıf, üniversite, lise ve benzeri düzenlerle iyice mem-

lekete girip gençleri yönlendirmesini önleyecek tedbirler almak gerektiği. Eğer bu yapılmazsa vaktiyle Mustafa Kemal Paşa'nın Lozan'da kıyameti kopardığı misyoner mekteplerini neticede yeniden kurmuş oluyorsunuz. Üstelik bu defa devlet katkısıyla kurmuş oluyorsunuz.

Bu küreselleşme adı altında yapılıyor. Halbuki küreselleşmenin ne olduğu olduğu ortada: Eritme ve yönetme. Küreselleşme bu. Bu nereden geliyor? LaMartine bunu Osmanlı tarihinde yazmıştır. Padişaha gönderiyor tarih kitabını. Ne diyor orada, Osmanlılar çok hata yaptı çünkü İslamiyeti anlamadılar. Aslında diyor, Batılılar gibi yapmaları lazımdı. Batılılar ne yapmış? Batılıların ne yaptığı belli, söylüyor onu da, kökeni eski Mısır, Yunan ve Roma'da, onlar bir yere girdiler mi oranın dilini ve dinini derhal bertaraf ediyorlar, kendi dil ve dinlerini empoze ediyorlar, onları kültürsüzleştiriyorlar. Bundan sonra da hükmediyorlar.

Halbuki Osmanlı Asyalı. Asya'da böyle bir şey yok. Asya imparatorluklarında bakarsın Türkler hakimdir, Moğollar onlarla çalışıyor. Bakarsın Moğollar hakimdir, Türkler onlarla çalışıyor. Ruslar bile bunu yapmıyorlar. Çarlık oldu, arkasından Sovyetler oldu. Hepimiz biliyoruz ki, Türk cumhuriyetleri baskı altındaydılar, ama dağıldığı zaman ne gördük? Hepsi dilleri, dinleriyle ayaktaydılar. Yani Ruslar empoze etmemiştir. İsteyenler Rusça öğrenmiş ama dillerini korumuşlardır. Dinlerine dokunulmamış ki. Ruslar ateydi. Yani Bolşeviklik zamanında. Asya'da öyle bir şey yok. Osmanlı'da da böyle bir şey yok. Biz hiç dokunmamışız. Avrupa bize şimdi kalkıyor diyor ki, siz ezdiniz bu milletleri. Halbuki LaMartine diyor ki, "Siz bunları niye ezmediniz?". Ezmezseniz böyle çıkar başınıza bela olurlar.

Küreselleşme ne şimdi? LaMartine'in dediğini dünyaya yapıyor. Herkese dilini, kültürünü ve giyimini empoze ediyor. Her tarafa, bu çok açık. Ve o olaydan sonra adam ne diyor; yeniden Haçlı Seferleri başladı. Bu kadar net ve açık herşey.

Böyle bir çerçevenin içerisinde sen Kemalizm diye bunlara... Politika işten değil. Bunların Kemalizmle uzaktan yakından hiçbir ilgisi olmadığı gibi bunlar düpedüz Tanzimatçı. Olay bu.

Gençler Müdafa-i Hukuk'ta Birleşmeli

Ne yapabilir gençler? Benim düşüncem, şimdi Türkiye'de şu veya bu şekildeki nüanslarını, ayrılıklarını tartışma mevzuu yapıp bölünmesinler. Türkiye'de şimdi iki tür insan var; aynen 1919-1920'de olduğu gibi. Bağımsız ve özgür Türkiye'den yana olanlarla tam tersine Batı'nın yarı sömürgesi halindeki onların uydusu bir Türkiye'den yana olanlar. Yani İstanbul Hükümeti ile Ankara Hükümeti. Şimdi bu defa İstanbul Hükümeti Ankara'da. Bütün yapılacak şey; bu kişilerin heyeti umumiyesinin bir platformda bir araya gelmesi. O platform da Müdafaa-i Hukuk platformudur. Değiştirmeye hiç gerek yoktur. Çünkü Müdafa-i Hukuk çok sağlam bilinçli ve ilerici bir platformdur. Tamamı ile Fransız Devrimi'nin en ilerici tezlerini almış 1920'lerdeki Mazlum Milletler tezleriyle içiçe geçirmiştir.

Onun için şimdi Kemalizm, sosyalizmle Fansız İhtilali'nin getirdiği demokrasi arasında bir sentez halinde görünüyor. Bunun için Kemalizmi sosyalizmin en uçlarından liberalizmin, ve hatta müslümanlığın bir uçlarına kadar hepsini içerecek bir çerçeve içinde düşünmek mümkündür. Hani ülkücülere gelince, onların zaten hemen uyanmaları lazım. Niye? Bunun da çok basit bir izahı var.

Mustafa Kemal Türkçüdür. Bunu unutuyorlar. Onun ideolojisinin iki temel adamı Ziya Gökalp'le Yusuf Akçura'dır. Yusuf Akçura'nın da Marksist olduğunu bilirler. Bunun ikisini de bir sentez haline getirmişlerdir o zaman. Ve bu Türkçülük olarak başlamıştır. Bu Türkçülük ta başından anti-emperyalist ve laiktir. Şimdi ülkücüler de dahil, müslümanların yobaz olmayan kesimi de dahil bunların hepsi yeniden Türkiye'de Kemalist Cumhuriyet'in kurulabilmesi için bir platformda buluşabilirler. Ve bu platform da

Müdafaa-i Hukuk platformudur.

Bir ikincisini aramaya gerek yok. Çünkü bölünmeye yol açıyor. "Biz sosyalistiz ama onlardan bir bıyık bükümü farklıyız", bu olmaz. O zaman sen bir grup oluyorsun ve bir fakültenin içinde kalıyorsun. Herkes bir araya gelecek ve bakacaksın mesele ne? Bu iş ciddi, vahim. O zaman nasıl Ankara'ya bakıyordun; Mehmet Akif orada yanında Ziya Gökalp, Yusuf Akçura da orada. Mustafa Suphi de oraya geliyor, Baytar Salih de orada. O zaman hepsi bir aradaydılar. Solcusu, sağcısı, müslümanı hepsi bir arada. Niye? Bir laf var; "çünkü vatan tehlikede", bu laf söyleniyordu. "Çünkü vatan tehlikede", bu yetiyordu. Bunu söylediğin zaman herkes aman ve herkes cephede.

Yusuf Akçura'nın siz cephede savaştığını bilir misiniz. Cephedeydi, o zaman gençti. Hatta Kuvvay-ı Milliye Ankarası'nda evlenmiştir. O kadar genç bir adamdır o zamanlar. Şimdi böyle bir espri içinde İstiklal Marşı'nı Akif'e yazdırıyorlar. Kimse gocunmuyor. Niye? Çünkü Akif de vatan için orada.

Türkiye'de şimdi Kemalist olmak yeterli. Başka şey olmaya gerek yok. Yalnız Kemalist ol sen, çok solda, çok sağlam bir yerde iyi bir devrimcisin.

(İleri, sayı: 7, Kasım-Aralık 2001)

Uşaklığın Zirvesindeki Komprador Aydınlar

"... artık Avrupalılar Osmanlı Devleti'nin, başlıbaşına kendisini yönetmeyecek sayılması gerektiğini: bu yüzden de vesayet altına alınması icab ettiğini kesinlikle açıkladılar... İşte o zaman efendiler, bir paşanın başkanlığında üçü Hıristiyan olmak üzere, altı memur; onu ulema ve iki askerden oluşan bir heyet Bab-ı Ali'de toplandı. (Elindeki Anayasa'yı göstererek) Ve bu kitabı yazdı...

"... Bu kitap, milleti memnun etmek için, milletin arzuları ve gerçek emelleri için, olumlu ve elle tutulur bir gerçeğin yansıtılması değildir. Efendiler bu kitap, düşmanlarımızı, geçici de olsa, memnun etmek amacını gözetmiş bir kitaptır... Bu kitabın içeriğinin millet ile, hakimiyet ile, milletin iradesi ile hiç alakası yoktur...

Efendiler bu kitap taşıdığı ünvan sayesinde, milleti senelerce aldatan ve aldatıkça yıkılış çıkmazına sürükleyen bir kitaptan başka bir şey değildir... Bir paçavradır efendiler..."

Mustafa Kemal
TBMM 1 Aralık 1921

Cumhuriyet döneminde Türkiye'yi yönetenler veya Türk aydınlarının ağzında medeni dünya diye bir laf yoktu. O dönemler Türkiye büyük bir hızla ve gayretle muasır medeniyet seviyesini yakalamak peşindeydi. "Hür dünya" diye bir tanım bilmiyordu.

"Hür dünya" tanımı bizim sözlüklerimize demokrasiden sonra girmiştir. Demokrasi hareketi başladıktan sonra Türkiye'de bazı parti liderleri medeni dünya, medeni dünya ile aynı düzeyde olmak, medeni dünyanın değerlerine sahip olmak ve onlar gibi olmak prensibini ortaya atmışlardır.

İktidar olmuş partilerimizin pek çok lideri pek çok nutkunda bu medeni dünya deyimini kullanırlar. Bunu rahatlıkla kullanırlar ve hiçbir zaman düşünmezler ki medeni dünya diye Batıyı kastederlerken dünyanın geri kalanını gayrı medeni ilan ediyorlar.

Batının Evrensellik İddiası Emperyalizm Döneminde Başladı

Kendi kendisine medeni dünya demesi, kendi kültürünü, kendi sanatını evrensel sayması ve bütün dünyaya karşı hakim kılacak şekilde örgütlemek istemesi Batının emperyalizmiyle birlikte başlamıştır.

Ondan önce onlar sadece Hıristiyan değerlerine güveniyorlar, Hıristiyan değerlerine inanıyorlar ve dünyayı Hıristiyan yapmak istiyorlardı. Fakat bunun adına evrensellik izafe etmeleri ve bunu bütün dünyaya yaymak istemeleri aşağı yukarı sömürgeciliğin dünyaya hakim olmasıyla ortaya çıkmıştır. Yeni kuşaklar bunu bilmezler ama biz ilkokula başladığımız zaman bile dünyada Afrika kıtasının neredeyse tümü, Asya'nın üçte birinden fazlası sömürgeydi ve Güney Amerika sömürgeye çok yakın bir konumda bulunuyordu.

Daha da dramatik olanı, Birinci Cihan Harbi'nin sonunda eğer Sevr Anlaşması uygulanabilseydi dünyadaki bütün müslümanlar sömürge halkı oluyorlardı. Böyle bir ortam içerisinde Batılı, kendini Şangay'da, Bombay'da, Kahire'de, sömürgenin herhangi bir şehrinde vakarla, hakim, üstün ve onların üzerinde hissetmek için çok rahat bir şekilde kendisini evrensel bir değer, evrensel bir güç ve evrensel bir medeniyet sahibi sayıyordu.

Komprador: Ana Kültürüyle Yerli, Misyoner Eğitimiyle Yabancı

Sömürgecilik dünyaya yayılmaya başlayınca "Bu yayılmada biz nasıl bir yol kullanacağız" tartışmaları doğmuştur o zamanlar. Çok güzel bir yol buldular. Üzerine hakimiyet kurmak istedikleri toprakları önceden tespit ediyorlar. Bu topraklarda onlar için elverişli bazı şeylerin olması lazım geliyordu. Bunlar iktisadi imkanlardı. Eğer bunlar varsa oraya misyonerlerini gönderiyorlardı. Misyonerlerin yanı sıra misyoner okulları gidiyordu. Onların yanı sıra da bazı büyük şirketler oralarda acentalar açıyorlardı, ticaret başlıyordu.

Bu ticareti geliştirebilmek için de bir takım büyük ticaret firmalarının temsilcileri o ülkelere, daha doğrusu o limanlara gidiyorlardı.

Böyle bir yere geldikleri zaman kolonyalizmin temsilcilerinin en büyük güçlüğü yerli halktı. Niye güçlük oluyor? Bu yerli halkların hepsinin kendilerine mahsus bir medeniyeti, bir kültürü, bir dini var. Bir dili var. Halbuki bunlar, gelenler şu kesin inançtaydılar ki, asıl gerçek din Hıristiyanlıktır. Gerçek kültür de kendi kültürleridir. Yerliler aslında barbardırlar. Fakat bunlarla iş yapmak zorundalar.

Bunlarla iş yapabilmek için onlarla temas etmek lazım. Onların dilini öğrenmekte zorluk çekiyorlar. Hatta biraz da tenezzül etmiyorlar. Hal böyle olunca yapılması lazım gelen şey çok net ve açık ortada; misyoner mekteplerinde bunların bir kısmını Hıristiyan yapıyorlar. Hıristiyan yaptıkları insanlara kendi dillerini öğretiyorlar ve kendi kültürlerini zerk ediyorlar. Ortaya yeni bir tip adam çıkıyor. Bu yeni çıkan adam tipi dokusuyla, ana kültürüyle baba kültürüyle yerli; fakat misyonerlerden aldığı eğitimle ve öğrendiği şeylerle yabancı. Eğer sen şimdi bu ortaya çıkmış garip tipi şirketinde önemli bir yere koyarsan birdenbire hayatı kurtuluyor ve bu defa menfaatiyle oraya bağlanmış oluyor.

İlk defa bunlara "kompradore" diyorlar; Kompradore, doğrudan doğruya bir yerli halkın içinden seçilmiş, dini, dili ve kültürü değiştirilmiş, yani kültürsüzleştirilmiş bir adamın hakim metropol ülkeye tâbi bir insan olarak kulanılması anlamına geliyor.

Kültürsüzleştirilmiş Bir Halkın Yabana Gitmiş Evlatları

Bu en çok hangi ülkelerde ortaya çıkmış, dikkatle bakıp incelemek gerek. Bu, ciddi şekilde Hindistan'da ortaya çıkmış. Hintlilerden çok komprador tüccar çıkıyor fakat tüccarlıkta kalmıyorlar, sonradan sanayici de oluyorlar. O kadarla da kalmıyorlar, entelektüel oluyorlar hatta sanatçı oluyorlar. Yani adam Hindu fakat dinine bakıyorsun püriten, yani İngilizlerin dinine ait, kültürü tamamen İngiliz.

İngilizlerle beraber eğitim görmüş hatta İngiltere'ye gitmiş, Oxford'da, Cambridge'de okumuş, sonra memleketine dönmüş, memleketinde İngiliz kültürünün öncülüğünü yapmış. Şaheserler yaratmış, İngilizce olarak yaratmış. Hatta kraliçe veya kral tarafından "sir" ünvanıyla "lord" ünvanıyla takdir edilmiş adamlar var orada.

Şimdi bunlar Hint edebiyatının veya Hint kültürünün büyükleri değil. Bunlar İngiliz edebiyatının büyükleri de değil. İşte bunlar komprador edebiyatının büyükleri. Kültürsüzleştirilmiş bir halkın yabana gitmiş insanları bunlar.

Peki aynı şey başka nerede görülüyor? Fransızlar bu işi Kuzey Afrika'da yaptılar. Kuzey Afrika'da çok ciddi bir şekilde Fransızlaştırma operasyonu yapılmıştır ve bu operasyonun sonunda da şimdiki Fransız edebiyatındaki romancıların çoğu Kuzey Afrikalıdır. Görüyoruz şimdi isimlerini Fransız olarak yazıyorlar. Adamın adı Ahmet, Hüseyin, bilmem ne. Aslında onlar Arap. Kuzey Afrikalı Arap. Tunuslu, Faslı, Cezayirli. Fakat o vasıflarını kaybediyorlar, o dili kaybediyorlar, o kültürü kaybediyorlar ve Fransa da, berbat bir halde yaşıyorlar ve kendilerini Fransız sayıy-

orlar. Fransız değiller. Arap sayıyorlar Arap da değiller. İkisinin arasında bir yerdeler.

Aynı şekilde aynı kültürü Uzak Doğu'da görüyoruz. Uzak Doğu'daki bazı kavimlerde de böyle. Malezya kökenli, Çin kökenli bazı kişiler aynı şekilde komprador tüccar, komprador sanayici, komprador entelektüel olmuşlar ve ortaya çıkmışlardır. Ve bu insanlar sömürge düzeni devam cttiği sürece metropollerde çok itibar gördüler. Çünkü kendi halkları aleyhine çalışan, kendi halklarının kültürünü reddeden ve o ülkeye metropol kültürünü yaymaya çalışan insanlardır.

Kanatları Düşmüş Osmanlı'nın Sömürgeleştirilmesi

Bunun bizimle alakası var. Osmanlı İmparatorluğu emperyalizmin dikkatini Napolyon Savaşı'ndan sonra ciddi şekilde çekmiştir. Napolyon'un Mısır'a kadar gelmiş olması ve Osmanlı'nın onları atamaması ve Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın isyan ederek neredeyse Bolu'ya kadar gelmesi ve padişahı tehdit etmesi, sonunda Batılıların araya girmesiyle ara bulunmasıyla birlikte Batı emperyalizminc Osmanlı İmparatorluğu'nun da içinde taşıdığı bir çok zenginliklerle pekala bir sömürge olabileceği düşüncesini getirmiştir.

Tıpkı Çin gibi, Hint gibi. Büyük bir imparatorluk, büyün zenginlikler içinde ve üstelik jeostratejik olarak çok öncmli hele İngiltere için Hindistan yolunu kapatan bir olay. Eğer bu sömürgeleştirilirsc fevkalâde cazip bir şey ortaya çıkabilir. Ama karşılarındaki Afrika'daki veya Malezya'daki bir kabile devleti değil. 600 senedcn beri devam eden bayağı güçlü bir imparatorluk ama şimdi görülüyor ki, kanatları düşmüş, Napolyon'u kovamıyor. Hatta isyan eden bir valisiyle başa çıkamıyor. Buna karşı bir çare düşünmek lazım.

Tanzimat-ı Hayriyye Değil Tanzimat-ı Şeriyye

Zaten hasbelkader kabul edilmiş kapitülasyonlar var. O

kapitülasyonlar da Batı sermayesine ve Batı emperyalizmine zaten bir takım haklar tanımış. Şimdi nasıl yapılırsa bu imparatorluk aynı oyuna getirilebilir. Tanzimat buldukları çaredir Batılıların. "Bu Osmanlı'yı nasıl yeriz?" düşüncesinin bulunmuş çaresidir.

Bunu İngilizler istemişlerdir. Tanzimat-ı Hayriye diye ilan edilen şey tam anlamıyla, Tanzimat-ı Şerriye'dir. Bir beladır. Çünkü o zaman onlar Osmanlı halklarını serbestliğe, medeni haklara, medeni dünyaya, medeni hürriyetlere kavuşturuyoruz diye kendi kurallarını Osmanlı'ya kabul ettirmeye başlamışlardır.

Mesela Tanzimat'ın ilan edildiği dönemde burada İngiliz sefiri olan adamın karısının anılarında bu olay çok açık görülmektedir. Nasıl oynuyorlar bizimle. Sadrazam Sait Paşa hep bunlarla uğraşıyor. Yani bir yere bir vali tayin edilecek, o valiyi tayin etmek için mücadele vermek zorunda kalıyorlar çünkü oraya mesela Erzurum Valiliği'ne tayin edilecek olan adamın aslında Hıristiyan olmasını istiyor İngilizler. Bizimkiler vermek istemiyorlar. Çünkü oraya bir Hıristiyan tayin edersek sonra orada bir Ermeni valisi isteyecekler. Arkasından da özerklik isteyecekler, biliyorlar.

Bunun için ne yaptı peki Batı? Çok basit bir şey yapmış. Aynen öbürlerine yaptıkları gibi misyoner mekteplerini Osmanlı'nın içine salıvermişler. 1800'lerde birden pıtrak gibi Anadolu'da ve Orta Doğu'da her taraf bu okullarla dolmuştur. Ve özellikle de şunu seçiyorlardı: Çeşitli azınlıkların bulunduğu bölgelere daha yoğun gönderiyorlardı.

Mesela Lübnan Fransızların tercih ettiği bir bölgeydi. Musul, Irak tarafı aynı şekilde daha çok İngilizlerin tercih ettiği bir bölgeydi.

Güneydogu Anadolu ve Doğu Anadolu bölgesi Amerikalıların tercih ettiği bir bölgeydi. Oralarda bunların mektepleri dolmuştu. Çeşitli tarikatlardan çeşitli insanlar... Bunların hepsinin de başkenti Robert Koleji. Buralarda Osmanlı İmparatorluğu'nun çeşitli bölgelerinden gelmiş ve aslında etnik özellikleri farklı kişiler tamamen

onların medeni dünya dedikleri kendi dünyaları ölçüleri içerisinde yetiştiriliyorlar.

Bunların ileride Osmanlı'nın yönetiminde yer almasına dikkat ediyorlardı. Fakat bu iş bu kadarla kalmamıştır. Bizim orduyu, donanmayı da onlar adam edecekler gibi bir tavra girilmiştir Tanzimat'tan hatta öncesinden itibaren. Bunun için de mesela kara ordusunu Almanlara, deniz ordusunu da İngilizlere emanet etmişiz. Oradan da İngiliz kafalı deniz subayları, Alman kafalı kara subayları yetişmiş. Osmanlı İmparatorluğu kendisini bağımsız bir devlet hatta bir imparatorluk sayıyor fakat yetiştirdiği aydınlar artık başka bir kültürle yetişiyorlar ve onu adam edeceğiz diye öteki kültüre uydurma yollarını araştırıyorlar.

Tanzimat da Meşrutiyet de Yabancıların Etkisiyle Olmuştur

O zaman onların Hindistan'dakilerden pek bir farkı kalmıyor. Hindistan da böyle oldu çünkü. Bizdeki Tanzimat hareketi de, Meşrutiyet hareketi de dikkat edilirse yabancıların etkisiyle ve onların istekleri istikametinde olmuştur.

O zamanın sadrazamlarına bakıyorsun Koca Vasıf Paşa İngiltere taraftarı, Halil Paşa İngiltere taraftarı, Fuat Paşa İngiltere taraftarı, Sait Paşa o kadar İngiltere taraftarı ki halk ona İngiliz Sait Paşa diyor. Mahmut Nedim Paşa Rus taraftarı, Nedimof demişler. Bu Tanzimat'ın tablosu. Yani yönetim zaten dominyon haline gelmiş.

Birdenbire bir yeni inkılap yapıyoruz, Jöntürkler yapıyorlar. Jöntürk hareketi, Jöntürklerin yaptığı inkılabın halkımızla hiç alakası yok. Gene o okullardan yetişmiş kişilerin yaptığı bir hareket. Alman İmparatorluğu not düşmüş; "Bizim askerlerin", bizim asker dediği de onlarda eğitim görmüş askerler, Enver Paşa'yı kastediyor. "Onların yaptığı bir devrimdir" diyor. İtalyanlar da diyorlar ki, "Bizim masonlar bu işi örgütlediler" falan. Nitekim her ikisi de doğru. O kadar doğru ki 1908'de Meşrutiyet ilan edilir, 1911'de İtalyanlar Trablusgarp'a çıkarlar. Yeni hükümet harp ilan

etmez. Ona yardım ettiler diye diyet olarak veriyor Trablusgarp'ı.

Tipik bir sömürge muamelesi görüyoruz Batılılar tarafından ve başka yerde yaptıkları şeyleri aynen burada yapıyorlar. Sömürge aydını yetiştirebilmek, sömürge memuru yetiştirebilmek için buraya bir defa yabancı okullar giriyor, misyoner okulları hem din değiştirmek için işi yapıyorlar hem aynı zamanda kültür değiştirme. Eğer dinini değiştirebilirse ne ala, değiştiremezse kültürünü değiştiriyor. O da onun işine geliyor çünkü halka yabancılaşıyor.

Bir de Osmanlı'nın inanılmaz avantajları var diğer ülkelerde olmayan. Osmanlı tebasının önemli bir kısmı Hıristiyan, onlara din değiştirmek de gerekmiyor. Onlara merhaba diyorsun, mezhep değiştir diyorsun, yani Ermeni Gregoryansa bakıyorsun Katolik oluyor. Fransızların hizmetine giriyor böylelikle.

Sömürge Limanlarında Komprador Şehirleri

Özellikle iki harp arasında çekilen filmlerde bu çok işlenirdi. Uzakdoğu'nun egzotik limanlarında, Afrika'nın egzotik limanlarında bir takım aşklar yaşanır oralara gitmiş olan birtakım Batılılar ya yerli kızlardan biriyle veyahut da oraya gelmiş Batılı fahişelerden biriyle inanılmaz maceralar yaşarlar.

Oraya gitmiş olan komprador tüccarlar Avrupalı mahallesinde otururlar, bir de komprador yöneticiler Avrupalı mahallesinde otururlar. Diğerleri yerli mahallelerinde otururlar. Hatta yerli mahallelerine gitmek tehlikeli sayılır Batılılar için.

Bunlar hangi şehirlerdir? İskenderiye'dir, Kazablanka'dır, Şangay'dır, HongKong'tur, Makao'dur. Bunlar çok tanınmış, özellikle sömürgecilik döneminde öne çıkmış olan şehirlerdir. Bu şehirlerin içerisinde elinle koymuş gibi bulabileceğin bir Avrupalı şehri vardır. Onun etrafında daha fakir yoksul ve küçümsenmiş olan bir yerli şehri vardır.

Osmanlı İmparatorluğu'nun içerisinde Selanik, İstanbul, İzmir, Beyrut ve İskenderiye aynen böle bir komprador limanı

olmuşlardır. Bu limanların içerisinde de aynen o şehirlerde olduğu gibi bir Avrupalı yerleşim yeri vardır. O Avrupalı şehri Selanik'te Beyazkule civarıdır, İstanbul'da Beyoğlu'dur, İzmir'de de meşhur Frenk mahallesidir.

Tanzimat Aydını Ülkeyi Sevr'e Getirdi

Tanzimat sonları Meşrutiyet başlarına doğru Avrupa'ya okusunlar diye gönderilmiş aydınların da evcilleştirilmesi suretiyle Beyoğlu'nda, Beyazkule'de veya Frenk mahallesinde yerli Hıristiyanlarla beraber artık Batılılaşmış, yani medeni dünyaya ait olmuş sayılan bir aydın kesimi belirmiştir.

Bu aydın kesimi Türkiye'yi ileriye götürme teşebbüsü içinde görünür fakat aslında Sevr muhadenesine götürürler. Sevr muhadenesini imzalamayı da çok yerinde bir şeymiş gibi yapmışlardır. Ve onlara karşı Kemalist hareket belirmiştir.

Kemalist hareketin neye karşı belirdiği çok nettir. Batılı senin topraklarına el koymaya karar veriyor. Senin topraklarına el koymak için uyguladığı evcilleştirme süreci, devşirme süreci aynen sömürgelere uyguladığı süreç. Önce seni dinden kaydırmaya çalışıyor, sonra dilden kaydırmaya çalışıyor, yavaş yavaş zevklerini ve yaşama biçimini değiştiriyor. Sen gittikçe ona uyuyorsun ve bunu ilericilik ve medenilik zannediyor ve savunmasını yapıyorsun. Halbuki seni kültürsüzleştiriyor.

Mustafa Kemal Paşa medeni dünya dememiştir. Tam tersine Batıya inanılmaz suçlamaları vardır. Mustafa Kemal Paşa "onların yaptığı gibisini aynen yapalım" demiyor. O "biz medeni olacağız" diyor ve "kendi medeniyetimizi yapmaya çalışacağız" diyor. Bunun için de Türk tarihine, Türk diline ayrı önemler veriyor.

Cumhuriyet Türkiyesi'nde Ulusallık Esas

Cumhuriyet Türkiyesi'nde Mustafa Kemal'in uyguladığı dış politika inanılmaz esneklikteki bir dış politikadır. Sovyetleri İngilizlere

karşı kullanmıştır. İngilizleri Sovyetlere karşı kullanmıştır. İngilizlere karşı Sovyetlerle beraber Fransızları kullanmıştır. Fransızlara karşı İtalyanları kullanmıştır. Mustafa Kemal Paşa bunların hepsini kullanır, hiçbirisine taviz vermez. Cumhuriyet onun için tam bağımsızdır. Bunda çok ısrarlıdır. Rusya büyük dostumuzdur, Rusya'ya da taviz vermez. Ya da yönetime burnunu soktukları anda karşılarına çıkar.

Ulusallık esastır. Ulusallığı ekonomide istemiştir. Ulusal bir ekonomi kurmaya gayret etmiştir, bunun için de kendi tabiriyle bir devlet sosyalizmi yapmak istiyor. Bunu yapmak istemesinin sebebi de çok net çünkü amele sınıfı yok, olmayınca öbür sosyalizm olmazdı. Çok akıllıca bir şey, devlet vasıtasıyla böyle bir şey yapabilirim diye düşündü.

Buna kalkışırken bunun ulusal olmasında çok ısrarlıdır, çünkü olmadığı takdirde sömürge haline düşüyorsun, perişan oluyorsun. Ulusal bir kültür yaratmak gayreti içindedir. Bunun için de dili mümkün olduğu kadar ulusallaştırmaktan yanadır. Bunu yaparken de ulusal kültür eserleri verilmesinden yana çıkmıştır. Kısa süren hayatı içerisinde yönetimde bunları yapmaya gayret etmiştir.

İlk Ray Değiştirme 1938'de

Peki biz ne zaman ray değiştirdik? İlk ray 1938'de değiştirildi. 1938'de Gazi'yi kaybedince ray değiştirdik. Çok kısa bir süre sonra o zamana kadar Batıyla hiçbir anlaşma yapmamış Türkiye Cumhuriyeti Fransa ve İngiltere'yle ittifak anlaşması yapmıştır. 1940'ta Yunan-Latin tabanına dönülmüştür. Bunun Tanzimat demek olduğu çok güzel gizlendi, büyük bir ilericilikmiş gibi sunuldu. Ve 1941'den itibarenden de milli eğitim milli olmaktan çıkarıldı. Aynı zamanda hem dini eğitime fırsat verildi hem yeniden sömürge okulları memleketin her tarafında pıtrak gibi bitmeye başladı.

Soğuk Savaş buna tüy dikti. Türkiye'nin İkinci Dünya

Savaşı'ndan sonra teorik olarak yalnız kalması o zamankileri dehşete düşürdüğü için kendilerini büsbütün Anglo-Saksonların kucağına attılar. Anglosaksonlar da burasını Hindistanmış gibi çok güzel biçimlendirdiler.

Ne oldu? Türkiye 1960'lara doğru tekrar eskiden olduğu gibi komprador tipli aydın, komprador tipli tüccar, komprador tipli sanayici yetiştirmeye başlamıştır.

Cumhuriyet Türkiyesi'nin ilk yıllarında birer birer ulusallaştırılmış, kamulaştırılmış olan ecnebi şirketlerinin yerine yenileri geldiler. Ve burada o şirketlerin vaktiyle acentası durumunda olan kişiler bilahare o şirketlerin Türkiye'deki fabrikalarını kurdular, şirketlerini kurdular yani onlara ortak oldular. Böylelikle çok tipik manada komprador bir ekonomi oluşmaya başladı.

Komprador Kültürün Tüccarları

1970'lerden sonra gittikçe daha hızlı olmak üzere komprador bir kültür, komprador kültürün sanatçıları, komprador kültürün tüccarları yetişmeye başladı. Bunlar şimdi yeniden medeni dünyadan bahsediyorlar ve o medeni dünyanın standartlarına göre yaşamak lazım geldiğini söylüyorlar. Ve medeniyetin ancak onların medeniyetini benimsemek demek olacağını söylüyorlar. Yani çağdaş bir Türk medeniyeti, çağdaş bir Hint medeniyeti, çağdaş bir Çin medeniyeti olamazmış gibi koyuyorlar bu sorunu.

Bu ne şekle dönüşüyor, şu şekle dönüşüyor kendi edebiyatın reddediliyor, kendi sanatın reddediliyor, kendi kültürün reddediliyor. Bunun yerine yabancı kültürü ta eski köklerine kadar bilmek, onların gelişmesini taklit etmek, onlar gibi yapmak marifet sayılıyor. Ve eğer eskaza kendi yaptıklarını orada bir beğenirler de yayınlar, oynar veya takdir ederlerse sen çok zirveye varmış sayılıyorsun. Bu uşaklığın zirvesi tabiatıyla, köpekliğin zirvesi. Fakat bunun farkında değiller. O kadar devşirilmiş oluyorlar ki, kendilerini oralı sayıyorlar artık.

Çıtırbom Yazarlar Aslında Acente

Bizim sanatkarımız da öyle oluyor. Yani Mustafa Kemal Paşa zamanında Anadolu edebiyatı, Anadolu sanatı teşebbüsü vardır. Onlar Batılıları örnek almıyorlardı. Tanzimatçılar alıyorlardı, Meşrutiyetçiler de almışlardır. Cumhuriyetçiler almıyorlardı, Cumhuriyetçiler kendi kültürlerini yaratmaya çalışıyorlardı.

Ne zamandan itibaren bu iş başladı? Garip hareketinden itibaren başladı. Garip hareketi çok net bir şekilde Fransız edebiyatından bir akımın Türkiye'deki temsilcisi olarak ortaya çıktı. Acenta oldu yani. Tıpkı onun gibi arkadan İkinci Yeni akımı geldi, o da bir acentaydı.

Onun arkasından da bu çıtırbom yeni romancılar geldiler. Bunlar da acenta, bunlar da Batıdaki rüzgarın cereyanı. O cereyan da çok açık, çok seçik, çok belli. O Salman Rüştü, Teslime Nesrin şeklinde görünen cereyan, yani aslında Üçüncü Dünyalı olup Üçüncü Dünya halklarını küçük gö[illegible] Batıyı öne çıkarmaya çalışan ve onların haklı olduğunu söyleyen devşirilmişlerin edebiyatı.

Şimdi biz de bunları üretmekle meşgulüz, oraya geldik. Komprador bir kültür yaratmaya çalışıyoruz ve bunun kendi kültürümüzle uzaktan yakından bir ilişkisi olmadığı gibi kendi kültürümüzü zaten horgörüyor. Böyle bir durumdayız.

Demek ki şimdi Türkiye ekonomide Ortak Pazar sayesinde yani Avrupa Birliği sayesinde, IMF ve Dünya Bankası sayesinde zaten komprador ekonomiye dönmüş durumdadır. Komprador ekonominin başını çeken de TÜSİAD'dır. Politikada zaten hep başından beri, yani NATO'ya girdiğimizden beri artık bağımsız bir dış politika güdemiyoruz. Doğrudan doğruya onların etkisi altındayız. Partilerimizin hemen hepsi komprador, acenta oradaki bir firmanın Türkiye'deki temsilcisi halinde politik düzeyde. Edebiyatta da durum aynı, sanatta da durum aynı. Son derece kötü, komprador bir hayat içerisindeyiz.

Geçenlerde bu söylediğimi teyit eden bir olay gördüm. Ben bunu daha evvel söylemiştim Orhan Pamuk'tan bahsederken. Demiştim ki, Salman Rüştü gibi olmak istiyor. Bir Batı Avrupa dergisinde bu konularla ilgili yazılar vardı; Orhan Pamuk'un ismini Teslime Nesrin ile beraber gördüm. Yani ne oldukları böylelikle tespit edilmiş oldu. Söylediğim doğru, onlar içimizden seçip kendi aleyhimizde adam arıyorlar. Bunu buldukları zaman da paye veriyorlar ve ne olurlar bunlar böyle giderlerse asıl mesele bu. İşte bunun önünün kesilmesi lazım.

Komprador Aydın Tipini Çok Takmamak Lazım

Şimdi Türk halkının büyük bir sakinlikle bunu görmesi lazım. Biz bu duruma düşecek bir ülke değiliz. Biz en kötü zamanımızda, pekala ulusal demokratik devrimimizi yaptık. Bununla da kalmadık, ulusal kültürümüzü yarattık. Yani medeni milletlerin medeniyetine muhtaç değiliz. Tarih birikimimiz çok. Kendi kültürümüze dayanarak, kabile kültürümüzden beri, ümmet kültürümüz de dahil olmak üzere bunları benimseyip koruyarak, tamamen çağdaş ulusal ve gelişmiş bir kültür yaratabiliriz.

Mustafa Kemal Paşa'nın yazdıklarını okuyanlar Mustafa Kemal'in ısrarla Türk halkına şunları söylemek istediğini görür: Kendine güven. Çünkü Osmanlılar kendine güvenmiyordu. Kendine güvenirsen yaparsın. O kendine güvendi ve yaptı. Ve bu güce sahip olduğunu göstermiştir.

Nasıl bir dramdır ki, daha o zamandan bizim toplumumuzda aynı hataların yapılıp, aynı yerlere götürecek insanlar olduğunu görmüş ve o şartlar altında bile yapman lazım gelen görev neyse onu da söylemiştir: "Bunların hepsi başınıza gelebilir, aldırmayın. Siz güçlüsünüz, eğer dayanırsanız bunların da üstesinden gelebilirsiniz".

Bu bakımdan komprador aydını tipini çok takmamak lazım. Bunu tam önleyemeyiz ama önlemenin yolları var.

Yapılması gereken birinci iş, artık ulusallığını kaybetmiş olan

eğitim ve öğretimi ulusallaştırmaktır. Bunun için de ilk önce ecnebi okullarının ortadan kaldırılması lazım. Yabancı dille tedrisatın hele de devlet okullarında kesinlikle ortadan kaldırılması lazım. Yabancı dil öğretsinler ama başka yollarla öğretsinler. Ve ayrıca da mutlaka Batı dillerini öğretmek zorunda değilsiniz. Dünya dilleri dendiği zaman bunun içinde İspanyolca da var, Rusça, Arapça, Çince ve Japonca da var. Bunları niye öğretmiyorlar acaba? Bunun dışında ulusal ekonomiye yönelik tedbirler almak gerekiyor.

AB ile Gümrük Birliği kurma rezaletimizi mutlaka ortadan kaldırmamız lazım. Bu anlaşmayla 1838'de İngilizlerle yaptığımız Ticaret Anlaşması arasında hiçbir fark yok. AB'ye karşı ticari ve iktisadi alanda mutlaka tedbirler almak lazım. Bizim ekonomimiz acenta ekonomisi değil. Bizim ekonomimiz ulusal, kendi kendini yaratan bir ekonomi. Mustafa Kemal Paşa Etibank'ı, Sümerbank'ı ortaya çıkardı. Biz kendi sanayimizi kuruyorduk. Şimdi o sanayiler, o fabrikalar elimizden alınıyor. Kendi kurduğumuz sanayii acenta haline getiriyorlar.

Kompradorluk gerçekte sömürgeleşme yolunda bir acenta mantığının bir ülkenin herşeyine hakim olmasıdır. Yani orada ulusal hiçbir şey kalmaz. Ulusal olan herşey ikinci plana atılır. Yabancının değer ölçüleri hakim olur. Sen onların acentası olarak görev yaparsın. Edebiyattan tut politikaya, ekonomiden tut bilime kadar böyle olmuştur.

(İleri, sayı: 9, Mart-Nisan 2002)

Gazi'nin Milliyetçi Yolu

O Büyüleyici Harita

İlkokulun üçüncü sınıfındaydık, sınıfa ilk defa Türkiye haritası getirildi. Haritayı ilk defa orada gördüm. Bazı insanlarda bazı şeylerin çok büyüleyici bir etkisi olur; haritanın benim üzerimde çok büyüleyici bir etkisi oldu. Ortaokulun ilk sınıfındayken Faik Sabri Bey diye bir coğrafyacımız vardı, Türkiye'nin ünlü coğrafyacısı. Onun hazırlamış olduğu atlas vardı, dünya atlası. Bütün haritalar vardı içinde. Onu aldım coğrafya derslerinde yararlanırım diye. O atlas da beni büyülemişti.

Çünkü bütün dünyayı görüyorsun. Kıtaları görüyorsun. Dünya atlasını sanki bir roman gibi yanımda taşırdım. Şunu söylemeye getireceğim; o atlasta beni en çok çarpan olaylardan bir tanesi şu: Avrupa'da, Asya'da, Amerika'da, Okyanusya'da bir sürü devlet var, Afrika'da hiç devlet yok. Koca bir kıta Afrika kıtası. Hudutlar var ama mesela birisinin üzerinde Fransız Batı Afrikası, diğerinde İngiliz dominyonu, diğerinde Alman bilmem nesi yazıyor.

Bu beni çok şaşırttı. Hayrete düşürdü. Sonra o sıralarda Amerikan sinemasında da, Fransız sinemasında da egzotik filmler modaydı. Bunun sebebi de sömürgecilik, sömürgelerde çalışan insanlar, sömürgelere gidip oralarda macera yaşayanlar ve bunların yaşadıkları maceralar film olarak gösteriliyordu. En başta Tarzan olmak üzere.

Benim de Afrika'ya özel bir zaafım vardı. Ve ekvator çizgisi üzerindeki diğer ülkelere. Devlet yok, bunlar ne yapıyor? E orada İngilizler var, orada bilmem kimler var. İçlerinde devlet gibi görünen iki tanesi vardır. Biri Mısır, biri Liberya. Liberya Amerikalıların dominyonuydu, Mısır da İngilizlerin. Bunu hemen öğrendik okulda zaten.

İlk defa çocuk aklımla Gazi'nin ne yapmış olduğunu o zaman farkettim. Yoksa biz de bir İngiliz dominyonu veyahut bir Amerikan mandası haline gelmiş olacaktık. Millet fikrinin ne demek olduğunu ilk defa ciddi ciddi bu harita sayesinde düşünmüşümdür.

Enternasyonal Hayali ve Hayal Kırıklığı

Peki enternasyonal düşünce? Zannedilir ki solculuk, komünistlik çerçevesi içinde aklıma gelmiştir. Hayır, işte bu sıralar İzmir çocuklarında enternasyonal, fuardır. Bunu da orada öğrendim. Enternasyonal Türkçe değildir. İzmir Enternasyonal Fuarı'dır. Daha sonra ona Türkçe bir laf bulmak istediler. Önce "beynelmilel" deniyordu sonra "uluslararası"na döndüler.

Ama neticede enternasyonal denildiği zaman benim gözümün önüne hep fuarın Lozan kapısı gelir. Lozan kapısında çeşitli ülkelerin bayrakları gelir. Bir içeri girince de en başta Sovyet pavyonu olmak üzere çeşitli pavyonlarda dünyayı görmek gelir. Yani ondan hoşlanmışsın. Bütün ülkelerin birarada olması, kardeş kardeş yaşayabilmesi, beraber işler yapmaları güzel bir şeydir.

Peki bu nerede hayal kırıklığına uğradı? Hem onaylandı, hem kırıklığına uğradı. Fransa'da Komünist Partisi'nin toplantılarına

katılmaya başladık. Fransız Komünist Partisi toplantıları çok hareketli oluyordu o sıralar. Çok güçlü bir partiydi. Büyük salonları dolduruyordu. Çok kalabalık oluyordu.

Bir toplantı, büyük miting. Açılış yapılacak. Bandosu var partinin. Bando Enternasyonal'i çalmaya başladı. Başlayınca kalabalık ayağa kalktı, marşı söylüyor. Dehşet içinde bir şeyi farkettim: Herkes kendi dilinde söylüyordu marşı. Fransız Fransızca, Rus Rusça, İngiliz İngilizce, Türk Türkçe. İnanılmaz bir şey. Ve hepsi doğru söylüyorlardı.

İşte dedim, olsa olsa bu enternasyonal. İnsanlar hep biraradalar, aynı marşı söylüyorlar. Bu kadar güzel bir şey. İnsanlık buna ne zaman kavuşur gibi bir ideal gözümde canlandı.

Çok çabuk hayal kırıklığına da döndü. Çünkü FKP içinde Afrikalı komünistlere yaptıkları muameleyi gözlerimle gördüm, kulaklarımla işittim. Zenci komünistlere köpek muamelesi, ikinci sınıf adam muamelesi yapıyorlar. Ama İngiliz komünisti gelince çok başka bir ilgi görüyor. Bunu gördüğüm andan itibaren de 'daha çok ekmek yemek lazım bu iş için' dedim. O da benim için bir idrak oldu.

Fakat olayın temel olarak, temel çelişkinin ne olduğunu tespitte olduğunu epeyce geç anladım. Hemen anlayamadım. Çünkü Sovyetler'in propagandası vardı ve çok ağır basıyordu. FKP de onların gönüllü sözcüsüydü. Israrla işçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki çelişkiden bir kıyamet kopuyor.

İyi güzel de ters giden bir şey var ama. Sen burjuvaziyle işçi sınıfı arasında patırtı çıkıyor diyorsun; bu yüzden de işte FKP'yi kurmuşsun. Sosyalistlerle ittifak yapıyorsun. Tamam. Peki de, bu garip zencilerin günahı ne? Onlar nereye gidiyor? Onların üzerinde duran yok.

Emperyalistler Kendi İçlerinde Milleti Çok Önemser

Diyalektiği öğrenmeye başladıktan, o diyalektik metodun bilim-

sel uygulanmasını düşünmeye başladıktan sonra temel çelişki fikri bana merhaba dedi ama asıl yerli yerine oturması Anadolu İhtilali'ni incelemeye başladığım zaman oldu. O zaman birden bire asıl çelişki çıktı ortaya. Ya biz niye savaşıyoruz o zaman? Batıyla biz savaşıyoruz. Okudukça, inceledikçe -o zaman Gazi'nin Sovyetler'le ilişkilerimizi anlatan telgraflarını okudukça, yayınlanmış olanları falan- bir şey aydınlanıyor. Hele Bakü Halk Kurultayı meselesinin üstüne doğru gidince, iş büsbütün önem kazanmaya başladı.

O zaman emperyalizmin, Batının daha doğrusu, bu işte, her işte olduğu gibi, çifte standart kullandığını anlamış oldum. Onlar kendi içlerinde milleti çok önemsiyorlar. Düşündükleri herşey milli çıkarları için. Onun dışında hiçbir şey umurlarında değil. Ama kendi dışındakiler millet lafını etti mi deliye dönüyorlar, çok sinirleniyorlar.

Çünkü kendi milletlerinin iyiliği için öbür tarafların hepsini arpalık diye düşünüyorlar. Oradan gelirlerimiz gelecek, bizim burada işçimiz de zengin olacak, hepimiz zengin olacağız. Adam başına 25 bin dolar geliri olacak yılda. İşçi de bundan yararlanacak, patron da. Tamam işçi benle gene de mücadele edebilir isterse, bir milletin içinde bu mücadele vardır diyor.

Yurttaş, Millet, Vatan

Millet kavramını yeniden düşünmeye başladım ben. Ve o sıralarda işte Montesqui'ye, Jan Jack Rousseou'ya, Voltaire'e sardım. Onlar ne diyordu, bu iş nereden çıktı? Onları kurcaladıkça, hele de Marks'ın, Engels'in Fransız İhtilali'yle ilgili kitaplarını kurcaladıkça o zaman çok açık olarak bir şey çıkıyor ortaya. Yurttaş kavramı diye bir kavram var.

Yurttaş kavramı daha evvel yok. Daha evvel kul kavramı var. Bize kul diye tercüme edilmiştir, tebaa. Orada iktidar ilahi yani, bizde de öyle. Yani aslında herşeye hükmeden Tanrı ama bizde halifeyi görevlendiriyor, orada da papayı. Papa da o ülkeyi yönetecek

adamları tayin ediyor, aşağı yukarı kralları, derebeyleri. Onlar Papa adına toprak sahibi olmak maksadıyla toprakların üzerinde yaşayan iki ayaklı hayvanları yönetiyorlar. Öyle görüyorlar serfleri. Onlar, iki ayaklı hayvanları onların. Toprak da onların, serfler de. Bakışları bu.

Şimdi Fransız İhtilali merkantilizmle beraber ortaya yavaş yavaş tüccar sınıfı çıkınca ortaya çıkıyor. Nasıl? Çünkü tüccar sınıfı hele Amerika'nın keşfinden sonra, hele ticaretin o tarafa kaymasından sonra liman burjuvazisi diye bir şey çıkarıyor ortaya. Liman burjuvazisi yavaş yavaş değer ölçüsünü toprak olmaktan para olmaya çeviriyor. Para değer ölçüsü olunca zenginler güçlü hale geliyorlar. Derebeyleri, saltanat ikinci plana düşüyor ama sistem onları koruyor.

Bunun değişmesi, diğer insanların da hak sahibi olması lazım. Adam paralı, çok zengin ama bir dükün yaptığının onda birini yapamıyor bu toplum içinde. İhtilal orada lazım. Ayrıca bunlar tüccar olduğu için başka bir şey daha önem kazanıyor. Derebeylik zamanında derebeyinin kendi sınırları içindeki dükü önemlidir. Onun için öyle değil ki? Malı her yerde satmak istiyor adam. Malı satmak isteyince bir ulusal pazar fikri ortaya çıkıyor. Yani bir yer olsun ki onun içindeki her yere ben bu malı satabileyim diyor.

Şimdi ulusal pazar, ulusal çıkar, ulusal menfaat gibi lafların ortaya çıkması vatan, millet fikrini ciddi olarak ortaya çıkarıyor ve yurttaş otomatik olarak geliyor. Bir de yurdu, yurttaşı ve ulusal pazarı ve benzeri şeyleri yapabilmek için mutlaka derebeylerini tasfiye etmek lazım. Toprağa dayalı ekonomiyi ortadan kaldırmak lazım ve yeni bir düzen kurmak lazım. İşte milleti bu yaratıyor.

Uhrevi Emperyalizme Karşı Millet Ortaya Çıkıyor

Millet başlangıçta kilisenin hakimiyetine karşı kilisenin hakimiyetini temsil eden ruhbanları ve kiliseyle birlikte olan derebeyleri ve bütününü temsil ettikler ruhani ve dünyevi hakimiyeti

devirmek için ortaya çıkıyor. Kiliseye baktığın zaman da görüyorsun. Bir çeşit, deyim uygun düşerse, uhrevi emperyalizm. Her taraf onun, her tarafı sömüren o.

Ona karşı bir millet olayı çıkıyor, kendini gösteriyor ve Fransızlar ortaya millet kavramını, vatan kavramını getiriyorlar. Bunlarla beraber eşitlik, insanlık, kardeşlik ve en önemlisi bunların içinde laiklik. Bunlar gelince birden yol pozitivizme ve rasyonalizme açılıyor. O yeni bir hareket getiriyor. Onun getirdiği hareket bunun bu defa insanlık arasında yayılmasına yol açıyor. Başlıyor bu defa ulusal demokratik devrimler.

Direniş orada çıkıyor. Burada ortaya çıkmaya başlayınca milletler uyanıyor. Milletler kendiliklerinden uyanıyor. Bu derebeylik sisteminin zaman içerisinde üretim tarzının değişmesi yüzünden değişmek zorunda kalmasıyla beraber oluyor. Bu önemli, çünkü milletlerin bir de suni şekilde uyandırılışları var ki bu, emperyalistlerin sonradan buldukları bir oyun. Başlangıçta milletler kendiliklerinden uyanıyor. Çünkü bakıyor ki herif topraklara sahip. Bu olmaz diyor, isyan ediyorlar hakları için. Halk da onlarla beraber geliyor.

Milletin kökünde ulusal demokratik devrim var. Ulusal demokratik devrim milleti bir soyut kavram olmaktan çıkarıp somut bir gerçek haline getiriyor. Ve milletin de tam ifadesi inkılap tarihinde de doğrudan demokrasiden önceki cumhuriyet olarak var. Cumhuriyetin ilanı demek halk hakimiyeti demek. Cumhuriyet demek milletin varolması demek. Yani burada tarihin garip bir cilvesi var. Millet Avrupa'da oluşuyor, Avrupa'da Hıristiyanlar hakim ve Hıristiyanlık da kilise hakimiyeti. Kilise zaman içinde Roma-Yunan çerçevesi içinde bir gelişme göstermiş. Yani İsa'nın ideolojisini kilise yoğururken büyük ölçüde Yunan-Latin kültüründen yararlanmış. Kilise demek Yunan-Latin kültürü demek olmuş.

Batı Demokrasisinin Kökü Oligarşi

Böyle olunca bizim uzun süre anlayamadığımız bir dram çıkıyor ortaya. Yunan-Latin ülkeleri aslında demokrasi. Şimdi onlar demokrasi olunca cumhuriyet onlara cuk oturuyor. Tamam oluyor da o nasıl bir demokrasi. Orayı kurcaladığın zaman müthiş bir şey çıkıyor. Yunanistan da, Roma da emperyalist cumhuriyetler.

Yani onlarda yurttaş olmak bir imtiyaz. Herkes yurttaş olamıyor. Seçimlere bak, oy herkese yok. Koca Yunanistan içinde meclise girebilen vatandaş, toplumu temsil eden kişi çok az. Onlar yurttaşlar. Yurttaşlar erkekler. Kadınlar yurttaş sayılmıyor, çocuklar da. Melez yurttaş değil, köle de.

O zaman farkında olmadan demokrasi değil aslında, orada bir oligarşi var. Bir avuç yurttaş sıfatı taşıyan kişi hepsine hakim. Hepsinin kaderini elinde tutuyor, bu bir. İkinci, Atina ufacık bir yer fakat bunlar denizci, her tarafı dolaşıyorlar. Anadolu kıyılarında, Karadeniz kıyılarında bir sürü kolonileri var. Orada bir takım insanlar bunların kolonisi olduğu için onlara Yunanca öğretmişler. Kendi fikirlerini, tanrılarını empoze etmişler. Orada tabiri caizse sömürgeleri var adamların. Onlar da yurttaş değil. Onlar da yurttaş olamıyorlar.

Şimdi dehşet içinde ben bunları gördükten sonra modern zamanlarda Avrupa demokrasilerinin bunu aynen uygulamakta olduklarını yaşadım. Senegalli komünistlere köpek muamelesi niye? Eğitim o, onu alıyor. O yurttaş değil. Memleketin içerisinde film aynı, buna benzer bir durum içerisindeler. O zaman ne oluyor? O zaman Batı Avrupa'da insanlığın gelişmesi diye düşünülmüş ve vaadedilmiş herşey aslında Yunan-Latin kökeninden gelişmiş küçük bir medeniyetin kendine mahsus kusurlarını da taşıyan bir modelidir. Bu modeli bütün dünyaya empoze ediyor. Diyor ki böyle olacak, bu enternasyonal. Niye kardeşim? O öyle istiyor da ondan.

Halbuki bunların o zamanki nüfusu 150 milyon bile değil. Dünya o zaman 6 milyar. Ama bir şey sayesinde bunu başarıyorlar,

teknoloji. O nereden geliyor? Laiklikten geliyor. Çünkü rasyonalizm müspet bilimleri geliştiriyor. Müspet bilimlerin üretime uygulanmasından büyük teknoloji çıkıyor. E öbürleri bunu yapamadığından garibanlar yeniliyorlar. Yenilince biz dahil hepsinin başını eğiyorlar. Sonunda biz yarı sömürge haline geliyoruz, koskoca Hint tam sömürge oluyor, Çin yarı sömürge oluyor. Böyle bir durum.

Emperyalizme Karşı Demokratik Devrimler Çağı

Ve işte ben tam o sırada tesadüf, atlasla tanışıyorum. Yanlış bir zamanda. Milletler millet olmaktan çıkmışlar. Batı Avrupa meşhur tabiriyle beyaz, Hıristiyan ve Batılı emperyalizmi dünyaya yaymıştır.

Şimdi o andan itibaren öteki millet fikri başlıyor. Bunun da şerefi bize ve Çin'e ait, çünkü Çin'de de var bizimki gibi bir demokratik devrim, emperyalizme karşı. Dr. Sun Yat Sen'le başlayıp sonra Çan Kay Şek'in de içine katıldığı bir hareket var orada. Bunlar aşağı yukarı aynı zamanda. Hindistan'da da var, Nehru, Gandi başlatıyorlar. Batılı emperyalizmine karşı diğer halkların, mazlum halkların kendi toplumlarının bağımsızlıklarını savunmak için kalkıştıkları ihtilaller, demokratik devrimler.

Bu demokratik devrimlerle yeni milletler oluşuyor. Bu yeni milletler, Batılı milletlerle daha başından beri ihtilaf halindeler. Daha kurulurken savaş. Bu tabii çok farklı bir şey. Bunun ortaya çıkmasında bilerek veya bilmeyerek, isteyerek veya istemeyerek Batılı emperyalizm vasıta oluyor.

Nasıl vasıta oluyor? Osmanlı'yı devirmek için Osmanlı'nın içerisindeki çeşitli kavimleri kışkırtıyor. 'Senin dilin başka, dinin başka. Sen Hıristiyansın, kültürün başka. Senin eskiden bir devletin vardı, adı da şuydu. Sen niye devletini kurmuyorsun? Niye bu padişaha baş eğip duruyorsun? Al sana silah, al sana para.'

Böyle yapınca orada bir Romen kimliği yaratıyor. Eflak'ta,

Boğdan'da karmakarışık insanlar sadece Hıristiyan oldukları ve Katolik oldukları için bir devlet olmaya doğru götürülüyorlar. Ve o devleti tabii Batı kontrol ediyor. Arkasından Bulgarı kışkışlatıyor. Osmanlı'nın içinde bir takım böyle devletler çıkmaya başlıyor.

Kendi Milletini Savunmayı En Son Türkler Akıl Etti

Osmanlı İmparatorluğu içindeki milletlerden kendi milletini savunmayı en son akıl eden Türklerdir. "Biz de bu işin içinde varız" oldu. "Bizim de bir tarihimiz var", oldu. Ama bu ortaya çıktığı andan -ki bu 20. yüzyılın başları 19. yüzyılın sonlarında görüldü- bu ortaya çıktıktan sonra denebilir ki, dünyanın kaderi biraz değişti. Çünkü birden bire asıl büyük çelişkinin Batılı emperyalist sistemle mazlumlar arasında olduğu, bunların dünyayı sömürdükleri, işte bunla kendilerini geliştirdikleri, işçileri dahil hepsinin cennet gibi yaşadıkları, öbürlerinin süründükleri meydana çıkmış oldu.

Bu çıktığı andan itibaren milliyetçilik tam bir devrimciliktir. Ve bu devrimciliği Dr. Sun Yat Sen de yapmıştır, Nehru'yla Gandi de yapmıştır, Mustafa Kemal Paşa da yapmıştır. Bunlar gerçek birer devrimciydiler. Tarihin garip bir cilvesi olarak Rusya'daki ulusal demokratik devrim ile Türkiye'deki ulusal demokratik devrim, Çin'deki hemen hemen aynı zamana rastgeldi, Hindistan'daki de.

Rusya'da Lenin'in biraz da hırsından, ihtirasından sosyalist devrime dönüştürülmek istendi. Yanlış yapıldı. Normal gelişmesini şimdi yaşıyor; Rusya devleti olarak yaşama şansını. Rusya, Sovyet Birliği olamazdı. Suni bir gayretti bu. Çünkü işçi sınıfı yoktu. Sen orada işçi devleti kuramazsın. Ama öyle bir şey çıktı ortaya. Onun başarılı olması da dünyadaki o büyük çelişkinin iki taraflı işlemesinden oldu. Bu büyük çelişki, yani Batıyla Doğu arasındaki çelişkinin doğurduğu çok önemli bir sonucu insanlar çok uzun süre anlamadılar. Hele bizdeki toplumcular hemen hemen hiç anlamadılar.

2. Enternasyonal'den sonra 3. Enternasyonal'in doğma sebebi budur. Onları ortada bıraktığı için bir 3. Enternasyonal kurup Bakü

Konferansı'nı yapıp bütün mazlum halkları toplamak gibi bir hevese girdiler. M. Kemal Paşa'nın, Gandi'nin, Nehru'nun, Sun Yat Sen'le Çan Kay Şek'in hareketlerinden itibaren dünyada ulusal demokratik devrim antiemperyalist, tam bir devrimdir.

Batıdaki Milliyetçilikle Doğudaki Farklıdır

Bunu devrim değil tam bir gericiliktir diye düşünceleştirmek çok yanlış bir şey olur. Bu Batı metodlarının Batıya göre yorumlanmasından ileri gelen bir şeydir. Çünkü Batıda milliyetçilik, ortaya sosyalizm çıktıktan sonra kendisini tehlikeli gören kapitalizmin ideolojisi haline getirildi. Ve kapitalizmin en sert şekle bürünmesi, diktatörlüğe bürünmesi halinde görüldü. O zamanki adı da bunun ya Nazizmdir ya da faşizmdir. Nazizm ve faşizm birer milliyetçilik değillerdir. Onlar birer ırkçılıktır.

Irkçılıkla milliyetçilik çok ayrı bir şeydir. Milliyetçilik, Gazi, bunu çok güzel tarif etmiştir; bir toprak beraberliği üzerine kurulmuş bir şeydir. Kader beraberliği. Belirli bir toprağın üzerinde yaşayan insanlar zaman içerisinde ortak bir kültür, ortak bir medeniyet, ortak bir edebiyat, ortak bir ekonomi oluştururlar. Bu oluşturdukları şey, onların kaderidir. Ve bunu kendileri yönetmek, kendileri ona sahip olmak isterler. Emperyalizm onlara o izni vermek istemez. Buradan çıkan bir olaydır.

Ve buradan çıkan olay da bunu bildiğimiz antiemperyalist demokratik devrimler haline getirmektedir. Başarılı oldular. Marks'ın tahlillerinin hilafına, 20. yüzyıl ulusal demokratik devrimlerin yüzyılı oldu. Ve Üçüncü Dünya hareketi ortaya çıktığı zaman bunun Sovyetler Birliği'nin oluşturmaya çalıştığı Sosyalist Enternasyonal'den daha büyük ve geniş olduğu da görülmüştür.

Mazlum milletler hareketi çok daha büyüktü. Bu da tabii olayı Sultan Galiyef'in Stalin'den daha geniş ve düzgün gördüğünü, eğer düzgün görülseydi, Lenin ve Yahudi toplumu o kadar Batının etkisinde olmasalardı, Komünist Partisi'nin içerisinde de eğer o zaman

hareket bir mazlumlar hareketi olarak ele alınsaydı çok daha büyük bir olay olabileceği anlaşıldı. Ama öyle görülmedi. Öyle görülmediği için ikiye bölündü o olay.

İkiye bölündü, bu defa komünistler de bunlarla uğraşmaya başladılar. Bunlar milliyetçiler diye. Kendi aralarında milliyetçilik tartışmaları oldu Sovyetler Birliği'nde. Nerimanof gibi adamlar, Galiyef gibi adamlar kurşuna dizildiler, öldürüldüler.

Gazi'nin Milliyetçi Yolu

O zaman bunlar neden oldu diye ben yıllarca düşünmüşümdür. Olmaması lazım geliyor, çünkü sosyalizm çok beşeri bir ideoloji. Ve bu ideolojiyi benimsemesi lazım herkesin anlatılınca. Neden olamıyor? Bir, işçi sınıfı, işçi bilinci, bu üretim şart. Henüz oluşmamış. Bunun için olamıyor. Çünkü üst yapısı yok.

İkincisi ve en önemlisi, daha o toplumlar ulusal demokratik devrim aşamasındalar. Onu yaşamadan sen onu bir üst aşamaya getirmeye zorluyorsun. Zorlayınca da böyle lastik gibi oradan buradan patlıyor, oturmuyor. Buradan M. Kemal Paşa'nın sağduyusuna hayran olmamak elde değil. Yani örnek olarak hemen Fransa'yı alıyoruz. Ulusal demokratik devrimi alıyor.

Rusya'dan istifade ediyor. Rusların bazı fikirlerini kabul ediyor. Özellikle devletçilik fikrinde mesela, serbest piyasa yapsın bakalım diyor. İzmir Kongresi'nde serbest piyasa hiç iyi yapamıyor. O zaman devletçilik yapalım, Ruslardan bunu alalım. Orada uygulanıyor, başarılı.

M. Kemal Paşa 20. yüzyılın başından itibaren yeryüzünde şiddetle başlayan milliyetçilik hareketinin liderlerinden. Bu işi çok bilinçli olarak koymuştur ve Gazi'nin koyuş biçimi hem Marksizme hem de mantığa uymaktadır. Çünkü milliyetçiliği bir kavmin diğer kavimlere üstünlüğü olarak koymamıştır.

Mecliste hep aynı şeyi söyler. Bu, toprakların üzerinde yaşayan herkesin elbirliğiyle yaptıkları bir harekettir. Bazılarının ismini cis-

mini de söylüyor. Kürtle, Lazla, Çerkezle beraber Türkle hepsinin beraber yaptığı bir iş olduğunu söylüyor.

Ve milliyetçiliği doğrudan doğruya ulusal vatan kavramı üzerinde ulusal insanların birarada bir yurt kurmaları, bir cumhuriyet kurmaları şeklinde düşünüyor ve bunu da çok sağlam bir ideolojik temele oturtuyor. Bilimsel, çünkü hayatta en hakiki mürşit ilimdir. En hakiki mürşit diyor, hakiki olmayan mürşitler de çıkar karşımıza, orada onu söylüyor. Bilimden başkasına inanmayacaksın, bilime inanacaksın diyor.

Emperyalizmi Avrupa'ya Kıstırmıştık

Şimdi bir toplumda bilimsel bir demokrasi yapmaya kalktığın zaman çağdaş bir demokrasi yapmak zorundasın. Başka türlü yapılamaz. Çağdaş demokrasinin de kuralları belli. Peki niye onu hemen yapmıyor? Onu hemen yapamaz, çünkü emperyalizme karşı bir savaş veriyor. Emperyalizm onu hâlâ rahat bırakmıyor. Şimdi bu emperyalizmin bırakmaması Sovyet İhtilali'nin de, Çin İhtilali'nin de, Türk İhtilali'nin de, Hint İhtilali'nin de tabii mecrasında gitmesini engelliyor. Çünkü emperyalizm dünyaya hakim.

Böyle olunca ortaya çıkmış olan bu yeni hastalıklar onu çok rahatsız ediyor. Onları ortadan kaldırabilmek için tedbirler düşünmeye başlıyor. Ve şimdi bunu gençlerin çok ciddi olarak düşünmesi ve görmesi gerekiyor. İleride 20. yüzyılın tarihini yazacak olan tarihçilerin bütün o 20. yüzyıl boyunca Batı emperyalizminin başına çıkan bu devrim hareketleriyle uğraştığını görürüz. 20. yüzyıl tamamen bu çerçeve içinde geçmiştir.

Aslında çıkan iki cihan harbinde dünyanın paylaşılması ve sonra da dünyanın öteki tarafın eline geçmemesi için bunlar olmuştur. Başarabildiler mi? Kısmen başardılar sayılabilir. Çünkü 1970'lerde, 60'larda Doğu Bloku ile Üçüncü Dünya hareketinin bütününü aldığın zaman emperyalizm Batı Avrupa'yla Kuzey Amerika'ya sıkıştırılmıştı. Resmen sıkıştırmışlardı. Ne yapacaklarını bilmiyor-

lardı. OPEC bir hareket yaptı. Canlarına okudular, petrolsüz kaldılar. Süründüler. Böyle bir güç oluşuyordu.

Emperyalizmin Ajanları

Buna karşı akıllı davrandı. Bu akıllılığı geniş ölçüde iki şeyden ileri geliyor. Bu bizim Türkiye'de de en zayıf olduğumuz alan. Taraftar buluyorlar. Yani karşı cephede taraftar buluyor. O taraftarı nasıl buluyor? Kültürsüzleştirerek buluyor. Yani kendi kültürünü evrensel bir kültür olarak empoze ediyor. Orada buna inanan saflar buluyor. Saflar buna inandığı andan itibaren kendi milletlerini aşağı görüyorlar ve onlar gibi olmak yoluna gidiyorlar. Onlar gibi olmak yoluna girdikten sonra önünde onun bir sürü işbirlikçi var. Bedava işbirlikçi, boynuna ipi kendi geçirenler hem de. Bunlarla harekete geçiyor.

Bunlardan bir tanesinin adı Türkiye'de Turgut Özal'dır, Rusya'da Yeltsin'dir. Adam çıkıyor bunlara gelin yahu, bu iş beraber daha güzel olacak diyor. Ondan sonra bakıyor ki Türkiye az daha elden gidiyordu. Bu asıl büyük sorun. Bunu daha geliştirebilmek için Sovyetler'in tasfiyesinden sonra, Üçüncü Dünya hareketinin kırılmasından sonra şimdi çok daha küstah hale geldiler. Şimdi açık açık tek dünya, tek vatan, tek egemen diye koyuyorlar meseleyi.

Burada da emperyalizmin sanki içinde çelişkiler yokmuş gibi, Amerika bunun temsilcisi gibi karşımıza çıkıyor ve bastırıyor. Bu bastırmaya karşı Türk devletinin, geçen yüzyılın başında Anadolu İhtilali'ni yaparak milliyetçilik hareketini devrimci manasıyla en güzel ifade etmiş bir ülkenin başı öne eğik.

Bu işin içine girmesi kadar yanlışlık olamaz. Bu bir defa 1912'de başlayıp 1922'de biten o on yıllık savaş süresinde kaybedilmiş bütün Türklerin mezarlarında yerlerinden fırlamalarına sebep olacak bir olaydır. On sene savaşlar verilmişse bunlar için mi öldüler. Yoksa o zaman teslim olurlardı. Bu dava orada biter, kimse de ölmezdi.

Hayır, teslim olmadılar. Savaştılar ve başardılar. O savaşla yapamadıklarını adam hınzırlıkla yapacak. Bu neyi gösterir? Eğer savaşla yapamadığını bazı başkalarına onları kandırarak yapabiliyorsa sonrakiler biraz cnayi olmuyor mu? Baştakiler yemcmişler, elde, üstte, başta yok, silah yok, perişanlık paçadan akıyor. Hayır diyoruz. Kabul etmiyor ve savaşıyor. Savaşın sonunda toprağını kurtarıyor, bağımsızlığını kuruyor, vatanını kurtarıyor.

Tamam sonra sen o vatanın üzerinde 70 sene yaşıyorsun. 70 senenin sonunda dünyanın ilk 20 ekonomisi içerisindesin, dünyanın ilk 6 büyük silahlı kuvvetlerinden birisin. Kanıyorsunuz herşeye. O zaman kandıramadı adam seni, şimdi kandırıyor. Yine bir çomaklı şeker veriyor eline, bu defa kanıyorsun. Biz Türkiye'nin en büyük ayıbı bu. Türk aydınlarının bundan kurtulmaları gerekiyor.

Gücümüz eskisinden çok fazla. İmkanlarımız eskisinden çok fazla. Bütün mesele ulusal kültürde çok büyük hatalar yaptık 1950'den bu yana. Ulusal kültür meselesini çözmemiz lazım. Ulusal kültür meselesinde birinci derecede milli eğitim sistemini değiştirmemiz lazım. Yeniden ulusal eğitime dönmemiz lazım. O sistemle vakıf üniversiteleri, dersane sistemi bunların hepsini ya ortadan kaldırmak ya da kamu denetiminc almak gerekiyor.

Ona aykırı bir şey yaptıramazsın, yaptırmamalısın. Öyle bir yere girdiğimiz takdirde benim düşüncem çok basit. Ben bizim Osmanlı zamanında imparatorluğun topraklarına dahil olmuş, bugün bir bağımsız devlet olan komşularımızın ve çevrelerindeki diğer ülkelerin hepsinin tamamıyla Batı Avrupa'nın dışında başka bir birlik oluşturacaklarından eminim. Yani bu tabir olarak Osmanlı'yı kullanırsak, bir Osmanlı ortak pazarı bilc oluşturulabilir. Çünkü bunların zaten çok ortak şeyi var. Yani bizim ihtilaflarda Batının fişteklemesi ile olmuştur. Eğer Batı fiştcklemeseydi kimsenin ayağa kalkacağı yoktu.

Batıyla Doğu Birbirine Hiç Benzemiyor

Burada da şunu söyleyeyim. Batıyla Doğu birbiriyle hiç benzemiyorlar. Şimdi Batının tarihini okutuyorlar. Derebeylik şudur: Bir derebeyi vardır, toprağın başıdır, bunlar ister serf satar, ister alır, onun kölesidir. Bu, papaya ve krala bağlıdır. Kral da papaya bağlıdır. Yani hepsi papaya bağlıdır. Öyle bir sistem orada. Şehirler bile birbirine düşmandır. İtalya'da şehir hadiseleri vardır. Çünkü her şehir bir derebeyliktir.

Bizim imparatorluğumuzda öyle bir şey yok ki. Derebeyi demen için toprak sahibi demen lazım. Toprak onun değil. Toprağı ona padişah veriyor, diyor ki, "Sen iyi savaştın. Git oraya, sana dirlik olarak verdim. Orada bir süre uğraş. Ama senden asker isterim. Savaş olunca askerle geleceksin". Toprak onun değil. Orada yaşayan halk esir değil. Yani onun söylediği gibi ne alabilirsin ne satabilirsin öyle bir durum yok. Onların hepsi bir krala bağlı. O kral da halifeye bağlı. Bizde halife krala bağlı. Tamamen değişik sistem.

Bakıyorsunuz şimdi Doğu imparatorluklarında hakim unsur yok. Var gibi görünüyor ama yok. Daha modern imparatorluklarda, Timur, Osmanlı, Selçuklu'ya bak. Bunlar yayılıyorlar. Toprakları alıyorlar. Geniş bir arazinin içinde Hıristiyanı, Budisti her çeşit din oluyor. Irk oluyor. Hiçbir sorun yok. Ne ırk ne din meselesi var. Yahudi, Hıristiyan misyon kabul ediyor, alıyor yardım ediyor.

Sonra imparatorluklar batıyor. Batıştan sonra bakıyorsunuz şayana hayret bir şey görüyorsunuz. İmparatorluğun hakimiyeti altındaki her kavim, bütün özellikleriyle, dini yerinde, dili, kültürü yerinde. Hiçbir yerine dokunulmamış. Bizim Osmanlı'dan çıkan bütün kavimler böyledir. Diyeceksin ki Osmanlı çok temiz. Hayır bu Asya'ya mahsus. Ruslar'da da öyle. Ruslara bakıyorsun Çarlık diyorsun Türkleri esir almış. Sonra komünistler geliyor ideolojileri bastırıyor. Bir dağılıyor, bütün Türk cumhuriyetleri olduğu gibi çıkıyorlar. Hiçbir kusurları yok. Bütün dedikoduculuklarına kadar herşeyiyle ortaya çıktılar. Bu Asya.

Asya'da Avrupa'daki gibi değil. Şimdi bakın Senegal'den Fransızlar çekiliyor, Senegalliler Fransızca konuşuyorlar. Kültürleri, tarihleri yok. Bitmiş. Onu arıyorlar, nereden çıkacağız diye. Niye? Çünkü onlar Yunan-Latin kafası içindeler. Gittikleri her yerde kendi dilini, dinini empoze ediyor. Onu kültürsüzleştiriyor. Çünkü kültürsüzleştirdi mi sömürge olarak topraktan kurtulsa bile ekonomik, kültürel olarak kurtulamıyor.

Şimdi ben Fransız televizyonunu dinliyorum. Bizim buradan alan uydu, Fransa'nın Güney Afrika'ya yaptığı yayını alıyor. Aslında orada onlara hâlâ yaptıkları telkinleri izliyorum. Zencilere film çevirtiyorlar. Fransızlarla ortak yapım. O filmleri gösteriyorlar. Orada herkes hâlâ Fransız. Fransız okulu, Fransızca... Hâlâ bunları işliyor. Git Kenyalıya, Kenyalı kendini İngiliz zannediyor, halbuki yamyam. Şimdi o kadar farklı kavimler.

Sosyalizmle Kemalizm Otomatikman İçiçe

Burada demek ki emperyalizm milletlerin ulusal özellikleri üzerine o kadar hainee gidiyor ki, zaten otomatik olarak sen antiemperyalist oldun mu milliyetçisin. Bunun başka türlüsü mümkün değil. Ha bu sosyalistlerle uzlaşır mı uzlaşmaz mı bunu tartışmak bile komik. Özellikle bizde Batı taraftarı olan ve kendilerini çoktan oraya angaje etmiş bir takım insanlar, kurtarmak için gene bir şeyler bulmaya çalışıyorlar.

Sadece 1917'den 1930'lara kadar olan dönemde yaşananlara bakacak. Türkiye'de Anadolu İhtilali var. Neresinden bakarsan bak bu bir ulusal demokratik devrim. Hiçbir zaman bir sosyalist devrim değil. Sosyalizme açıktır ama olmadı.

Bir de sosyalist devrim var: 17 Devrimi. Rusya'da oldu. İşte iki ülkede iki devrim olmuş. Birisi sosyalist diğeri demokratik devrim. Eğer ikisi birbirine karşı olsalardı bunların harbetmesi lazımdı. Acaba ne olmuş? O kadar farklı bir şey olmuş ki ikisi içiçeler. Bir de TKP'ye 3. Enternasyonal'in verdiği o zamanki talimat şu: M.

Kemal Paşa'ya karşı çıkmayın.

Bu ne biçim şey. Hani komünizm karşıydı milliyetçiliğe? Hayır, değil. İkisi de emperyalizme karşı. Böyle olunca otomatik olarak sosyalizm ve Kemalizm içiçedir. Bunları birbirinden ayıramayız. Sosyalistler her zaman M. Kemal Paşa'nın yanında oldular.

Son zamanlarda Amerikalılar sosyalistlerin kanına girinceye kadar. Şimdi bazı sosyalistler onların sosyalisti. O sosyalistler artık bir tuhaf. Artık sosyalizmden de korkuyorlar. Şimdi Alman sosyal demokratlarının 2. Enternasyonal'de kabul ettiği maddeyi gördüm de ben dehşete düştüm. Sosyalist ahlak prensiplerinden ve sosyalist şeylerden vazgeçmiş. Hıristiyanlığın genel prensipleri içinde hareket eder diyor. Bunun neresi sosyalist?

(İleri, sayı: 11, Temmuz-Ağustos 2002)

Sosyalist ve Kemalist Sol Halk Cephesi Kurmalı

Uluslararası düzeyde içinde bulunduğumuz durum 12 Eylül'den sonra Özal'ın Başbakan olduğu vaziyete benziyor. Yani aynı plan uygulanmaya çalışılıyor. O zaman da Kürdistan'ı orada kuralım, siz de üzerinde fazla durmayın diyorlardı.

Meraklısı için bir bilgi vereyim hemen, Yunanlıların daha 1970'lerde ABD'de dağıttığı bir broşür var, yazan Yunan İstihbaratı'nda çalışmış General Tagaris. Burada Türkiye'nin pek çok etnik gruptan meydana geldiği, tüm bu etnik grupların devlet kurma hakkının olduğu söyleniyor ve hepsinin Türkiye haritasındaki yeri gösteriliyor.

Ben daha o zaman bu broşürü yayınladım. Bu adam bir istihbaratçı ve ABD'de bu broşürü yayınlıyor. Ve açık açık Pontus'un yeri şurası, Kürdistan'ın yeri şurası diye gösteriyor.

O günden bugüne hiçbir şey değişmiş değil. Uygulamanın gecikmesinin nedeni, Sevr Antlaşması'ndan bu yana, önce onları

yenmemiz sonra da Sovyetler Birliği'nin varlığı.

Sovyetler'den öyle korkuyorlardı ki Türkiye'ye dokunamıyorlardı ve biz de kendimizi koruyacak şartlara sahiptik. Ama Sovyetler dağıldıktan hemen sonra bu planları uygulamaya koydular, şimdi Sykes-Picot Antlaşması'nı uygulamayı düşünüyorlar. Türkiye'ye bakışları bu.

Türkiye'de iktidara gelip de "Canım Kıbrıs'ı da verivcrelim" diyen herkes tipik bir Tanzimat sadrazamı durumundadır. Biliyoruz o sadrazamlar "İngiltere'yle aramız bozulacağına bir Osmanlı vilayetini verelim" diyorlardı. Aynı mantık bugün Türkiye'de bir takım insanlarda mevcut.

Halk Avrupacıları Barajın Altına Sürükledi

Bu seçimlerde halkın düşündüğüyle seçilenlerin düşündüğü arasındaki farka bakalım. Açık açık Tanzimatçıyız diyenler, yani Avrupa Birliği'yle anlaşalım, ABD'nin istediklerini yapalım diyenleri Türkiye Cumhuriyeti ahalisi barajın altına sürükledi. Yani bunları zararsız hale getirdi halk.

Halk bunu yaparken geçen seçimlerde yaptığını yaptı. O zaman halk, "ben sizden bıktım, Batıdan bıktım, artık dediklerinizi duymak bile istemiyorum, Türkiye kendi başının çaresine bakmalıdır" mantığı içerisinde o zamana kadar denenmemiş partileri iktidara getirmişti.

Fakat DSP ile MHP kötü bir sınav verdiler. Çünkü kendi içlerinde karşı tarafın virüslerini taşıyorlardı. Yani olacak iş değil, zora düşünce Kemal Derviş'i getiriyorlar. Ve sonunda başarısız oldular.

"Light" Yeşil Kuşak İçin Tayyip

Şimdi halk Tayyip'in bu işi temizleyeceğini düşünüyor, denenmemiş olan o, bunun için onu getiriyor. Halbuki Tayyip önceden pazarlığını yapmış, daha iktidara geldiği günden itibaren söylediği

her laf, Mesut'un da, Çiller'in de söylediği laflar.

Öyle bir şey ki Fransız Le Monde gazetesi gibi bir gazete bile AK Parti iktidarını kötü bir olay gibi ele almıyor. Çünkü Tayyip daha seçim öncesi ziyaretlerinde Avrupa'ya tavizler verdi.

Benim gördüğüm, 1990'larda Graham Fuller'in tavsiye ettiği gibi Ilımlı İslam'ın iktidarı olacak. Yani Atatürk'ü bir kenara bırakıp İslam'la demokrasiyi bağdaştırmaya çalışan, yeni, "light" bir yeşil kuşak için Batının işine yarayacak bir adam iktidarda olacak.

Erbakan da o nedenle feda edilmiş oldu. Çünkü Erbakan'a, feda edilen başka bir tarafla yani Suudi Arabistan'la ilişkili diye bakılıyordu. Orada da bir prensi başa getirmeye çalışıyorlar. O prens onların tercih ettiği bir prens.

60'ların TİP'i Bu Seçimi Alırdı

Şimdi soldaki duruma bakalım. İlk defa tüm sol partiler seçime girdi. Seçime giren işçi partileri var, komünist parti var, sosyalist parti var ama hiçbirinin arkasında işçi yok. O zaman da işçiler Tayyip'in arkasından gidiyor.

Neden böyle oluyor, çünkü kültürsüzleştirme operasyonuna aydınlar baş eğdikçe işçiler dahil halk onları yadırgıyor, yadırgayınca onların aleyhine oy vermek istiyor ve onların aleyhinde kimi bulursa ona oy veriyor.

Eğer 60'ların TİP'i olsaydı ona oy verirdi, çünkü o zaman dört dörtlük, ulusal, sosyalist, kültürsüzleşmemiş bir parti olacaktı.

Buradan ne çıkıyor?

Buradan şu çıkıyor: işçi partileri, sosyalist partiler ve ortanın sahiden solunda olduğunu söyleyen sosyal demokratlar eğer Türkiye'de iş yapmak istiyorlarsa mutlaka bir halk cephesi kurmak zorundalar.

Bu, Mustafa Kemal Paşa'nın Halk Fırkası'nı kurarken yaptığı şey. Çünkü bir araya gelmedikleri sürece seçilmeleri mümkün

değildir. Fakat biraraya gelirken de mutlaka Batıcılıktan sıyrılmaları lazım.

Esas Mesele Laiklik Değil, Ekonomi

Çünkü demokratik solun, sosyalist solun en büyük meselesi laiklik değildir, üretici güçler ve bu güçlerin iktidarda dengeli bir biçimde söz sahibi olmasıdır. Eğer bütün süreci laikliğe indirgersen o zaman bir manada mason partisi olmuş olursun, çünkü laiklik masonların en büyük meselesidir: Laiklik üzerindeki ısrarlar aslında anti İslamcılıktır. Halk bunu sezgisiyle anlıyor. Bir insan laik bir toplum içinde dininin gereklerini uygulayabilir, buna hiçbir mani yok. Çünkü laiklik demek dinin ortadan kaldırılması değil, dinin bireyselleştirilmesi, toplumsallıktan çıkartılması demektir. Sen dini toplumsal alandan sürdükten sonra gerisine karışmayacaksın.

Esas mesele ekonomide, yani gelir dağılımının adalete uygun hale getirilmesinde. Çünkü sosyalizmde demokrasiye yönelik eleştiri nedir; burjuva toplumda demokrasi sadece hukuk alanında sağlanır oysa asıl mesele ekonomik anlamda demokrasinin, yani gelir dağılımında eşitliğin sağlanmasıdır.

Bunu nasıl sağlayacaksın, laiklikle mi? Hayır, bunu ancak sosyal politikalarla yani üretim gücüne hak tanıyarak sağlayabilirsin. Yani üretim gücünün partisi olacak. Siyasi ifadesini orada bulacak ve siyasete ağırlığını koyacak.

Demokratik sol, sosyalist sol ve Kemalist solun biraraya gelmesi ve bunların en azından bir işçi konfederasyonun desteğini arkasına alması lazım. Hatta bu arada merkez sağda yer alan temiz politikacılarla ve milliyetçi kesimlerle ittifak aramak gerekir.

Ama bunu hiçbiri yapmadı, seçimlere tek başına girdiler ve ortada kaldılar.

Çok Örgütlü Sağcılığa Karşı Çok Örgütlü Solculuk

Bizde bütün politikacılar hatta ciheti askeriye dahil işçilerden

korkuyor. Ve işçileri bir güç olarak bu işin içine sokmak istemiyorlar.

Halbuki demokrasi demek sermaye gücü ile üretim gücünün alternatif olarak birbirini iktidara taşıması demektir. Bunu halk yapar. Her seçimde birini başa getirir ve eğer başarısız olursa indirir. Ama bunun için üretim gücünün faal olması ve siyasi olarak ifade edilebilmesi lazım.

Ama bu böyle yürümez, karşınızdaki çok örgütlü sağcılığa çok örgütlü bir solculukla ve çok örgütlü bir ulusalcılıkla karşı çıkmak gerekir. Bu çok örgütlü ulusalcılıksa işçi konfederasyonları olmadan olmaz. Yalnız öğrencilerle, profesörlerle sosyalizm de olmaz, demokrasi de olmaz.

Mesela Fransız İhtilali'ni yapanlara bakın, onlara baldırıçıplaklar denir, yani fakir halk. Fakir halk olmadı mı, fakir halk devreye girmedi mi, fakir halk destek olmadı mı hep avcunu yalarsın.

Tanzimatçı Kafadan Kurtulmak Lazım

Peki halkın desteğini nasıl alırsın? Kültürde onlara yabancılaşmayarak. Bunun için de önce Tanzimatçı kafadan kurtulmak lazım. Yani ilerici olacağım diye Batılı gibi giyinmek, Batılının müziğini dinlemek, Batılının kitabını okumak değil, o metodlarla ulusalı yaratmak gerek. Sanatta da yaratacaksın, politikada da, iktisatta da...

Bunun için de eğitim ve kültür politikalarının düzeltilmesi lazım. Kültür Bakanlığı, kültür politikaları için hiçkimsenin hiçbir şey anlamadığı ve hiçbir zaman gitmediği bir takım tiyatro oyunlarına ve sinema filmlerine para veriyorsa, yahut halkın hiçbir zaman ilgilenmeyeceği bir takım işleri finanse ediyorsa, Avrupa'ya benzeyeceğim diye, yanlış yapıyor. Böylelikle Tayyip'in değirmenine su taşıyor.

Bunun düzeltilebilmesi için eğitimde ve kültürde ulusallığı sağlamak lazım. Bunu sağlamayıp koleje gönderdiğin her çocuğu kaybe-

diyorsun. Bugün kolejlere gönderdiğin her çocuk ya Batıya gidiyor ya da Tayyip'e. Yalnız İmam Hatipleri ortadan kaldırmak yetmez, bu şekilde Tayyip'in arkasından gidenleri kesmiyorsun, takviye gönderiyorsun. O nedenle öncelikle kolejleri çözmen lazım.

Ulusal Canlanış

Tüm bunlara rağmen özellikle son beş yıldır bir ulusal canlanış var. Özellikle de gençlikte var. Bunun içine ülkücülerin bir kesimini hatta müslümanların bir kesimini de koyabiliriz. Olayın devletin kaderini, Türk milletinin kaderini ilgilendiren çok hassas bir yere gittiğini anladılar. Anladıkları için de, tüm bu kesimler içinde bir diyalog başladı. Ortak nokta Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin varlığının devamı.

Şimdi Batılı devletler aynı şeyleri istiyorlar diye bırakacak mıyız? Biz Sykes-Picot'u 1919'da uygulamadık da şimdi mi uygulayacağız? O şartlar altında bile karşı çıktık, oysa şimdi çok daha güçlüyüz, çünkü Türkiye çok gelişti.

Sadece baştaki bir takım Batı yanlıları ve fırıldaklar yüzünden Türkiye bu noktaya sürüklenemez. Buna engel olunabilir. Buna halk engel olacaktır. Halkı harekete geçirecek olan da işçilerle gençlerdir. Bunun için işçilerle gençlerin birleşmesi lazım. Ve devletin bekasına dair sağlam tutumları varsa işçilerden korkmamak lazım.

Tayyip İçin Turnusol Kağıdı: Avrasya Protokolü

Bugün Recep Tayyip Erdoğan'ın Türkiye'nin çıkarlarıyla ne kadar ilgili olduğunu test etmek için turnusol kağıdı şu: Türkiye'nin parafe ettiği fakat henüz imzalanmamış Avrasya Protokolü'nün imzalanması. Putin bunun imzalanması için Türkiye'ye gelecekti ama seçimlerin sonrasına ertelendi.

Bu antlaşma imzalandığı andan itibaren Türkiye, savunmasını Avrasya'yla birleştirmiş olacak. Bu ise Mustafa Kemal Paşa'nın

Batıya karşı savunma anlayışının uygulanması demek.

Böylelikle Türkiye Rusya ile stratejik ortak olmuş olacak. Türk devleti NATO üyesi olduğu halde bu projeye katıldı. Çünkü tehlikenin nereden geldiğini gördü. Şimdi Tayyip Erdoğan bunu imzalayacak mı yoksa Batının istediği gibi hayır mı diyecek göreceğiz.

Bu çok hassas bir nokta. Bugün Amerika ve BM Irak'a neden saldırıyor? Çünkü Saddam roket imal ediyor. Saddam'ın elinde bu roketlerin olmasını istemiyorlar.

Ancak gözden kaçan bir şey var, Türkiye de beş yıldır roket imal ediyor. Bu roketler karadan karaya 200 km menzilde hedefi vuruyorlar. Ve Türkiye bu roketleri yapacak teknolojiyi ABD'den değil Çin'den alıyor. Çünkü ABD Türkiye'nin bu teknolojiyi ele geçirmesini istemiyor.

Bugün roket imal ediyor diye Irak kötü devlet oldu. Peki yarın öbür gün aynı ABD'nin Türkiye'ye sen roket yapıyorsun diye saldırmayacağının garantisini kim verebilir? Herhalde bu garanti edilemeyeceği içindir ki Türkiye Avrasya'yla işbirliği yolu aramaktadır.

Fakat bugün Türkiye'de iktidara gelen parti de muhalefete gelen parti de Türkiye'nin hayati meselelerinden bahsetmiyor bile.

Batılı, Dünyaya "Nasıl Yerim" Diye Bakar

Bugün Irak'ın parçalanması meselesini ya da Kıbrıs meselesini, Amerika'nın yani sistemin bakış açısıyla değerlendirmek lazım. Çünkü Batılıların bakışlarıyla Doğuluların bakışları başka anlama geliyor.

Batının gözünde beyaz, Hıristiyan emperyalizm ile onların dünyayı yemesi vardır. Onun dünyayı yemesi için neler lazım, bunu düşünüyorlar. ABD de bunu düşünüyor, Avrupa Birliği de hatta onların denetlediği Birleşmiş Milletler de bunu düşünüyor. Doğu

Akdeniz arazisine veya Orta Asya'ya nasıl bakar bunlar?

Bunların enerji politikaları petrole dayalı. Ama petrol onlarda yok, Orta Doğu'da ve Orta Asya'da var. Şimdi bu arazinin şu veya bu şekilde onların kontrolüne geçmesi lazım. Eğer onların eline geçmezse Avrasya'nın eline geçer.

Yani Rusya, Çin, Pakistan, Hindistan, İran ve Türkiye. Bunların hepsi çok güçlü devletler ve Türkiye hariç hepsi de nükleer. Bu Batı için ne büyük bir tehdittir.

ABD Asya'ya Kürdistan'dan Girmeye Çalışıyor

ABD'nin başarısız olduğu şey de Asya'ya girmek. Çin'den girmeyi denedi başarısız oldu, Çin Hindi'nden, Vietnam'dan girmeye çalıştı başarısız oldu, Irak'tan girmeye çalıştı olmadı. Onun için 11 Eylül'den beri uğraşıyorlar ve Afganistan'dan biraz girer gibi oldular.

Şimdi bu defa Irak'tan, Kürdistan üzerinden girmeye çalışıyor. Çünkü Kürdistan ve Ermenistan onların eski emelleri.

Daha 1920 yılında Türk istihbaratçıları İngiltere'nin bir Kürdistan ve Ermenistan kurarak Orta Asya'ya geçişi kontrol altına almak istediğini Gazi'ye rapor ediyor. Zaten onlar da bunu saklamıyorlardı, Azerbaycan'ı ele geçirmişlerdi, Ermenistan'ı kurmuşlardı, Irak'ı Türkiye'den ayırmışlardı.

Ama Türkiye ve Sovyetler bunları bu bölgeden attı. Ancak Sovyetler'in dağılması ve Türkiye'de de Yeni Tanzimatçıların iktidarı ele geçirmesiyle eski planları uygulamak için düğmeye bastılar.

Kıbrıs'ta Toprak Demek Vatan Demek

Onların gözünde bizim devletimizin bulunduğu toprak Bizans. Burası Yunanlılara ait. Yunanlılar da onların kültürlerinin temeli. Ve Yunan topraklarını Müslüman barbarların elinden kurtarmak istiyorlar.

ABD de Avrupa Birliği de Türkiye toprakları üzerindeki Yunanistan haklarını hiçbir zaman reddetmemişlerdir. Ve el altından da her zaman desteklemişlerdir.

Şimdi Dışişleri Bakanı "Kıbrıs planını önceden Yunanlılara vermişler" diye bas bas bağırıyor. Bunda şaşıracak bir şey yok. İzmir'in işgalinde de aynısı olmuştu. İzmir İtalyanlara bırakılmıştı ama İngiltere son anda Venizelos'la anlaştı ve Yunan ordusu İzmir'e çıktı.

Yani hep onlardan yanadırlar. Kıbrıs'a Türklerin girmesi onların bir gafletine geldi. Türklerin Kıbrıs'a girmesi ve orada söz sahibi olması demek Doğu Akdeniz'de daimi bir uçak gemisinin olması demek.

Orada Türkler var, İngilizler var, Yunanlılar var fakat Avrupalılar yok. Şimdi Avrupalılar da girmek peşindeler. Yunanistan'ı almalarının nedeni bu, stratejik olarak Avrupa da orada asker bulundurmak istiyor. Türklerle ortak bir devlet olduğu sürece bu mümkün değil.

O nedenle Türkler oradan toptan atılmalı ama bunu bir türlü başaramıyorlar. Ne kadar zayıf hükümetler gelirse sonuçta bir şey engel oluyor.

Şimdi kimileri toprak o kadar önemli değil, mesele orada güçleri dengede tutmak diyor. Ama toprak çok önemli. Neden önemli? Çünkü bizim milletimiz topraktan anlar. Şimdi topraklarımız gidiyor dedin mi alır silahını gelir hemen. Çünkü o, vatan ne demektir biliyor. O nedenle toprak meselesinde ve hakimiyet meselesinde çok hassas olmak gerek.

(İleri, sayı: 13-14,
Kasım-Aralık 2002/Ocak-Şubat 2003)

Amerikalılar Başlarına Alacakları Belayı Bilmiyorlar

Sovyetler'in dağılışından beri Birleşik Amerikalılar dünyaya hakim olmak için yeterı kadar güçlü olduklarına inanıyorlar ve kendileriyle baş edebilecek başka bir güç olmadığına kaniler. Meydana çıkıyor ki; kendileriyle baş edebilecek tek gücün Doğu Bloku olduğuna inanmışlar. Onu dağıttıktan sonra bu işin daha kolay olacağını düşünüyorlar.

1997'de hazırlanan 21. yüzyıl stratejik projeksiyonu bunu çok açık söylüyor. Dünyanın hakimi olacaklarını, hiçbir devletin onlarla başa çıkamayacağını ve bunu sağlamak için de ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını tasarlıyorlar.

2015'te Çin'in ABD'yi Yeneceği Ortaya Çıkınca

Bilahare Cumhuriyetçiler'in seçimi kazanmasıyla birlikte bir çalışma yaptılar. Bu çalışmanın sebebi 1997'den 2000'lere kadarki geçen zaman içinde bile tahminlerinin tam oturmaması, tam çık-

mamasıydı. O sıralarda Amerika'nın ünlü askeri akademilerinden bir tanesinde bir bilgisayar ortamı savaşı yapıldı ve o savaşta 2015'te Çinlilerin savaşı kazanacağı ortaya çıktı. Bu çıkınca bunu kullanarak yeni bir silahlanma ve sertleşme tavrının zaruri olduğu ortaya atıldı.

Zaten Bush'u iktidara getiren Amerikan savunma sanayii ve onların patronları idi. Bunlar Clinton'a nazaran farklı bir espri içindeydiler. Clinton'un esprisi daha çok çiçek çocukların esprisiydi: "Savaşma seviş ama herkesi sömür". Böyle bir mantıkla yaklaşıyordu, "sempatiyle" yaklaşıyordu, "barışçı" yaklaşıyordu. Bu çerçeve içerisinde yine de ekonomik sömürü mekanizmasını yerli yerine koyuyordu.

Bunlar öyle değiller, bunlar niye öyle değiller; çünkü Clinton'un başkanlığı döneminde Amerikan savunma sanayii para kazanamıyordu. Onlara mesela füzesavar sistemleri gerekiyor, çünkü çok para kazanacaklar. Halbuki Reagan'ın ortaya attığı yine aynı savunma sanayinin meşhur uzay savaşı projesini Clinton yoketti. Halbuki Bush gelir gelmez "bu zaruri bunu hemen yapmalıyız" diye ortaya çıktı ve böylelikle yolları açmaya başladı.

İkinci yaptıkları global projede 2015'te ve sonrasındaki durumu tasarlamaya çalıştılar. Avrupa'da ilginç bir tecrübe yaşandı, Yugoslavya tecrübesi. Yugoslavya tecrübesi yaşanınca görüldü ki, Rusya'da yapılmış olan operasyonla Yugoslavya'da yapılmış olan operasyon aynı maksada dayanmakta ve aynı metodu kullanmaktadır.

Bu defa kullanılan metod ise CIA'nın eskiden kullandığı darbe metodu değildir. Çünkü darbe yapılması kongrece engellenmiştir, yasayla. Şimdi başka birşey yapıyorlar, şimdi sivil toplum örgütlerini kullanarak işlerini hallediyorlar.

Sivil toplum örgütleri demografi taraftarlığı yapıyor ve demografi taraftarlığı çok kestirme yoldan etnik bölücülüğe gidiyor. Herkese kültürel kimlik dağıtma işine girdin mi, hele o ülke

sosyalist olup da kendini zaten federatif hale getirdiyse bölünmeye çanak açılmış oluyor.

Yugoslavya'da bunu çok başarıyla yaptılar. Yugoslavya'yı darmadağın ettiler ve neticede kapitalizm geldi oraya kuruldu. Şimdi Rusya'da ve Yugoslavya'da olanları görünce Irak'ta olabilecek olanları tahmin etmek çok zor değil. Bush için en güzel hedef Irak olacak ve bu yüzden de Irak işini hemen pişirip gündeme getirdiler.

Amerika'nın Amacı: Ortadoğu'da Bir "Kafkas Seddi"

Irak'ta da yapmaya kalkıştığı şey dikkatle bakıldığı zaman Yugoslavya'da yaptığı şeyin aynı, genç bölecek çünkü artık güçlü devlet, büyük devlet istemiyorlar. Küçük küçük ve kendi kontrollerinde devletler istiyorlar. Irak bölünecek. Irak'ı bölmek için yapacakları teşebbüsün içerisine neleri koyuyorlar? Irak'ın bölünmesi Ortadoğu'da İsrail'e nefes aldıracak, İsrail muhtemelen genişletilecek, o arada bir Kürdistan kurulacak.

Bu suretle İsrail, Kürdistan, Ermenistan ve Gürcistan'dan oluşan bir set oluşturacaklar; bu set Mustafa Kemal Paşa'nın İstiklal Savaşı'nda bahsettiği Kafkas seddinin ta kendisidir. Buradaki ülkeler Hindistan yolunu yani şimdiki Avrasya yolunu kapatacak, çünkü Avrasya yolu petrol yolu. Ve böylece bunlar kendileri girecekler.

Irak'ın direnmesi ve Amerika'nın ona karşı hareketle geçerken de Türkiye'den yararlanmak istemesi zaten NATO'ya vermek istedikleri yeni şeklin ipuçlarını veriyor. Aslında NATO'yu artık onlar müslümanlara karşı kullanmak istiyorlar. Asıl geridеki hesap bu. Müslümanlarla bir takım savaşlar olabilir. Öbür tarafta da işte Avrupa'nın ve Amerika'nın menfaatleri, Batının menfaatleri.

Amerika Türk Halkını Hesaba Katmadı

Ama hesaplamadıkları veyahut bildikleri halde yanıldıkları bir nokta var o da şu: Irak hem Sovyetler Birliği zamanında hem de

şimdi Rusya'nın, Fransa'nın ve Batı Avrupa'nın petrol kaynağı. Petrol oradan gidiyor o ülkelerin birçoğuna. Bunlarla petrol anlaşmaları var. Bunların petrol rafinelerinde falan iş de yapıyorlar.

Böyle olunca bu anlaşmaları bozup da Irak'ı dağıtmak istersen otomatik olarak hem Rusya'yı hem Batı Avrupa'yı karşına alıyorsun. Burada işte kapitalizmin diyalektiği işliyor, kendi içindeki karşıtlıklar ortaya çıkıyor. Bu karşıtlıkların bu kadar hızlı ve sert çıkacağını Amerika hesaplayamıyor. Hesaplayamadığı için de daha yarı yolda bir kere tökezliyor.

İkinci tökezleme Türkiye'yle. Türkiye hakkındaki hesapları yanlış çıktı. Türkiye'yi böyle düşünmüyorlardı. Onlar Türkiye'yi çoktan Filipinler yerine koymuşlar. Yani ne dersek yapar. Halbuki Türk halkı yapmıyor. Türk halkı 1919'da da bunu yapmıştı. İş ciddiye bindi mi Türk halkı, sağduyusu var, tepki gösteriyor ve hükümet bununla askıda kalıyor. Aynen şimdiki gibi. AKP hükümeti Damat Ferit hükümetinden farksız duruma düştü. Halk birden öyle bir tepki gösteriyor ki hükümet askıda kalıyor. Böyle bir vaziyet oluyor. O hükümeti çok kısa bir süre önce iktidara getirdiği halde yapıyor halk bunu. Halk memleketin menfaatlerinin o kadar farkında. Bu onları çok şaşırttı. Halbuki Birleşik Amerika hakkında Türk halkının tecrübesi farklıdır.

Amerika Daha Lozan'ı Bile Kabul Etmedi

Türk halkı Birleşik Amerika'ya güvenmez. Güvenmemesi için sebep çok. Bir türlü kimse söylemiyor. Amerika Lozan anlaşmasını hâlâ imzalamamıştır. Şimdi bu ne demektir; Türkiye'nin sınırlarını tanımıyor demektir. Türkiye'nin sınırlarını tanımayan bir Amerika'yla sen nasıl stratejik müttefik olursun? Bu nasıl bir çılgınlıktır? Bir defa buradan başlayan bir aksama var. Türkiye'nin sınırlarını tanımadığı takdirde zaten Ermenistan ve Kürdistan gerçeği birden çok doğal ve hemen gerçekleştirilebilir bir olay haline geliyor. Onca yıldır bu işi hep bize karşı kullanıyorlar. Ve onun için hep karşımızdalar. Bizi tanımıyor ve ancak onun dedik-

lerini aynen yaptığın takdirde varedecek.

Hepsini yaptıktan sonra yani İran'ı ve Suriye'yi de temizledikten sonra zaten sana dönecek, o seddi meddi hepsini yapacak ve Türkiye'yi de beş altı devlete bölecekler.

Bu beş altı devletin biri Rum, biri Ermeni, biri Kürt, biri küçük bir Türk ülkesi ve geri kalanı da İyonya olacak. Şimdi bu projenin varlığı biliniyor.

Bu proje '70'lerde ortaya çıkmış. Amerika'da dağıtılmış. Türkiye'ye gelmiş. Türkiye'de bunun yayını yapılmış. "Batının Deli Gömleği"nde vardır bütün tafsilatıyla.

Şimdi bütün bunlar ortada iken sen Amerika'nın iyi niyetine hâlâ nasıl inanıyorsun. Lozan'ı imzalamamış. 1927'ye kadar Türkiye'ye sefir göndermemiş. Türk Devleti'ni tanımamış.

Şimdi iyice incelediğin zaman görüyorsun ki bunlar manda işini çok ciddiye almışlar. Hatta ben gittikçe şuna inanıyorum, Türkiye'de manda işini onlar tahrik etmişler 1919'da. Çünkü dikkat ediyorsun mandayı savunanların hepsi Amerikan mekteplerinden çıkanlar.

Niye başkası söylemiyor da onlar söylüyorlar. Ahmet Emin Bey söylüyor, Halide Edip Hanım söylüyor, bunların hepsi Amerikan mektepleri mezunları. Hemen Amerika bir sürü heyet gönderiyor o zaman bize, Anadolu'ya heyetler geliyor, her tarafı geziyor tetkik alıyorlar, notlar alıyorlar, kararlar veriliyor, hatta o zaman gazetelerde çıkmış bir beyanatta o gelen heyetlerden birinin başkanı (romana aldım) "Türkler'i adam etmek için buraya yüz bin tane Amerikalı getirmek yeter" diyor. Türkleri adamdan saymıyorlar ve doğuyu Amerikalılarla dolduracaklar.

Eski Osmanlı Topraklarında Bizim Önceliğimiz Var

Şimdi bu kafa içinde olan Amerika'nın Türkiye'yle bu meseledeki tavrını ve ilişkilerini ciddiye almak mümkün değil. Halk sağ-

duyusuyla bunu seziyor, tarihten seziyor ve tepki gösteriyor bu bir.

Ama ikinci ve başka mühim bir nokta var. Söz konusu olan topraklar Osmanlı'nın eski toprakları. Onların Irak dedikleri yer bizim üç vilayetimizdi. Basra, Musul ve Bağdat.

Şimdi imparatorlukların sonradan bağımsız olmuş toprakları üzerinde gerçekleşen olaylarda metropollerin öncelik hakları var mıdır yok mudur? İlk önce bunda anlaşmak gerek. Neden? Şundan; İngiltere İmparatorluğu'nu kaybetmiş durumdadır. Artık Hindistan onun sömürgesi değildir. Ama Hindistan'da bir olay olduğu zaman öbür ülkelerin hiçbirisi karışmazlar, İngiltere karışır, İngiltere gider İngiltere meseleyi çözer.

En yakın örnek; yakınlarda Fildişi Sahili karıştı. Fildişi Sahili eski bir Fransız sömürgesidir. Kimse izlemiyor ama ben Fransız televizyonunu izliyorum. Fransız televizyonu anında veriyordu olayları ve derhal ilgilendiler, işin içine girdiler ve şimdi de hâlâ o meseleyle meşgul Fransa. Neden? Çünkü İmparatorluksan eğer, teamüller sana eski topraklarında bir öncelik hakkı tanıyor. Onun bağımsızlığına karışmıyor ve onun iç işlerine karışmadığını söylüyor, ama orda bir karışıklık oldu mu sen oraya müdahale ediyorsun.

Peki biz Kıbrıs'a girdiğimiz zaman niye bağırıyorlar. Kıbrıs imparatorluğun eski toprağı. Üstelik birtakım anlaşmalarla birtakım haklar kazanmışız. Bu haklarımızı orada savunmak istiyoruz. Zaptetme niyetinde de değiliz.

İngiltere'nin de Amerika'nın da, hiç alakaları olmamalarına rağmen bu topraklarda hakkı olabiliyor. Kaç yüz sene yönettiğim yerde böyle bir hakkım niye olmuyor? Batı Türkiye'ye bunu tanımıyor. Türkiye'ye tanımaması bizim hakkımızdaki kötü niyetinin bir işaretidir. Irak'ta da tanımıyor. Bağdat hattını ben yapmışım, o hat benim yaptığım hat.

Atatürk'ün Projesi: Türkiye-Irak-Suriye Federasyonu

Şimdi Saddam'ın ve Irak'ın kaderi beni ilgilendiren bir kader.

Ben Irak'ın hakimiyetine el atmak niyetinde değilim. Bu Mustafa Kemal Paşa'nın onlara verdiği söze aykırı. Fakat Irak'a eğer emperyalizm geliyorsa, o takdirde onun bağımsızlığını korumak da benim sorumluluğum altında. Batı bunun tam tersini yaptırmak için Türkiye Cumhuriyeti hükümetine başvuruyor ve Türkiye Cumhuriyeti benim burada öncelik hakkım var diyemiyor. Bu büyük bir ayıptır. Bu Türkiye'nin Cumhuriyet hükümetlerine yakışmayan bir utançtır. Mustafa Kemal Paşa'nın eski Osmanlı toprağı olan güney ülkeleri için politikası neydi, ona bakan yok.

Mustafa Kemal Paşa, 1920'de Meclis'i açıyor, 24 Nisan günü Meclis'te bir kapalı oturum yapıyor. Ve o kapalı oturumda o güne kadar geçmiş kısımların mulahasasını yapıp milletvekillerini aydınlatıyor.

Ve o mulahasa içinde çok dikkate değer iki şey var. Diyor ki, "Suriyeliler bize başvurdular, Prens Faysal bana başvurdu, siz savaşı yapıyorsunuz biz de size katılalım, kurtuluş savaşını yapalım biz de Osmanlıyız." (Çünkü ilk denemelerinde Fransız ve İngilizlerden kazığı yemişler.) "Cevap verdim. Şimdi biz size yardım edemeyiz, o kadar gücümüz yok, kendi gücümüzle kendi topraklarımızı kurtarıp, bağımsız olmaya çalışacağız. Siz de buna çalışın. Siz de bağımsız olunuz. Olduktan sonra sizinle, federasyon veya konfederasyon, bir beraberlik düşünebiliriz."

Gazi'nin güneyliye tavrı bu. Arkadan diyor "Irak yaklaştı, onlar geldiler." (Onlar da daha büyük kazık yemişlerdi bu İngilizlerden) "beraber olalım" diyorlardı. Devrimci olduğu için sömürgecilik taslamıyor, önce bağımsız olun diyor. Kendi devletinizi kurun, ondan sonra diyor, federasyon veya konfederasyon, birleşiriz, anlaşırız.

Şimdi Gazi'nin çizgisi bu, bu Misakı Milli çizgisi demek. Fakat bu çizgiyi, bir de uygulaması var. Aradan birkaç sene geçtikten sonra, Sadabad Paktı'nı kuruyoruz. Sadabad Paktı bu söylediğimin gerçekleştirilmesi için ilk adım.

Aynı şeyi Balkanlar'da yapıyoruz, Balkan Antantı'nı kuruyoruz, o da bir ikinci adım. Yani eski topraklar üzerinde öncelik hakkını, o milletlerin egemenliklerini ve bağımsızlıklarını tanıyarak gerçekleştirmeye uğraşıyor. Hal böyleyken, sen bu toprakları Birleşik Amerika'nın hakimiyetine ve o topraklardaki petrolü onun emrine vermek gibi bir işe nasıl girişiyorsun.

Burada da çok vahim bir yanlış ve tamamıyle bir tahribat var. Türkiye Cumhuriyeti'nin güncy politikası bu değildir. Bu olamaz.

Biz güneydeki halklarla onların bağımsızlığına saygı göstererek işbirliği yapmak, gerekirse federasyona veya konfederasyona gitmek gibi bir düşünce içinde olmalıyız. Böyle bir şeyi büyük bir Avrasya politikası içinde de düşünebilirsin, bu eğer Ruslarla, Hindistan'la ve Çin'le mutabık kalırsan, herkesin kabul edebileceği bir olay olabilir. Çünkü Orta Asya, Ortadoğu ve Kafkasya petrolünü kurtarır, bütünüyle hepsi birden Avrasya'nın, yani sahici sahiplerinin malı olur ve emperyalizm bunun dışında kalır. Ama bu bir harptir. Bakalım İngiltere'yle Amerika o zaman Avrasya konfederasyonuna veya Avrasya platformuna karşı aynı şeye cesaret edebilecek mi?

Bir İngiltere ve Amerika'yı topla, karşısına da Avrasya'yı koy. Hindistan, Çin, Rusya, Türkiye, İran... Bütününü bir ele al, bunların dört tanesi de nükleer devlet. Nüfuslarının toplamı milyarları geçiyor.

Bunlarla başa çıkmak kolay değil. Bu öyle bir bataklıktır ki birkaç Amerika'yı içinde boğar. Ama bu projeksiyon Mustafa Kemal'de 1920'lerde var, bizim yöneticilerimizde 2000'lerde yok.

Bizim yöneticilerimiz burunlarından ötesini göremiyorlar. İş öyle bir yere geldi ki her konuda çok açık işaret veriyor Türk halkı. Bu işareti görmezden geliyorlar. Türk halkının verdiği işaret şudur; son iki seçimde kazananların değil kaybedenlerin durumu önemlidir.

Türk Halkı 60 Yıllık Dış Politikamızı Sandığa Gömdü

Kimler kaybetti onlara baktığım zaman gördüğüm şudur; son iki seçimde Türkiye'nin son 50 senelik dış politikasını güdenler kaybediyorlar. Türk halkı bu dış politikayı istemiyor. Bunu çok açık gösteriyor. Yerine seçtikleri daha az kullanılmış kişiler, belki yaparlar diye getiriyor. Fakat birincileri yapamadılar, halk hemen gönderdi. İkincileri ise; halk bilmiyor adamların mahiyetini, bunlar yeni diye getiriyor.

Ama 20 gün içerisinde mahiyetleri meydana çıktı, şimdi seçim yapılsa kaybederler. Şimdi bu durumda, Türklerin belli vaziyetlerini, olduğu kadar Avrasya'nın vaziyetini, Ortadoğu'nun vaziyetini çok iyi mütalaa edip, Birleşik Amerika'nın ve Batının müşterek düşman olarak müslümanları aldığını hesaba katıp Avrasya işini ciddiye alması, Rusya'yla yapılmış olan anlaşmaları, ciddi olarak ortaya getirmesi ve bu adımın arkasını getirmesi gerekiyor.

O stratejik ortaklık anlaşmasının içi doldurulmalı ve gelecek için Türkiye'nin hem Çin'le, hem Hindistan'la, Ortadoğu'nun bağımsızlığı açısından işbirliği etmeleri lazım geliyor. Çünkü Ortadoğu'daki diğer halklar da artık Birleşik Amerika'nın kendileri hakkında iyi düşünmediğini biliyorlar. Demokratlık bahanesiyle hepsini dağıtacak, hepsinin üzerine oturacak. Ve Ortadoğu petrolünden başlayıp, Kafkasya petrolüne, oradan da iç Asya petrolüne gidecek.

Bu projeksiyonun, ilk adımı Afganistan'dı. İlk adımı Afganistan'da attılar. Fakat oradan tam giremediler. Giremiyor. Birleşik Amerika Vietnam'dan beri Asya'ya girmeye uğraşıyor. Vietnam'da tam bir başarısızlık oldu. Afganistan yarı başarısızlık kaldı. Şimdi Irak'ın ilk teşebbüsü yine başarısızlıktı şimdi ikincisini yapıyor. Buralara girip yerleşmek ve o petrole sahip çıkmak istiyor.

Ama düşünce yalnız petrolden ibaret değil. Çok açık söylüyorum, çalışmalarda, stratejik gelecek çalışmalarında, dünya hakimi olmak istiyor. Dünyaya hakim olmak istedikleri anda, bunun nasıl

bir diyalektikle onun başına türlü bela açaçağını anlamıyor gibi. Belki şimdi Fransa ve Almanya'nın tavrından, Rusya'nın tavrından, Çin'in tavrından, hatta Hindistan'ın, tavrından hissetmeye başlıyor. Ben şimdi onları yenerim diyebilir, ama Vietnam'ı bile yenemediğini unutmamalı. Onun için Türkiye, "Amerika çok güçlü bana da 6 milyar dolar verecek" diye böyle komik pazarlıklara girip kendini tarih önünde gülünç duruma düşürmemeliydi.

(İleri, sayı: 15, Mart-Nisan 2003)

Batıyla İlk Karşılaşma: Bizi Sevmiyorlar

Bir takım küçük fotoğraflar... Farzedin ki ben bir seyahate çıktım ve bunlara rastlayıp o fotoğrafları uzaktan çekiyorum. Fakat tesadüf bu seyahat 1949 senesinin Kasımında yapılıyor. Hukuk Fakültesi ikinci sınıfında okuyan birkaç genç öğrenci Fransa'ya hareket ediyorlar. Çünkü Fransa'da hem özgürlük hem de her türlü bağımsızlık hareketinin yuvası bir ortam bulacaklarının ümidi içindeler. Ayrıca orada Nâzım Hikmet'in hapisten kurtarılması için bir hareket tasarlanmış, o hareketin içinde bir takım Türk çocukları var, bunlara katılmak istiyorlar.

O tarihte Batı Akdeniz'in Kraliçesi sayılan Ankara Vapuru gecikmişti. Geciktiği için Marsilya'ya geç vardık ve o gün Paris'e hareket edemedik. Ancak ertesi gün hareket etmemiz mümkün olabildi. Bir gece ekspresine bindik. Ertesi sabah Paris'te olacağız.

Üçüncü mevkide 8 kişilik bir kompartımanda idik. Dilimizin döndüğü kadar oradaki Fransız yolculara bizim Fransa'yı ne kadar

çok sevdiğimizi, onların kitaplarını okuduğumuzu, bu kitapları okumaktan çok hoşlandığımızı, onların çok büyük yazarlar yetiştirdiğini söyleycrek biraz da yaranmaya çalışıyoruz.

İnanılmaz bir soğukluk içindeydiler. Bizi kesinlikle ciddiye almadıkları her hallerinden belli oluyordu. Fakat daha vahimini Fransa'da bir müddet yaşadıktan sonra farkettim. Bizim bahsettiğimiz yazarlar Aragon, Eluard, Jean Paul Sartre, Albert Camus gibi adamlardı. Birden farkettim ki Fransızların büyük ekseriyeti bu adamlardan nefret ediyor.

Türkiye'nin Tanzimat'a Dönüşü

Biz halbuki burada böyle eğitilmiştik. Belirli bir süreden beri Türkiye'de eğitimin mihveri değişmişti. Yani biz Atatürk döneminin ulusalcı mihvere dayalı eğitiminden İnönü'nün Yunan-Latin mihverine dayanan döneme geçişi yaşayan nesildik. Bu geçiş yok sayılıyor. Halbuki çok vahim bir geçiştir. Bu geçiş Türkiye'nin Tanzimat'a dönüşüdür. Çünkü Türkiye Mustafa Kemal Paşa'yla bir ulusal kültür sentezi yapma peşine düşmüştür. Halbuki öteki geçiş Türkiye'nin Avrupalı olma düşüncesine dönüştür. Ve biz Lise'de Sophokles'in kitaplarını ders kitabı olarak okuyan nesiliz. Tam o sırada çeviriler de bir akın halinde geliyordu.

Fransız edebiyatı o dönemde ağır bir şekilde çevrilmişti. Biz de işte bunların etkisiyle o yazarları söyleyivermiştik. Sonra farkettik ki Fransızlar da sevmiyorlar bu yazarları. Halbuki başlangıç döneminde Türk gençleri yetişirken özellikle önlerine çıkan eserler Fransız eserlerinden çok Rus eserleriydi. Pek çok Rus romanı vardı ortalıkta. Ve de Türk edebiyatı, ona daha çok Anadolu edebiyatı deniyordu, ona ağırlık veriyordu.

Bunun altını özellikle çiziyorum. Türkiye'de bir eksen değişmesi 1938'de yaşanmaya başlamıştır. Bunun arkasından 1940'larda hemen Yunan-Latin meselesi ve bizim medari iftiharımız olan klasiklerin çevrilmesi meselesi ortaya çıktı. Klasiklerin çevrilmesi

gerekli değil miydi? Tabi ki gerekliydi, mutlaka bu eserler çevrilmeliydi. Ama bütün Doğu-İslam klasikleri de çevrilmeliydi. Bunları ise neredeyse hiç çevirmiyorlardı. İş o noktaya getirildi ki, Yunan-Latin kültürü eğitimi veren çok ciddi liseler kurulmuştu. Latince liseleri vardı. Böylece biz de Fransa'ya giderken böyle konuştuk.

İkinci Fotoğrafta Batının Büyük Fikirleri Paramparça

İkinci fotoğrafa geliyorum. Yol boyunca trende bir ara canım sıkıldı, bizden sonraki vagona gitmek istedim. Kapı açılmıyordu. Merakla eğilip baktım. Bu vagon bizimkilere hiç benzemiyordu. Bizimkiler kompartımandı. Bu bir banliyo gibiydi. O da üçüncü mevki bir vagondu ama o vagonda oturanlar bizim gibi insanlar değillerdi. Sonradan onların kim olduğunu öğrendim. Onlar Cezayir, Tunus, Fas gibi Fransız müstemlekelerinden gelen insanlardı. Birden bire dehşet içinde farkettim ki onlara insan muamelesi yapmıyorlar. Bu benim için çok büyük bir yıkım olmuştu.

İnsanlar eşit doğar, eşit ölür, bütün insanlar hür olmalıdır gibi büyük fikirleri o anda paramparça oldular. Daha sonra daha vahimlerini görecektim. Fransız Komünist Partisi içerisinde Afrikalı komünist gençlerin kapının kenarında tutulduklarını ve onlara insan muamelesi edilmediğini gözlerimle görecektim.

Bir başka fotoğraf. Paris'te bir süre kaldıktan sonra kaçak ikametten yakalanıp bir süre için gözaltına alındım. Yanımda bir başka gözaltIna alınmış vardı. O bir çekti. Onunla konuşuyoruz, n'olur tutuklarlar mı, hapishaneye gider miyiz diye.

Derken kapı açılır ve içeriye bir adam girer. İri yarı, sarışın mavi gözlü bir adamdır. Ağzı burnu kan içindedir. Bu da benim için büyük bir şaşkınlık oldu. Çünkü poliste yalnız bizde adam dövülür sanırdık.

Çek'le aramızda anlaştık. Dedik ki sen nöbetçi polisi oyala ben gidip sorayım ne olmuş ne bitmiş. Sene 1949 unutmayın. Harp

biteli bir kaç sene olmuş. Adama yaklaştım. Sordum. Ne yaptılar yardımcı olabilir miyiz dedim. Döndü ve gözlerinin maviliğini hiç unutmam "Sprechen sie Deutsch" dedi. Sadece Alman olduğu için dayak yemişti.

Bizi Sevmiyorlar

Şimdi bunlar Batıyı çok seven, filmlerini izleyen, kitaplarını okumuş, 22 yaşlarında bir genç için çok yıkıcı şeylerdir. Birdenbire Batı hakkında çok ciddi şüphelere düştüm. Bunlar hakkında bize yanlış şeyler söylendiğini, bizi yalanla avuttuklarını düşünmeye başladım. Ve oradaki ilişkilerim genellikle bunları doğrulamıştır. İş o hale geliyordu ki bizi sevmediklerini açıkça söyleyebiliyorlardı.

Niye sevmediklerini ne zaman sorsam hep bir takım mazaretlere sığınmışlar ve söylememişlerdir. Ama söyleyen bir iki açık sözlü Fransıza rastladım. Bir tanesi aynen şu sözleri söylemiştir. Bunu da kulağımla işitmişimdir. "İki asır öncesine kadar Viyana'daydınız. Endülüsler de burada Apeninlerin arkasında bizi sıkıştırıyorlardı. Batı Avrupa'da sıkışmış bir haldeydik ve kımıldayamıyorduk. Sizi nasıl sevebiliriz."

Bunu unutmamışlar. Asla unutmak niyetinde değillerdir. Bunu bize ödetmek kararındadırlar. Bunlar bir genç olarak 1940'ların sonu Fransa'sında taze taze edindiğim izlenimlerdir. Sonra inceleme araştırma merakına düşüp de tarihi kurcaladıkça öyle şeyler karşıma çıktı ki birden bire bunların neyin peşinde olduklarını keşfetmeye başladım.

Sevr, Batının Üç Asırlık İdealidir

Şimdi bakın 1923 senesinin 20 Ocak tarihinde New York Times gazetesinde Henry Morgentau ne demiş?

"400 yıldır Türkleri Avrupa'dan kovmak için çaba harcayan Avrupalılar için Lozan çok acı bir ders olmuştur. Türklerin Avrupa'dan kovulması şöyle dursun, Avrupalıların Türkiye'den

kovulacağı anlaşılmaktadır. Türkiye'de bugüne dek soykırımlar bilinçli olarak yapılmıştır. Türklerin amacı toprakları üzerinde yaşayan azınlıkları ortadan kaldırmaktır. İngiltere, geçtiğimiz sonbaharda Türklerin Avrupa'ya geçmelerine engel olarak dünyaya büyük bir iyilik yapmıştır. Türkleri yola getirmenin tek yolu onlara karşı silaha başvurmaktır. Çünkü bu millet yalnız ve yalnız zorbalıktan anlamaktadır."

Bundan sonraki merakım ve çalışmalarım ve daha sonraki Avrupa seyahatlerinde asıl amacım "bunların asıl amacı ne?"yi araştırmak olmuştur.Yavaş yavaş ortaya şöyle bir gerçek çıkıyor ki bunu Türkiye'de vasıfsız liseyi doğru dürüst okumuş (şimdiki liseleri bilemem) herhangi birisi rahatlıkla bulabilir.

Dikkat ederseniz Avrupa tarihinin son dört yüzyılı Osmanlı'yı itmekle geçti. Osmanlı aşağı yukarı yüzelli sene içerisinde Viyana'ya kadar gider. Ama Viyana'dan geriye doğru gelmesi çok zor olmuştur. Kolay başaramamışlardır, çok uğraşmışlardır, bir çok savaşlar olmuştur. Fakat ancak iki üç asırda ideallerine kavuşmuşlardır. Bu ideal Sevr anlaşmasıdır.

Nitekim, Morgenthau şunu söylüyor; "Nihayet başarmışlardı" diyor, "Fakat olmadı". Evet olmuyor. Türkiye yeniden bir bâsu bâd-el mevt yaşamaya başlıyor, ve Türkler kurtuluyorlar. Jean-Paul Roux "Türk Tarihi"ni yazmış bir Fransız. O kitabın içinde bunun altını şöyle çizmiş:

"Yirminci yüzyılın başlangıcı Türklerin en kötü zamanıydı." diyor. " Asya'dakiler esirdiler, Batıdakiler de esir olmak üzereydiler. Mustafa Kemal bunların yeniden bir devlet olması fırsatını sağladı." Fakat bir öngörüsü var (yanlış bir öngörü olmadı) "Yirminci yüzyılın sonunda durumları daha iyi olabilir" diyor.

Kavim olarak Türkler'den bahsediyor, kavim olarak Türkler'i ele alırsak daha iyidir çünkü şimdi altı tane Türk cumhuriyeti vardır dünyada. Türkler'in böyle bir özelliği var. Diğer kavimler gibi değil, bir tek devletle yetinmiyorlar, tarih boyunca hep bir çok devletleri

var. Şimdi de bizim altı tane devletimiz var dünyada, Kıbrıs yedincisidir.

Tagaris'in Haritasında Türkiye Beş Parça

Bakın, zannediyorum ki 70'li yılların ortalarına doğru, çok eskiden beri tanıdığım bir arkadaşım, bu bir başka fotoğraf, Ankara'da çalıştığım yayınevinde beni ziyaret etti. Bir yerden elime bir belge geçirmiş, o belgeyi benim çok enteresan bulacağımı düşünerek getiriyordu. Belge İngilizceydi. Ben İngilizce bilmem. Dedim ki, "Bu İngilizce, ben bunu anlamam." "Canım, birisine çevirtirsin." dedi, verdi gitti. Birisine çevirttim; inanılmaz bir belge. O zaman ben bunu yazmışım da, gazetenin birinde yayınlamışım da. O yazıdan bir pasaj okuyacağım; bakınız durum ne zamanlardan nasıl geliyor. Bu yazı 19 Şubat 1978'de Dünya Gazetesi'nde çıkmış. O zaman Dünya gündelik bir gazeteydi ve her çeşit şeyden bahsederdi.

Bana verilen küçük broşür kitaptan söz ediyorum. Yazarı, Yunanistan Stratejik Araştırmalar Enstitüsü eski başkanı Korgeneral Tagaris. İngilizce'ye çevirisini Georgios Zurnas adında başka bir Yunanlı yapmış. Chicago'da Armageddon Yayınevi'nce bastırılmış. Amerika Birleşik Devletleri'nde fisebilullah dağıtılıyor. Yunanlıların Türklere handiyse kan içici bir düşmanlık beslediklerı malum. Kitapta önce bu sergilenmiş. Meğerse biz neymişiz? O kitaptan aldığım laflar: "Hayvan derecesinde barbar bir ırk". Meğer neler yapmışız? "Çeşitli uluslardan milyonlarca insanı imha". Üstelik kendine ait olmayan topraklar üzerinde oturuyormuşuz, ayrıca öyle iddia ettiğimiz gibi kırk milyon falan da değilmişiz de, yirmi milyon kadar ancak varmışız, çoğu da başka ırk ve uluslardan olmak şartıyla. Ama bütün bunlar işin çerezi. Asıl söylenecek söz arkadan geliyor, o da şu: "Yunanlıların, yani Rumların, Ermenilerin ve Kürtlerin, meşhur Şark Meselesini uluslararası alanda yeniden yoğun bir şekilde ortaya atmaları kaçınılamaz. Amaç, uzun sürede gerçekleşse dahi Türkiye'yi taksim etmek olmalı. Bu Yunanlıların, Ermenilerin ve Kürtlerin hakkıdır. Tarihi

adalet ve Türk vahşetinin milyonlarca kurbanının kanı, bu hakkın elde edilmesini gerektirmektedir."

Yugoslavya Bölündü, Sıra Irak ve Türkiye'de

Yo hayır, bu kadarla yetinmiyor kitap. Ayrıntıya da giriyor. Buyurun; "Türklerin yabancılardan zorla aldıkları topraklar üzerinde söz konusu hakka dayanarak bir Ermenistan, bir Kürdistan ve Doğu Trakya'yı da içine alacak bir Küçük Asya Devleti kurulmalıdır. Korgeneral Tagaris, taksimatın haritasını da yapıvermiş. Kitabın kapağında yayınlanan bu haritada Türkiye beş bölge halinde bölünmüş bir durumda görülmektedir. Bunlar İyonya, Pontus, Ermenistan, Kürdistan ve Anadolu yarımadasının orta kısmını kaplayan ufak bir Türkiye'dir. İyonya Trakya'yı, Boğazları ve bütün Ege'yi, Pontus hemen bütün Karadeniz kıyılarını, Ermenistan kuzeydoğuyu, Kürdistan ise Güneydoğu Anadolu'yu kapsıyordu ve ben bunun altına şunu ilave ettim. Evet siz de hatırladınız; bu harita ünlü Sevr anlaşması haritasıdır. Bu yetmişlerde Amerika'da dağıtılan bir kitap. Fisebilullah dağıtılıyordu. Bugün geldiğimiz yeri bir düşünün; neyi düşünmüşler, neyi uygulamaktadırlar?

Bu çok açık bunu gösteriyor. Ama bir başka anlaşma zemini daha var. O da çok enteresan, bunu aslında bilerek bilmeyerek bize çok dostluk eden Ruslardan öğreniyoruz.

General Aleksi Kornikov, eski ateşemiliter, Avrasya ekibinde Ortadoğu ve Kafkaslar uzmanı. Açıklaması aynen şu: "CIA ve MI 5, 1987 yılında Londra'da Yeni Dünya Düzeni'ninin saldırganlık anlaşmasını imzaladılar. Buna göre belirlenen iki odak var. Biri Doğu Avrupa'nın merkezi görünümündeki Yugoslavya, öteki Mezopotamya ya da Irak ve Türkiye. Önce Mezopotamya ve Yugoslavya'daki etnik kurumlar harekete geçirildi, Yugoslavya bölündü ve sonra sıra Irak ve Türkiye'ye geldi. ABD, tabii Irak'ın toprak bütünlüğüne saygılıyız diyor. Ama Yugoslavya için de aynı şeyi söylüyor.

Bu, bundan bir buçuk sene evvel söylenmiş birşey. Demek ki, bütün bunlara baktığımız zaman ortaya ne çıkıyor? Sevr'i yırtmamızı affetmiyorlar.

Uzunca bir süre susmalarının sebebi Sovyetler Birliği'ydi, Doğu Bloku'ydu çünkü, o persektifi bize kaybettirdiler, çünkü basınımızda o perspektif yok. O perspektif şudur; soğuk savaş sırasında Batı ne olmuştu, bir düşünsenize.Bir tarafta Doğu Bloku vardı, Doğu Bloku Tuna'dan başlıyordu, Sarı Nehre kadar gidiyordu. Öbür tarafta Üçüncü Dünya Bağlantısızlar hareketi vardı.O da Batıya karşı bir hareketti. Tamamıyle Güney Amerika'yı ve diğer üçüncü dünya ülkelerini içine almıştı. Neticede Batılılar Batı Avrupa ile Kuzey Amerika'nın doğu kıyılarında sıkışmış kalmıştı. Bundan kendilerini kurtarmaya çalışıyorlardı, başardılar. Başarmakla kalmadılar şimdi eski hesapları tasfiyeye döndüler. Bu hesapların başında da Türkiye geliyor. Önce Yugoslavya'da bunu hallettiler ve bunu hallederken bizim basınımıza da bunu takdir ettirdiler. Orada bir Faşizm varmış, o faşizm tasfiye ediliyormuş oldu. Bir çok sivil toplum kuruluşları harekete geçmiş oldular. İşin aslını, mahiyetini, hangi paralarla yapıldığını (öyle gizli saklı da değil internetten bulduğum rakamlarla) ortaya koymuştum. Yugoslavya'da kime ne kadar para verilmiş, bu para nereden gelmiş, ne için kullanılmış hepsi yazıldı. Hatta çok ilginç bir detaydır, Yugoslav köylüleri televizyonları izlemiyormuş, çünkü propagandaya yönelik laflar onları rahatsız ediyormuş. Batının da köylüleri televizyona bağlamak için yaptığı çok ilginç bir şey var; pembe dizi satın almışlar. Köylüler bunları izlerken bu arada da propagandalarını da yapsınlar diye.

Yugoslavya'da bunu başardılar, Irak'ta da başarmak üzereler. O işe de karışmak üzedeyiz ve bu beni son derece rahatsız ediyor. Mustafa Kemal Paşa'nın Güney komşularımız hakkındaki politik düşüncesi neydi? Türkiye'nin dış politikasını ve savunma stratejisini nasıl tasarlamıştı. Tabi, şimdikinden çok çok farklıydı. Bunları bugün kimse hatırlamak istemiyor.

23 Nisan 1920'de Büyük Millet Meclisi açılır. 24 Nisan 1920'de

Mustafa Kemal Paşa bir gizli celsede durum hakkında bir açıklama yapar. O açıklama sırasında iki şeyden bahsediyor ki, o iki şey bugün için çok önemli. Birincisi şu; diyor ki, Bizim bir kurtuluş savaşı hareketine giriştiğimizi gördükleri andan itibaren Güneyde İngilizler ve Fransızlar tarafından kötü muameleye maruz bırakılan Araplar bize başvurdular. Gene sizinle beraber olalım, bizi de kurtarın diye. Suriyelilere verdiğim cevap şudur diyor meclise

"Biz şimdi size yardım edemeyiz. Çünkü bizim elimizdeki güç ancak kendimizi kurtarmaya yeter. Ama siz de bizim yaptığımızı yapabilirsiniz. Siz de gücünüzü toparlayınız ve istiklalinizi kazanınınız. Ondan sonra sizinle federatif veya konfederatif bir örgüt biçiminde buluşabiliriz."

Bu ne demektir biliyor musunuz? Bu son derece önemli bir şey. Bir müddet sonra Suriyeliler gibi Iraklılar da başvuruyorlar. Iraklılara verilen cevap da aynıdır; "Önce siz kendi kendinizi kurtarınız bundan sonra aramızda bir anlaşma yaparak bunu sağlayabiliriz" Buradan çok açık şekilde ortaya çıkıyor. Mustafa Kemal Paşa eski Osmanlı topraklarında yaşayan bu insanların bağımsız olmasını istiyor. Çünkü o antiemperyalist bir adamdı. Ancak ondan sonra eşitlik esası üzerine kurulu bir federasyon ya da konfederasyon yapabileceğimizi söylüyor, aynen Sovyetlerin yaptığı gibi. Gazinin bakışı budur güneye.

Gazinin bakışı buyken sen şimdi gel İngiltere'nin yerine geçmiş olan ABD'nin arkasına takıl ve bu işlerin içersine gir ve bunu da Atatürkçülük diye bu millete inandırmaya çalış. Olacak şey değil. Hatta Gazi'nin bu hususdaki tavrı o kadar ileri gider ki Fahrettin Paşa'nın ve Hasan Rıza Beyin hatıralarında açıkça anlatılmıştır. Gazi Hatay meselesinde çok rahatsızdır. İsmet Paşa'yı çok yavaş ve sessiz bulmaktadır. Sert hareketler yapılmasını istemektedir. O arada Fahrettin Paşa İstanbul'da kendisini ziyaret ettiği zaman "Fahrettin gel ben çete reisi oluyorum" diye haber verir, çünkü cumhurbaşkanlığından istifa etmeyi, yanındaki adamlarla Hatay'a geçip orada bir antiemperyalist hareket başlatmayı düşünüyor.

Gazi budur. Ve orada söylediği bir laf var, o beni daha çok etkiledi. Diyor ki "Fransızlar Suriyelilere verdikleri sözü tutmadılar. Onları bağımsız yapmadılar. Bunu da sağlarız" diyor. Gazi'nin olaylara bakışı budur. Türkiye Cumhuriyeti kendi kurucusunun olaylara nasıl baktığını bilip ona göre biçim alırsa işler yolunda gidebilir.

Şimdi yeniden geldik Sevr'in Türkiye'de uygulanıp uygulanmaması meselesine. Bunu görmek istemiyorlar. Halbuki görmekte çok yarar var. Çünkü şimdi size okuyacağım metni kimin söylediğini bakalım tahmin edebilecek misiniz?

"Hiçkimse kendi ülkesini bir masanın üstüne koyup pazarlık konusu yapamaz. Türkiye'nin içinden dışından herkes bunu iyi bilmelidir. Şimdi bunlar ne yapmak istiyor. Ne iş istiyorlar ne aş. Bunlar böyle bir devlet kurmak istiyorlar. Bunların ne olduğu ne istediği iyi bilinmelidir. Türkiye'nin Batılı dostları bunların ne olduğunu ne istediğini iyi bilmelidir. Türkiye topraklarını onun üzerindeki insanların sınırlarını koruma kavgası yapıyoruz. Oysa sanki Türkiye bunu yapmıyor da insan haklarını ihlal ediyor diye hüküm veriliyor. Avrupa konseyinin 26 Nisan tarihli tavsiye kararının 6 ve 12. maddeleri ne diyor? Siyasi bir çözüm bulun diyor. Siyasi çözüm dediğiniz nedir? Bakın ne diyor Avrupa Konseyi Genel Sekreteri 24 Ocak 1995 günü bu odada. Türkiye'nin üniter devlet yapısının terörün kaynağı olabileceğini, sorunun bütünüyle çözümü için askeri önlemleri yeterli görmediğini Kürtlere Avrupa konseyinin genekli gördüğü azınlık haklarının tanınmasının bu huzursuzluğu ortadan kaldırabileceğini söylüyor ve diyor ki kürtlere azınlık hakları tanınması konusunda tartışma başlatılmasını yararlı görüyoruz. Kültürel otonomi dediniz mi bu Sevr'dir. Evet, azınlık hakları dediğiniz zaman Türkiye'nin çivisini oynatırsınız. Çünkü bugün Türkiye'yi ayakta tutan çeşitli etnik menşelerden gelen insanların kendilerini Türkiye'nin tarihinin sahibi ve geleceğinin sahibi saymalarıdır. Sevr'in istedikleriyle bu talepler arasında farklılık yoktur. Nereden çıkarttın bu Sevr'i filan

demeyiniz. Osmanlı devletinden iki devlet çıkamamıştır ki bir Ermeni diğeri Kürt devleti. Ermeni devleti yıllar sonra çıktı ama muhattabı biz değiliz. Buna rağmen rahat durmuyorlar. Her sene 24 Nisan'da soykırım falan diyorlar. Ayrıca ASALA diye bir cinayet teşekkülü çıkarttı adam 5 masum diplomatımı öldürdü. Ermeni işi ayrı bir olay. Çıkamayan ikinci devlet Kürt devleti. Onun da haritasını çizmişler. Kim çizmiştir? Batı çizmiştir. Meselesi önemli olan bir takım insanlar çizmiştir. Bu çizimlere karşı ne halt ediyorsunuz demek benim görevim değil mi? Ben Türkiye ile Batı arasındaki münasebetlerin düzgün olması, işbirliği içinde olması, bizim evrensel değerlere sahip olmamız taraftarıyım, Türkiye'de demokrasinin eksikleri varsa tamamlanmalı ama demokrasi ve insan hakları gibi bir sütreyi ortaya koyarak Türkiye'nin parçalanmasına varacak zorlamalardan kaçınılmalı."

Bu vahim sözleri Süleyman Demirel söylemiştir. Umarmıydınız? Mesele nekadar vahim olmalı ki Süleyman Demirel bunları açık açık söyleyebiliyor. Çünkü hakikaten öyledir. Batı kesinlikle bir sıralama yapmıştır. Soğuk savaşın sonunda Rusya'yı dağıttı, Yugoslavya'yı dağıttı, şimdi Irak'ı dağıtacak, sıra sonra İran'dadır, Suriye'dedir ve bizdedir. Türkiye eğer aklını başına almazsa, derlenip toparlanmazsa, işi ciddiye almazsa önümüzdeki durum çok kötüdür çünkü Batı bizi AB'ye alacakmış bu bir ham hayal. Böyle bir şey düşünmeleri mümkün değil, Avrupalının tabiatına aykırı. Çünkü bunlar eğer tarih gözüyle bakarsanız çok açık görülüyor. Bir tarafta Batı Hristiyan dairesi var, diğer yanda da Doğu müslüman dairesi var. Biz bu ikincisinin içindeyiz.Biz Asyalıyız. Hayal kurup durmayalım. Biz Avrupalı falan değiliz. Davranışlarımız da Avrupalı değil. Ama Asyalı olmakla iftihar edebiliriz. Neden? Bir örnek vericem size ondan sonra da sözü bağlıycam. Şimdi bizim Osmanlı İmparatorluğu içerisinden Demirel'in de söylediği gibi bir sürü devlet çıktı. Bu devletlerden önemli bir kısmı başka dinlerdendi ve dilleri de farklıydı. Bizim içimizden ayrıldıktan sonra bunların dinleri, dilleri, örfleri, adetleri, herşeyleriyle sapasağlam ortada

gözüktüler. Meydana çıktı ki Osmanlı hakimiyeti sırasında Türkler bunların ne dinleri ile oynamışlar ne dilleriyle ne de adetleriyle oynamış. Efendi gibi yaşamışlar. Buna mukabil Osmanlı yönetiminde uzunca bir süre bulunmuş Kuzey Afrika'ya gidiniz. Kuzey Afrika Arapları Türkçe bilmezler. Fransızca konuşuyorlar. İçlerinden bir sürü Fransız yazarı çıkıyor. Bu nedir? Avrupa kavimleri'nin, Batı'nın diğer ülkelere bakışındaki mantıktır. Bu mantık bir yere geldin mi onu ez, suyunu çıkar, dilini değiştir, dinini değiştirdir. Laik Fransa sömürgelerine misyoner gönderir. Buna ne diyeceksiniz? Bunların mantığı budur. Halbuki bizim mantığımız bu değildir. Diyeceksiniz ki biz Türküz böyle yaparız Asyalıların hepsi böyle mi? Bir başka örnek var elimizde. Rusya hakimiyetinde bir sürü müslüman devlet vardı. Hepiniz biliyorsunuz. Bağımsız oldular, bir baktık ki ne dinlerini kaybetmişler ne dillerini ne de adetlerini. Azerbeycan televizyonu izlemeniz kafi. Demek ki Asya'da böyle bir şey yok. Çünkü bilirsiniz ki Asya'daki bir çok imparatorluklar bazen Türklerin hakimiyetinde Mogollarla beraberdir, bazen Mogolların hakimiyetinde Türklerle beraber. Ama hiçbirisi ötekisini ezip yok etmez. Bu Asya mantığıdır. Avrupa mantığı bu değildir. Avrupa mantığının bu olmadığını çok açık biçimde kim söylemiştir? Onu da analım ve sözümüzü bitirelim. Helhalde Lamartine adını duymuşsunuzdur. Çok önemli bir devlet adamı aynı zamanda şairi ve yazarıdır. Abdülmecit'le yakın dostluğu olmuştur. Kendisini bağışlanan arazi ve bağlanan maaş padişaha bir karşılıkta bulunmak istemiş ve bir Türkiye tarihi yazmıştır. Türkiye tarihi "Osmanlı Tarihi"dir, Türkçeye çevrilmiştir hepinize de okuyun derim. Bir yerinde Osmanlı'nın niye battığı meselesine geliyor. Osmanlı'nın niye battığını anlatırken burada çok açık bir şekilde öyle bir şey söylüyor ki hepinizi çok şaşırtabilir, çok hayrete düşürebilir fakat bunda hiç şaşılacak bir taraf yoktur. Eleştirisini yaparken padişaha söylediği şu.

"İslamiyet Osmanlıların elinde yanlış yorumlardı. İnanmaktan ve itaat etmekten başka bir şey bilmez iken Hristiyanlık yaptığı fetih-

lerde toplumları eritme ve onlara egemen olma yoluna gidiyordu. Hristiyan Batının Avrupa'da Yunanlı ve Romalıdan Afrika'da Mısırlı'dan devraldığı bu eritme ve yönetme ruhu sürekli eylem içinde olan kendi ırklarının doğunun ataerkil kahraman, yiğit fakat zaferden sonra gevşeyen ırklarına kısa sürede üstün gelmesini sağlayacaktı." Aradaki farkı görüyor musunuz? Kısacası biz insanız onlar değil. Biz o halklara insan muamelesi yapıyoruz, onlar insan muamelesi yapmıyorlar. De diyor Lamartine? Düpedüz eritme ve yönetme diyor. Yani dinini empoze ediyor, arkasında adetlerini, örflerini herşeyini empoze ediyor. Onu kültüründen çıkarıyor. Kültürsüzleştiriyor. Son 50 yıl içinde bize yapılan nedir? Biz kültürsüzleştirilmiyor muyuz? Bu kadar televizyon istasyonu içinde siz doğru dürüst bir fasil heyeti dinleyebiliyor musunuz? Buna mukabil Digitürk'ün içerisinde Jazz'ın 5 çeşidini size sunuyorlar. Ve bunlar artık bir alışkanlık haline geliyor. Bir aydın kesimi ortaya çıkıyor ki bunların Türk halkıyla en ufak bir ilgisi yok. Bundan dolayı Avrupa meselesini ele aldığınızda lütfen sağduyuyla bir değil bir çok defa düşünün. Bizi Avrupalı yapmazlar. Bizi aynen Lamartine'in söylediği gibi eritecek ve yönetecekleridir.

(TÜRKSOLU, sayı: 25,
10 Mart 2003 ve sayı 26, 24 Mart 2003)

Ataürk'ün Projesi: Türkiye-Irak-Suriye Federasyonu

Soğuk savaş sırasında Batı ne olmuştu, bir düşünsenize. Bir tarafta Doğu Bloku vardı, Tuna'dan başlıyordu, Sarı Nehre kadar gidiyordu. Öbür tarafta Üçüncü Dünya Bağlantısızlar Hareketi vardı. O da Batıya karşı bir hareketti. Tamamıyle Güney Amerika'yı ve diğer Üçüncü Dünya ülkelerini içine almıştı. Neticede Batılılar Batı Avrupa ile Kuzey Amerika'nın Doğu kıyılarında sıkışmış kalmıştı. Bundan kendilerini kurtarmaya çalışıyorlardı, başardılar. Başarmakla kalmadılar şimdi eski hesapları tasfiyeye döndüler.

Bu hesapların başında da Türkiye geliyor. İlk hesaplarını Yugoslavya'da hallettiler ve hallederken bizim basınımıza da bunu takdir ettirdiler. Orada bir Faşizm varmış, o faşizm tasfiye ediliyormuş oldu. Yugoslavya'da bunu başardılar, Irak'ta da başarmak üzereler. O işe de karışmak üzereyiz ve bu beni son derece rahatsız ediyor.

Mustafa Kemal Paşa'nın Güney komşularımız hakkındaki politik

düşüncesi neydi? Türkiye'nin dış politikasını ve savunma stratejisini nasıl tasarlamıştı. Tabi, şimdikinden çok çok farklıydı. Bunları bugün kimse hatırlamak istemiyor.

23 Nisan 1920'de Büyük Millet Meclisi açılır. 24 Nisan 1920'de Mustafa Kemal Paşa bir gizli celsede durum hakkında bir açıklama yapar. O açıklama sırasında iki şeyden bahsediyor ki, o iki şey bugün için çok önemli.

Birincisi şu; diyor ki, Bizim bir kurtuluş savaşı hareketine girişiğimizi gördükleri andan itibaren Güneyde İngilizler ve Fransızlar tarafından kötü muameleye maruz bırakılan Araplar bize başvurdular. Gene sizinle beraber olalım, bizi de kurtarın diye. Suriyelilere verdiğim cevap şudur diyor meclise;

"Biz şimdi size yardım edemeyiz. Çünkü bizim elimizdeki güç ancak kendimizi kurtarmaya yeter. Ama siz de bizim yaptığımızı yapabilirsiniz. Siz de gücünüzü toparlayınız ve istiklalinizi kazanınınız. Ondan sonra sizinle federatif veya konfederatif bir örgüt biçiminde buluşabiliriz."

Bu ne demektir biliyor musunuz? Bu son derece önemli bir şey. Bir müddet sonra Suriyeliler gibi Iraklılar da başvuruyorlar. Iraklılara verilen cevap da aynıdır; "Önce siz kendi kendinizi kurtarınız, bundan sonra aramızda bir anlaşma yaparak bunu sağlayabiliriz".

Buradan çok açık şekilde ortaya çıkıyor. Mustafa Kemal Paşa eski Osmanlı topraklarında yaşayan bu insanların bağımsız olmasını istiyor. Çünkü o antiemperyalist bir adamdı. Ancak ondan sonra eşitlik esası üzerine kurulu bir federasyon ya da konfederasyon yapabileceğimizi söylüyor, aynen Sovyetlerin yaptığı gibi. Gazi'nin bakışı budur güneye.

Gazi'nin bakışı buyken sen şimdi gel İngilterc'nin yerine geçmiş olan ABD'nin arkasına takıl ve bu işlerin içersine gir ve bunu da Atatürkçülük diye bu millete yutturmaya çalış. Olacak şey değil.

Hatta Gazi'nin bu hususlaki tavrı o kadar ileri gider ki bu uğurda

gerillacılığa bile niyetlenir. Fahrettin Paşa'nın ve Hasan Rıza Bey'in hatıralarında açıkça anlatılmıştır.

"Fahrettin Gel Ben Çete Reisi Oluyorum"

Gazi, Hatay meselesinde çok rahatsızdır. İsmet Paşa'yı çok yavaş ve sessiz bulmaktadır. Sert hareketler yapılmasını istemektedir. O arada Fahrettin Paşa İstanbul'da kendisini ziyaret ettiği zaman "Fahrettin gel ben çete reisi oluyorum" diye haber verir, çünkü cumhurbaşkanlığından istifa etmeyi, yanındaki adamlarla Hatay'a geçip orada bir antiemperyalist hareket başlatmayı düşünüyor. Gazi budur.

Ve orada söylediği bir laf var, o beni daha çok etkiledi. Diyor ki "Fransızlar Suriyelilere verdikleri sözü tutmadılar. Onları bağımsız yapmadılar. Bunu da sağlarız" diyor.

Gazi'nin olaylara bakışı budur. Türkiye Cumhuriyeti kendi kurucusunun olaylara nasıl baktığını bilip ona göre biçim alırsa işler yolunda gidebilir.

"...Kürt Devletinin Haritasını Batı Çizmiştir..."

Şimdi yeniden geldik Sevr'in Türkiye'de uygulanıp uygulanmaması meselesine. Bunu görmek istemiyorlar. Halbuki görmekte çok yarar var. Şimdi size okuyacağım metni kimin söylediğini bakalım tahmin edebilecek misiniz?

"Hiçkimse kendi ülkesini bir masanın üstüne koyup pazarlık konusu yapamaz. Türkiye'nin içinden dışından herkes bunu iyi bilmelidir. Şimdi bunlar ne yapmak istiyor. Ne iş istiyorlar ne aş. Bunlar böyle bir devlet kurmak istiyorlar.

Bunların ne olduğu, ne istediği iyi bilinmelidir. Türkiye topraklarını, onun üzerindeki insanların sınırlarını koruma kavgası yapıyoruz. Oysa sanki Türkiye bunu yapmıyor da insan haklarını ihlal ediyor diye hüküm veriliyor.

Avrupa Konseyi'nin 26 Nisan tarihli tavsiye kararının 6. ve 12.

maddeleri ne diyor? Siyasi bir çözüm bulun diyor. Siyasi çözüm dediğiniz nedir? Bakın ne diyor Avrupa Konseyi Genel Sekreteri 24 Ocak 1995 günü bu odada. Türkiye'nin üniter devlet yapısının terörün kaynağı olabileceğini, sorunun bütünüyle çözümü için askeri önlemleri yeterli görmediğini, Kürtlere Avrupa Konseyi'nin gerekli gördüğü azınlık haklarının tanınmasının bu huzursuzluğu ortadan kaldırabileceğini söylüyor ve diyor ki 'Kürtlere azınlık hakları tanınması konusunda tartışma başlatılmasını yararlı görüyoruz.'

Kültürel otonomi dediniz mi bu Sevr'dir. Evet, azınlık hakları dediğiniz zaman Türkiye'nin çivisini oynatırsınız. Çünkü bugün Türkiye'yi ayakta tutan, çeşitli etnik menşelerden gelen insanların kendilerini Türkiye'nin tarihinin ve geleceğinin sahibi saymalarıdır. Sevr'in istedikleriyle bu talepler arasında farklılık yoktur. Nereden çıkarttın bu Sevr'i filan demeyiniz.

Osmanlı devletinden iki devlet çıkamamıştır ki biri Ermeni diğeri Kürt devleti. Ermeni devleti yıllar sonra çıktı ama muhattabı biz değiliz. Buna rağmen rahat durmuyorlar. Her sene 24 Nisan'da soykırım falan diyorlar. Ayrıca ASALA diye bir cinayet teşekkülü çıkarttı adam, 5 masum diplomatımı öldürdü. Ermeni işi ayrı bir olay. Çıkamayan ikinci devlet Kürt devleti. Onun da haritasını çizmişler.

Kim çizmiştir? Batı çizmiştir. Bu çizimlere karşı ne halt ediyorsunuz demek benim görevim değil mi? Ben Türkiye ile Batı arasındaki münasebetlerin düzgün olması, işbirliği içinde olması, bizim evrensel değerlere sahip olmamız taraftarıyım, Türkiye'de demokrasinin eksikleri varsa tamamlanmalı ama demokrasi ve insan hakları gibi bir sütreyi ortaya koyarak Türkiye'nin parçalanmasına varacak zorlamalardan kaçınılmalı."

Bu vahim sözleri Süleyman Demirel söylemiştir. Umar mıydınız? Hakikaten mesele bu kadar vahimdir.

(TÜRKSOLU, sayı: 27, 7 Nisan 2003)

Asyalı Olmakla İftihar Etmeliyiz

Biz Asyalıyız, Bizi AB'ye Almazlar

Batı, kesinlikle bir sıralama yapmıştır. Soğuk Savaş'ın sonunda Rusya'yı dağıttı, Yugoslavya'yı dağıttı, şimdi Irak'ı dağıtacak, sıra sonra İran'dadır, Suriye'dedir ve bizdedir. Türkiye eğer aklını başına almazsa, derlenip toparlanmazsa, işi ciddiye almazsa önümüzdeki durum çok kötüdür.

Batı bizi AB'ye alacakmış, bu bir ham hayal. Böyle bir şey düşünmeleri mümkün değil, Avrupalının tabiatına aykırı. Bu meseleye eğer tarih gözüyle bakarsanız her şey çok açık görülüyor.

Bir tarafta Batı Hıristiyan dairesi var, diğer yanda da Doğu müslüman dairesi var. Biz bu ikincisinin içindeyiz. Biz Asyalıyız. Hayal kurup durmayalım. Biz Avrupalı falan değiliz. Davranışlarımız da Avrupalı değil. Ama Asyalı olmakla iftihar edebiliriz.

Neden? Bir örnek vereceğim size. Şimdi bizim Osmanlı İmparatorluğu içerisinden bir sürü devlet çıktı. Bu devletlerden önemli bir

kısmı başka dinlerdendi ve dilleri de farklıydı.

Laik Fransa, Sömürgelerine Niçin Hıristiyan Misyoner Gönderir?

Bizim içimizden ayrıldıktan sonra bunların dinleri, dilleri, örfleri, adetleri, herşeyleriyle sapasağlam ortada gözüktüler. Meydana çıktı ki Osmanlı hakimiyeti sırasında Türkler bunların ne dinleri ile oynamışlar, ne dilleriyle, ne de adetleriyle. Efendi gibi yaşamışlar.

Buna mukabil Osmanlı yönetiminde uzunca bir süre bulunmuş Kuzey Afrika'ya gidiniz. Kuzey Afrika Arapları Türkçe bilmezler. Fransızca konuşuyorlar. İçlerinden bir sürü Fransız yazarı çıkıyor.

Bu nedir? Avrupa kavimlerinin, Batının diğer ülkelere bakışındaki mantıktır. Bu mantık "bir yere geldin mi onu ez, suyunu çıkar, dilini değiştir, dinini değiştir" mantığıdır. Laik Fransa sömürgelerine misyoner gönderir. Buna ne diyeceksiniz? Bunların mantığı budur.

Halbuki bizim mantığımız bu değildir. Diyeceksiniz ki; "Biz Türküz böyle yaparız. Asyalıların hepsi böyle mi?" Bir başka örnek var elimizde. Rusya hakimiyetinde bir sürü müslüman devlet vardı. Hepiniz biliyorsunuz. Bağımsız oldular, bir baktık ki ne dinlerini kaybetmişler, ne dillerini, ne de adetlerini.

Eritme ve Yok Etme Mantığı Yalnız Batıda Var

Azerbeycan televizyonu izlemeniz kafi. Demek ki Asya'da böyle bir şey yok. Çünkü bilirsiniz ki Asya'daki bir çok imparatorluk bazen Türklerin hakimiyetinde Moğollarla beraberdir, bazen Moğolların hakimiyetinde Türklerle beraber. Ama hiçbirisi ötekisini ezip yok etmez. Bu Asya mantığıdır.

Avrupa mantığı bu değildir. Avrupa mantığının bu olmadığını çok açık biçimde kim söylemiştir? Onu da analım ve bitirelim.

Herhalde Lamartine adını duymuşsunuzdur. Çok önemli bir

devlet adamı, aynı zamanda şair ve yazardır. Abdülmecit'le yakın dostluğu olmuştur. Kendisine bağışlanan arazi ve bağlanan maaş için padişaha bir karşılıkta bulunmak istemiş ve bir Türkiye tarihi yazmıştır.

"...Hıristiyan Batının Eritme ve Yönetme Ruhu..."

Türkiye tarihi "Osmanlı Tarihi"dir, Türkçeye çevrilmiştir, hepinize de okuyun derim. Bir yerinde Osmanlı'nın niye battığı meselesine geliyor. Osmanlı'nın niye battığını anlatırken burada çok açık bir şekilde öyle bir şey söylüyor ki hepinizi çok şaşırtabilir, çok hayrete düşürebilir fakat bunda hiç şaşılacak bir taraf yoktur. Eleştirisini yaparken padişaha söylediği şu:

"İslamiyet Osmanlıların elinde yanlış yorumlandı. İnanmaktan ve itaat etmekten başka bir şey bilmez iken Hıristiyanlık, yaptığı fetihlerde toplumları eritme ve onlara egemen olma yoluna gidiyordu. Hıristiyan Batının Avrupa'da Yunanlı ve Romalı'dan Afrika'da Mısırlı'dan devraldığı bu eritme ve yönetme ruhu sürekli eylem içinde olan kendi ırklarının Doğunun ataerkil, kahraman, yiğit, fakat zaferden sonra gevşeyen ırklarına kısa sürede üstün gelmesini sağlayacaktı."

Biz İnsanız Onlar Değil!

Aradaki farkı görüyor musunuz?

Kısacası biz insanız onlar değil. Biz o halklara insan muamelesi yapıyoruz, onlar insan muamelesi yapmıyorlar. Ne diyor Lamartine? Düpedüz eritme ve yönetme diyor.

Yani dinini empoze ediyor, arkasından adetlerini, örflerini, herşeyini empoze ediyor. Onu kültüründen çıkarıyor. Kültürsüzleştiriyor. Son 50 yıl içinde bize yapılan nedir? Biz kültürsüzleştirilmiyor muyuz?

Bu kadar televizyon istasyonu içinde siz doğru dürüst bir fasıl heyeti dinleyebiliyor musunuz? Buna mukabil Digitürk'ün

içerisinde Jazz'ın 5 çeşidini size sunuyorlar. Ve bunlar artık bir alışkanlık haline geliyor.

Bir aydın kesimi ortaya çıkıyor ki bunların Türk halkıyla en ufak bir ilgisi yok. Bundan dolayı Avrupa meselesini ele aldığınızda lütfen sağduyuyla bir değil bir çok defa düşünün. Bizi Avrupalı yapmazlar. Bizi ayncn Lamartine'in söylediği gibi eritecek ve yönetceklerdir.

(TÜRKSOLU, sayı: 28, 21 Nisan 2003)